Omraam Mikhaël Aïvanhov

LA IZVORUL CRISTALIN AL BUCURIEI

Cap. 1 - Dumnezeu, originea şi scopul călătoriei noastre

Ce credeţi că locuitorii altor lumi cunosc despre pământ şi pământeni? Nu mare lucru. De aceea, în anumite ţinuturi din univers există anumite şcoli unde nişte profesori ţin lecţii tuturor curioşilor care doresc să cunoască această specie rea şi ciudată: oamenii. Ei trimit mai întâi nişte scafandri să se scufunde în atmosfera noastră care pentru ei este la fel de opacă şi întunecoasă ca străfundurile mării; acolo, ei prind în plasele lor câteva mostre pe care le iau în laboratoarele lor. În ziua lecţiei, profesorul folosindu-se de un cleşte prezintă studenţilor rezultatul acestui „pescuit” asupra căruia toţi sunt încântaţi să poată face nişte observaţii, urmate de nişte rapoarte detaliate cât şi de comentarii...Şi ce comentarii!

Unii dintre voi se întreabă dacă vă vorbesc serios?...Nu, nu vă îngrijoraţi! Eu ştiu că în vremea noastră circulă o întreagă literatură despre extratereştrii care vin cu farfuriile lor zburătoare, prind nişte oameni pe care îi aduc înapoi, sau nu îi mai aduc deloc... Desigur, creaţia este atât de amplă şi diversă încât multe lucruri sunt posibile, dar ceea ce am citit sau ascultat până acum despre acest subiect cred că este produsul unei imaginaţii bogate.

Entităţile lumii invizibile care sunt însărcinate să vegheze asupra oamenilor nu au nevoie să vină să preleveze câteva specimene pe care să le studieze apoi în altă parte, nu se ştie exact unde. Ele îi cunosc bine, chiar dacă mentalitatea lor le apare mereu foarte, foarte specială. Atunci când exploratorii europeni au descoperit anumite populaţii din Africa sau Oceania le-au privit cu o asemenea curiozitate şi uimire! Ei bine, acestor entităţi oamenii le par şi mai stranii, iar ceea ce le uimeşte mai mult este să le observe opiniile şi felul de a judeca. Ei sunt nişte neştiutori, dar se pronunţă în privinţa oricărui subiect. Ei comit astfel greşeli şi desigur suferă; dar se încăpăţânează, iar aceste entităţi care îi privesc rămân stupefiate şi se întreabă între ele: „Cum să îi ajutăm?”

Oamenii nu ştiu ce au de făcut pe pământ, ei comit astfel multe greşeli de judecată şi comportament şi îndură atâtea suferinţe. Ei vin şi pleacă. Oare în ce schiţă cosmică se înscrie destinul lor? De unde vin ei şi încotro se îndreaptă? Nu îi interesează. La aceste două întrebări există un singur răspuns: Dumnezeu. Iar în realitate este singura certitudine.

Noi am apărut din Dumnezeu şi ne vom întoarce într-o bună zi în Dumnezeu. Ce se va întâmpla între acest punct de plecare şi acest punct de sosire?...Câte căi vom străbate în multele noastre încarnări înainte de a ne reîntoarce la Izvor? Aceasta depinde de noi. Dumnezeu a prevăzut un destin excepţional pentru noi, oamenii. Din când în când îl intuim, avem în privinţa sa nişte viziuni trecătoare: apoi, cerul se întunecă din nou şi incertitudinile şi frământările reîncep. Dar de aceste viziuni trecătoare trebuie să ne agăţăm cu toate forţele noastre, să nu ne îndoim de realitatea lor. Tot ce ni se poate întâmpla în cale

reprezintă numai nişte etape, şi ele nu trebuie să şteargă sau să ne facă să uităm vreodată viziunea a ce vom deveni când vom reveni în sânul Domnului, încărcaţi de experienţele trăite, de calităţile şi virtuţile dobândite şi dezvoltate.

Adevărata entitate care aspiră la lumină este îngropată în fiecare fiinţă umană sub praful şi dărâmăturile ce nu îi aparţin. Dar fiecare va deveni într-o bună zi aşa cum Dumnezeu l-a gândit şi dorit, aşa cum este deja în Eul său Superior. Tocmai această certitudine trebuie să dea un sens celor pe care le trăim. Chiar dacă este greu, nimic nu trebuie să ne oprească pe calea ce ne conduce la lumina divină. Fiindcă celelalte căi se arată mult mai complicate şi mai dureroase.

Călătoria pe care am început-o cu mult timp în urmă nu se va încheia cu actuala noastră viaţă.

Această viaţă reprezintă numai o etapă pe calea ce toate fiinţele o au de urmat de când au ieşit din sânul Domnului. Şi vor vizita atâtea regiuni diferite până se vor reîntoarce la locul originii lor! Nu trebuie să uităm niciodată că noi suntem nişte călători pe acest pământ. Chiar printre spiritualişti, foarte puţini reuşesc să menţină constant în ei această idee că sunt nişte călători şi că nu trebuie să se oprească nicăieri pentru a se înrădăcina. Calea de străbătut este lungă, foarte lungă; trebuie fără încetare să observăm, să studiem, să tragem nişte concluzii pentru a continua în direcţia bună şi, pentru a nu ne descuraja, să avem aţintită privirea către scopul de atins.

Priviţi răsăritul soarelui, lăsaţi-vă absorbiţi de această viaţă, de această strălucire, iar senzaţiile pe care le veţi avea vă vor oferi o infimă savoare din ceea ce veţi trăi când veţi reveni la Dumnezeu, în această

ţâşnire de lumină, în această strălucire care este o expresie a splendorii divine, reîncepeţi căutarea adevăratului vostru Eu. în ziua în care îl veţi descoperi şi veţi învăţa să vă identificaţi cu el, veţi şti că nu aţi încetat niciodată să trăiţi în putere, în iubire, în lumină, şi că prin viaţa voastră puteţi participa la măreaţa lucrare ce se efectuează în univers. Atunci cuvintele lui Iisus: *„Tatăl Meu până acum lucrează; şi Eu lucrez”.* vor căpăta un sens pentru voi.

Atâţi oameni pe pământ nu fac în realitate decât să distrugă lucrarea Domnului! Creaţia se află în mişcare, într-o continuă transformare din străfundurile pământului şi ale mărilor până la stele, şi deopotrivă în sufletele oamenilor. Opriţi-vă cât mai des să meditaţi asupra acestei activităţi divine ce atinge în acelaşi timp toate regiunile universului, care participă la existenţa tuturor fiinţelor şi le satisface toate nevoile. Fiindcă Dumnezeu asigură existenţa prezentă şi viitoare a fiecărei creaturi. El nu o uită pe niciuna.

Atunci când călătoresc şi ajung într-un oraş nou, văzând atâta mulţime pe străzi, mă gândesc că acei bărbaţi şi femei au propria existenţă, istoria lor, problemele lor de rezolvat, suferinţele lor, iubirile lor, şi că există o Fiinţă care îi susţine pe toţi deoarece Ea trăieşte în ei. Încercaţi şi voi din când în când să vă gândiţi la acest lucru, şi vă veţi lărgi câmpul conştiinţei, veţi descoperi regiuni noi unde veţi intra în legătură cu nişte entităţi superioare.

În loc să aveţi tot felul de preocupări inutile şi zadarnice ce nu fac decât să vă slăbească, concentraţi-vă asupra Spiritului Universal, Tatăl Celest care ne-a creat, care ne menţine sănătatea, care ne susţine şi trăieşte în toate creaturile sale. Veţi scăpa astfel de poverile existenţei zilnice, veţi simţi că legătura dintre

fiinţa voastră pământeană şi fiinţa voastră celestă se restabileşte şi într-o bună zi veţi putea spune asemenea lui Iisus: *„Tatăl Meu până acum lucrează; şi Eu lucrez”.*

Pentru moment, nu cunoaştem decât punctul de plecare şi punctul de sosire: Dumnezeu, tot restul este nesigur. Dar oricare ar fi evenimentele ce ni se vor ivi în cale, trebuie să ne continuăm drumul, pentru că numai viaţa divină, viaţa veşnică merită numele de viaţă.

Veţi spune: „Dar este greu, atât de greu!” Da, de aceea nu trebuie niciodată să uitaţi că sunteţi locuiţi de un spirit care este o scânteie ţâşnită din sânul Domnului, al Focului Primordial, pentru a se încarna în materie. Această scânteie poartă în sine toate proiectele divine, iar peregrinările sale prin materie au ca scop împlinirea acestor proiecte. Pentru a trăi, această scânteie are nevoie de hrană, iar unul dintre simbolurile hranei, al hranei fizice cât şi hranei spirituale, este pâinea.

Iisus spunea: *„Eu sunt pâinea cea vie.”.., „Eu sunt pâinea ce s-a coborât din cer”,* iar în seara Cinei el a binecuvântat pâinea pe care a dat-o ucenicilor săi spunând: *„Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul Meu”.* Pâinea reprezintă deci elementele vieţii divine. Venind pe pământ, noi suntem deja în posesia unora din aceste elemente. Cei care le-au risipit în încarnările anterioare ducând o viaţă necumpătată, trebuie să se străduiască să le regăsească, altminteri ei îşi vor continua călătoria în mijlocul unor mari dificultăţi.

Într-o Şcoală Iniţiatică noi nu facem altceva decât să ne umplem sacii şi hambarele noastre interioare, adică intelectul nostru, inima noastră, sufletul şi spiritul nostru cu această pâine vie coborâtă din Cer. Eu v-am

explicat deseori semnificaţia acestei pâini, în ce moment să o mâncaţi şi cum să o mestecaţi. Ea ne stă zilnic la dispoziţie pentru a putea continua să păşim pe calea ce ne conduce până la predestinarea noastră de fii şi fiice ale Domnului. Domnii Destinelor au prevăzut totul ca să reuşim. Poate că nu ne răspund atunci când îi întrebăm, dar o fac numai pentru a ne ţine cu sufletul la gură ca să mergem mereu mai departe.

Cap. 2 - Să pornim la drum

Din tot ce posedăm, din toate fiinţele de care suntem ataşaţi, nimic şi nimeni nu ne aparţin cu adevărat definitiv. În orice moment riscăm să ne pierdem banii, casa, situaţia socială, sănătatea, prietenii, familia. Iar în clipa când le pierdem, suntem obligaţi să apelăm la toate forţele din noi care ne vor ajuta să suportăm această pierdere. Unde să găsim aceste forţe? în lumină, în iubirea dezinteresată, în umilinţă, în sacrificiu. Atunci, de ce să nu le căutăm imediat şi în mod conştient? De ce să nu facem neforţaţi această alegere? De ce să aşteptăm să fim constrânşi de evenimente?

Oamenii aşteaptă să se afle în mizerie, boală sau necaz pentru a căuta o cale interioară, o orientare spirituală. Este dificil, atunci când totul merge bine, să îi convingi că ar trebui să se concentreze asupra esenţialului pentru a fi pregătiţi în ziua în care încercările vor apare. Fiindcă ele vor veni, este sigur, nimeni nu este scutit, iar dacă eşti deja bine înarmat, nu numai că le vei depăşi, dar vei ieşi din ele întărit. Să nu comiteţi însă acum greşeala să credeţi că practica spirituală vă va feri de toate relele. Este de preferat să te afli pe calea cea bună, dar a te găsi pe calea cea

bună nu înseamnă că ai ajuns la capăt. Este adevărat că, pe de o parte, unele suferinţe vor dispare pe măsură ce vă veţi purifica şi veţi trăi în armonie cu lumea luminii. Dar nu numai pentru atât consecinţele încălcării legilor deja comise în vieţile anterioare se vor şterge într-o clipă.

Să nu vă miraţi că, în ciuda noilor orientări pe care le-aţi luat, anumite suferinţe nu vă părăsesc. Pentru a simplifica, se poate spune că faptele noastre bune se adună într-un rezervor, iar cele rele în altul; Iar acest bine şi acest rău ne ajung neapărat din urmă într-o bună zi. Trăim deci nişte evenimente, nişte stări psihice şi fizice ce sunt consecinţele mai mult sau mai puţin îndepărtate ale comportamentului nostru din trecut.

Atunci când vă hotărâţi să îmbrăţişaţi viaţa spirituală, produceţi o schimbare interioară. Existenţa voastră continuă în exterior ca şi până acum, într-un anumit climat familial, social, profesional, şi nişte probleme de rezolvat ce rămân aceleaşi. Aveţi şi un corp fizic mai mult sau mai puţin sănătos.

Să luăm tocmai exemplul sănătăţii. Există nişte slăbiciuni fizice pe care o mai bună igienă de viaţă, susţinută de o filosofie mai adecvată, ne permite să le depăşim repede. Dar există şi unele boli incurabile, ce îşi au cauza într-un trecut îndepărtat, şi ele sunt profund încrustate în organismul vostru.

Viaţa nouă ce v-aţi decis să o urmaţi vă va oferi numai nişte metode pentru a suporta mai uşor starea voastră fizică deficientă introducând în voi germenii unei ameliorări viitoare, ea nu vă va vindeca de azi pe mâine.

Pentru a şti cum să vă comportaţi în viaţa zilnică, este important să înţelegeţi semnificaţia durerii fizice:

ea ne avertizează că ne-am îndepărtat de la calea cea bună. Dacă n-am suferi, ne-am îndrepta direct în mormânt. Nimic nu este mai periculos decât o boală ce s-ar instala în organism fără să dea cel mai mic semn de alarmă, fiindcă deseori ziua în care durerea apare şi ne alertează, daunele pot fi ireversibile. De aceea, atunci când simţiţi o durere, întrebaţi-vă care este cauza, căutaţi să vedeţi ce imprudenţe, ce neglijenţe aţi comis. Dacă nu ţineţi cont de aceste avertismente, răul pe care îl veţi lăsa să se instaleze va fi din ce în ce mai greu de combătut.

Dacă suferiţi de o boală foarte gravă, practica spirituală nu vă va da poate sănătatea. Credinţa şi iubirea sunt desigur nişte puteri capabile să învingă bolile aşa zis incurabile, dar aceasta se întâmplă numai în unele cazuri excepţionale; foarte puţine persoane au această credinţă în Dumnezeu şi această iubire pentru El capabile să înfăptuiască nişte minuni. Cel care duce o viaţă cumpătată are puterea să pregătească numai cele mai bune condiţii pentru viitor. Prezentul recoltează roadele unui trecut greşit, dar acest prezent trăit în lumină seamănă grăunţele pentru o încarnare viitoare. Viaţa discipolului este deci constituită dintr-un amestec de suferinţe şi bucurii, fiindcă în acelaşi timp în care el plăteşte pentru greşelile trecutului, el ştie că îşi plămădeşte viitorul.

Cei care păşesc pe calea spiritualităţii sperând că se vor afla la adăpost de nişte încercări trebuie să-şi abandoneze iluziile. Viaţa spirituală nu este o tocmeală cu Domnul. Să nu-şi închipuie deci că Cerul le va sări în ajutor observându-i că devin membrii unei biserici, ai Fraternităţii Albe Universale sau ai unei alte mişcări spirituale. Ca şi orice alţi materialişti, ei se vor izbi de greutăţile vieţii; dar ei trebuie să continue să avanseze

în ciuda oricărui obstacol, ştiind că greutăţile îi vor purifica, îi vor întări, deoarece cunosc o mai bună modalitate de a le considera. Acceptând un învăţământ spiritual, săracul nu devine bogat, neştiutorul un savant, bolnavul nu devine sănătos, iar cel plăpând, un om puternic; iar cel dispreţuit şi necunoscut nu primeşte onoruri şi măriri. Iată-vă preveniţi! Se poate întâmpla să vă simţiţi şi mai săraci, şi mai neştiutori, mai slabi şi mai întunecaţi ca înainte. Unii dintre voi care şi-au dat bine seama îmi povestesc că nu mai înţeleg ce se întâmplă cu ei. Ce să răspund la aşa ceva? Pur şi simplu că viaţa cea nouă începe să circule în ei.

Da, fiindcă această nouă viaţă, mai intensă, începe prin a afina percepţia ce o aveţi despre fiinţa voastră interioară, şi este normal să începeţi prin a nu fi atât de fericiţi de ceea ce descoperiţi. Dar înţelegerea voastră va creşte deopotrivă, şi aceasta trebuie să vă bucure. Veţi spune: „Dar eu nu mă eliberez, nu mă întăresc deloc!” Ce ştiţi voi? înainte, fiindcă nici nu vă mişcaţi, nu aveaţi nici o viziune corectă despre capacităţile voastre şi vă credeaţi puternici şi liberi. Acum, după ce v-aţi decis să lucraţi, în faţa primelor rezultate slabe sunteţi obligaţi să vă recunoaşteţi limitele. Nu este un motiv să vă descurajaţi şi să vă opriţi din lucru; încet-încet veţi căpăta forţe şi vă veţi lărgi orizontul. Dar trebuie să începeţi prin a vă observa aşa cum sunteţi.

Aţi citit „Călătoriile lui Gulliver” de Jonathan Swift. După un naufragiu în mare, Gulliver se trezeşte într-o dimineaţă pe un ţărm necunoscut. Iar când vrea să se ridice, îşi dă seama că este legat: în timp ce dormea, minusculii locuitori ai acestei ţări, liliputanii î-au legat de pământ cu sute de legături mici.

Transpuneţi această aventură în planul spiritual: cum nu aţi încercat încă să vă mişcaţi, să vă ridicaţi, nu ştiţi că sunteţi legaţi. Dar de îndată ce încercaţi să vă ridicaţi ca să porniţi la drum, vă simţiţi slabi, paralizaţi. Câinele, calul, capra simt funia ce îi leagă de stâlp numai dacă vor să se mişte în libertate. Iar pentru om, aceste legături sunt toate tendinţele întunecate ce îl menţin la nivele inferioare ale conştiinţei.

Cel care stă aşezat pe un scaun îşi închipuie că este capabil de toate faptele vitejeşti. Numai atunci când încearcă să se ridice îşi măsoară cu adevărat forţele; şi este obligat să-şi piardă câteva iluzii. Atunci, în tristeţea sa, el se închipuie mai slab decât este. Nu, dimpotrivă, această conştientizare este începutul forţei sale. Dificultăţile ce le simte îndepărtându-se de modul său de viaţă din trecut constituie dovada că el încearcă să se mişte, să facă

nişte eforturi. Ei suferă pentru că începe în sfârşit să simtă, să trăiască şi să se îndrepte spre o nouă lume.

Să vă fie foarte limpede. Aşa cum este de dorit să vă decideţi să faci nişte eforturi, tot aşa trebuie să fiţi conştienţi de tulburările pe care această decizie le va produce în voi. Altminteri, neînţelegând ce vi se întâmplă, vă veţi reîntoarce la vechea voastră viaţă şi totul va reîncepe.

Să luăm exemplul cuiva care fumează de ani de zile. El aprinde o ţigară, se simte uşurat, destins, ca şi cum fumatul ar contribui la starea lui de bine, când în realitate nu face decât să îi distrugă sănătatea. Într-o bună zi, el înţelege în sfârşit că ar fi mult mai înţelept să se oprească, dar atunci toate celulele organismului său pe care le-a obişnuit cu fumul de ţigară se revoltă,

îşi cer drepturile, semnează nişte petiţii şi îl hărţuiesc până ce capitulează.

Cine nu a auzit vorbindu-se despre nesfârşitele bătălii ce trebuie să le ducă un fumător sau un alcoolic care vrea să se descotorosească de obiceiurile sale funeste? De ce această luptă? Fiindcă obiceiurile sunt nişte legături confecţionate cu aceste creaturi vii care sunt celulele, şi este foarte greu să rupem aceste legăturile, ele nu acceptă. Este exact ca şi cum ai vrea să divorţezi de un bărbat sau o femeie care refuză separarea. A decide să-ţi schimbi viaţa este o acţiune eroică.

Tutunul, alcoolul, drogul sunt nişte exemple pe care toată lumea le înţelege cu uşurinţă. Dar este la fel pentru toate obiceiurile proaste, pentru toate gândurile rele: defectele, viciile, ca şi bolile, sunt nişte entităţi instalate în noi şi dotate cu o voinţă proprie; ceea ce explică rezistenţa lor ne-o revelează şi anumite episoade din Evanghelii ce povestesc cum alunga Iisus demonii.

Alungându-se nişte entităţi întunecate din corpul lor, cei smintiţi îşi recăpătau judecata, cei muţi cuvântul, iar cei paralizaţi reîncepeau să meargă. Dar aceste entităţi nu acceptă uşor înfrângerea, ele fac tot ce pot ca să iasă la suprafaţă. Iar Iisus explică: „ *Când duhul cel necurat iese din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă, şi, negăsind, zice: Mă voi întoarce la casa mea, de unde am ieşit. Şi venind, o află măturată şi împodobită. Atunci merge şi ia cu ele alte şapte duhuri mai rele decât el şi, intrând, locuieşte acolo; şi se face cele de pe urmă ale omului aceluia mai rele decât cele dintâi”.*

Slăbiciunile noastre, ca şi virtuţile, sunt nişte entităţi vii care şi-au ales domiciliul în noi. Pe măsură

ce ne străduim să ne îndreptăm, entităţile întunecate sunt obligate să ne părăsească, fiindcă această atmosferă interioară le devine irespirabilă. Ele nu suportă această puritate, această lumină pe care ne străduim să o introducem în noi şi dispar. De îndată ce au ajuns afară, ele îşi caută noi domicilii pătrunzând în alte persoane şi încearcă atunci să ne facă rău prin intermediul acelor persoane. Dar prejudiciile produse sunt mult mai mici decât dacă aceste entităţi ar fi locuit în noi; şi cum i-am învins pe aceşti duşmani în interior, noi suntem mai puternici pentru a-i învinge în exterior. Reuşim să ne descotorosim definitiv de ei? Nu, atât timp cât ne aflăm pe pământ, ne confruntăm cu greutăţi şi adversari.

De ce atâţi oameni deosebiţi au provocat nişte duşmănii îngrozitoare? Tocmai pentru că forţele obscure ce le-au expulzat din lumea lor interioară reveneau să îi atace prin intermediul altor persoane deranjate de calităţile, de virtuţile lor, de forţa lor de caracter. Oamenii care duc o viaţă obişnuită nu deranjează pe nimeni, toată lumea este mulţumită de ei. Dacă se vor hotărî să elimine câteva obiceiuri rele, aceşti duşmani alungaţi îi vor ataca din afară. Chiar dacă confruntarea cu aceştia nu este uşoară, duşmanii exteriori sunt mai puţin periculoşi pentru ei decât duşmanii interiori.

Cum să acţionăm acum faţă de aceşti adversari exteriori? Cu iubire, cu blândeţe, cu răbdare. Da, faţă de duşmanii interiori trebuie să fim fermi, autoritari, severi, dar nu şi cu duşmanii exteriori, nu este o metodă bună. Din nefericire, oamenii procedează exact invers: ei manifestă răbdare, indulgenţă pentru duşmanii interiori şi o severitate extremă pentru duşmanii lor exteriori. Cum să ne mai mirăm atunci

dacă ei continuă să se zbată în nişte greutăţi de nedescurcat?

Vă voi spune acum o poveste turcă. Bulgaria a fost stăpânită până la începutul secolului al douăzecilea de imperiul otoman, şi circulau evident în epocă tot felul de anecdote reale sau imaginare ale căror eroi erau turci.

într-o zi, un luptător cu o statură impozantă se plimba pe o mică stradă din Istanbul. El era cunoscut de întregul oraş pentru isprăvile sale şi înainta mândru în mulţime...El lovi uşor în trecere un bărbat care mergea înaintea lui şi care, indignat, i-a strigat: „Eşti orb? Nu ai văzut că merge cineva înaintea ta? Cum îndrăzneşti să îmbrânceşti un om atât de respectabil ca mine?” Luptătorul se întoarse, şi ca răspuns i-a dat o lovitură ce l-a pus pe om la pământ, apoi îşi continuă liniştit drumul. Câteva momente după aceea, el depăşi un alt bărbat pe care îl lovi în acelaşi fel. Dar acesta l-a privit fără ură şi i-a spus: „Eu sunt foarte fericit să te întâlnesc. Este o mare onoare să fii îmbrâncit de un campion ca tine”. Luptătorul scoase atunci din buzunar o pungă plină cu bani de argint şi îi spuse: „Ţine-o, este a ta! Eu îi recompensez pe cei înţelepţi. Pe ceilalţi îi pun la pământ”.

Oare această poveste este adevărată sau nu? Puţin contează: ea este interesantă de interpretat din punct de vedere simbolic. Pe căile vieţii suntem adesea hărţuiţi de nişte evenimente şi situaţii grele, dar nu ne foloseşte la nimic dacă protestăm şi ne indignăm spunând: „Cum să mi se întâmple mie aşa ceva?”, fiindcă aceasta constituie cea mai bună modalitate de a continua să primim lovituri şi să fim doborâţi. Dimpotrivă, cel care consideră că a fi hărţuit este o

binecuvântare, câştigă mereu câte ceva: el dobândeşte experienţă, se întăreşte, se îmbogăţeşte.

Într-un anume fel, reacţiile celor doi trecători pot fi considerate ca nişte manifestări ale celor două naturii ale noastre: natura inferioară, susceptibilă, răzbunătoare, şi natura superioară care vede în fiecare dificultate o ocazie de perfecţionare. Atunci când vă aflaţi într-o situaţie grea sau umilitoare, amintiţi-vă de aceşti doi turci îmbrânciţi de un luptător pe o stradă din Istanbul. Primul a suportat două înfrângeri: el nu a ştiut să reziste ordinului categoric al naturii sale inferioare ce îl împingea să riposteze, şi a fost pus la pământ. Cât despre cel de-al doilea, el a obţinut două victorii: el a ascultat sfaturile naturii sale superioare şi a primit o pungă plină cu bani de argint.

Cap. 3 - Ghimpele suferinţei

Ce spun cele mai multe religii despre suferinţă? Că ea vine de la Dumnezeu: Dumnezeu trimite nişte încercări celor drepţi fiindcă îi iubeşte, şi îi urmăreşte pe cei răi pedepsindu-i pentru greşelile lor şi obligându-i să revină pe calea cea bună. În realitate, oare Dumnezeu este cel care se ocupă să trimită nişte suferinţe oamenilor, drepţi sau răi?...

Un copil ţipă şi plânge. Mama sa se grăbeşte să intervină şi copilul îi spune: „Este din cauza lui Toto. - Ah, ce s-a întâmplat? - Am vrut să mă urc pe bicicleta lui şi el nu a vrut să mi-o împrumute. Am încercat atunci să o iau, dar am alunecat şi m-am lovit cu capul de zid. Toto este rău”. Copilul a încercat să ia bicicleta prietenului său, şi-a făcut singur rău, dar prietenul este vinovat, nu el.

O femeia s-a îndrăgostit de soţul prietenei sale şi nu acceptă ca acel bărbat care, după părerea ei, ar trebui să îi aparţină, să fie legat de o alta. Atunci ea suferă. Dar în loc să recunoască că s-a pus singură într-o situaţie imposibilă, ea se lasă cuprinsă de gelozie, pune la cale nişte proiecte de răzbunare şi îşi face viaţa un infern.

Câte suferinţe de care se plâng oamenii nu se aseamănă cu acestea! Ei vor să pună mâna pe ceea ce aparţine altora: obiecte, terenuri, soţi, soţii, situaţii etc, şi desigur ceilalţi sunt vinovaţi fiindcă se opun dorinţelor şi ambiţiilor lor nemăsurate. Cum ar putea să se elibereze de aceste suferinţe dacă nu vor să înţeleagă că ei înşişi sunt cauza? Dumnezeu nu are nimic de a face cu aşa ceva.

Toţi oamenii vor cunoaşte acest fel de suferinţe atât timp cât nu vor înţelege că nimic din ceea ce posedă sau doresc să posede nu îi poate pune la adăpost. Cineva suferă fiindcă se crede lipsit de ceva, sau slab, bolnav, sau neştiutor, urât, singur; dar nici posesia bogăţiei, a puterii, a sănătăţii, a cunoaşterii, a frumuseţii, a fi înconjurat de mulţi oameni, nu a împiedicat niciodată pe nimeni să sufere. Adesea suntem chiar uimiţi să observăm în ce zbucium interior se zbat nişte bărbaţi şi femei despre care se spune că au totul să fie fericiţi.

Eu v-am spus că fiinţele care se decid să pună accentul pe achiziţiile spirituale nu pot evita anumite suferinţe, dar ele se eliberează. În timp ce, aceia care se gândesc numai cum să-şi crească contul în bancă, influenţa lor socială, puterea asupra altora, nu fac în realitate decât să se limiteze interior. Şi chiar dacă încep prin a obţine nişte satisfacţii mari, ei vor fi obligaţi într-o clipă sau alta să se limiteze şi în exterior.

Deci, vor suferi, iar această suferinţă nu aduce nimic bun, nici pentru ei, nici pentru ceilalţi; ea îi face numai mai răi. Cine acceptă să renunţe la ceva în care a investit atâtea energii şi timp pentru a-l dobândi?

Se întâmplă ca nişte mari suferinţe să înduioşeze pe termen lung sufletul celui care a căutat numai nişte satisfacţii în materie, dar este rar. Dimpotrivă, suferinţele celui care păşeşte pe calea dezvoltării spirituale îl fac să crească în iubire şi lumină. Aceste suferinţe sunt comparabile cu acelea ale unei mame care aduce pe lume un copil. Acest copil este rodul unei lungi maturizări iar venirea sa pe lume se produce deseori în durere, dar ce bucurie există atunci când apare! Din această experienţă se inspiră creştinismul atunci când propovăduieşte că scopul vieţii spirituale este de a face să se nască Copilul Hristos în fiecare fiinţă.

Evitaţi să vă expuneţi suferinţelor care vă îngrădesc; aceste suferinţe nu sunt prevăzute de legea evoluţiei. Nu Dumnezeu este cel care le trimite oamenilor; în neştiinţa lor, ei sunt cei care le confecţionează şi le multiplică repetându-şi greşelile. Ei se plâng, strigă, dar dacă sunt eliberaţi de aceste suferinţe, vor atrage cu siguranţă altele. S-ar putea spune că nu se descotorosesc de ele. Desigur, ei nu le vor recunoaşte, dar acesta este totuşi adevărul. Pacea, liniştea sunt nişte stări ce le sunt străine; ei se plictisesc, nu ştiu cum să-şi mai petreacă timpul şi se grăbesc să revină în nişte activităţi în care vor suferi din nou.

Priviţi: a izbucnit un război, apoi un altul, apoi încă un altul în diferite locuri de pe planetă. Toată lumea se lamentează şi se întreabă de ce aceste războaie...Pur şi simplu fiindcă oamenii nu ştiu cum să profite de

condiţiile prielnice ce le oferă pacea. A găsi nişte ocupaţii potrivite pe timp de pace necesită o ştiinţă deosebită. De altfel, chiar şi în timp de pace oamenii continuă să se afle în război; în toate domeniile se observă numai nişte rivalităţi: politica, comerţul, finanţele, religia şi chiar familia sunt nişte terenuri de confruntare, adevărate câmpuri de bătălie. Cum să ne mai mirăm atunci că nişte conflicte armate se declanşează cam peste tot antrenând atâtea nenorociri! Apoi îl implorăm pe Domnul să oprească aceste războaie şi să instaureze pacea. Dar spuneţi-mi, oare acestea îl privesc pe Domnul, ce idee îşi fac oamenii despre El?

Trebuie să învăţăm să distingem două feluri de suferinţe, pentru a evita pe cele ce ne arată că am ales o cale greşită, şi dimpotrivă, acceptându-le pe cele pe care le întâlnim neapărat când înaintăm pe calea binelui. Evident, atunci când suferim nu este uşor să discernem natura acestei suferinţe, nici dacă ea este constructivă sau distructivă. Dar cunoaşteţi criteriile, iar dacă aţi învăţat să vă analizaţi, vă veţi da repede seama.

Acum, fiindcă v-am spus că suferinţa ne însoţeşte neapărat evoluţia, nu trebuie să vă creaţi nişte ocazii să suferiţi şi să fiţi nefericiţi. Suferinţele însoţesc orice evoluţie şi nu le vom evita, dar este inutil şi chiar periculos să ne dorim să adăugăm altele. Mulţi călugări, asceţi, care înţeleg greşit această problemă a suferinţei, şi-au aplicat voluntar tot felul de chinuri, „pentru a fi pe placul Domnului”, după părerea lor! Ca şi cum Dumnezeu s-ar desfăta văzând creatura umană rănită, însângerată! Dar sunt foarte puţine religii care nu au preconizat această practică ce dăinuie şi în zilele noastre.

A venit clipa să înţelegem că Domnul nu are nevoie de suferinţa oamenilor. Epoca calamităţilor, a chinurilor, a martiriului s-a încheiat. Brutalizarea şi mutilarea propriului corp înseamnă a-ţi expune viaţa la distrugere: această manieră de a-ţi oferi sacrificiul este sterilă. Adevăratul sacrificiu se află în iubirea fraternă, dezinteresată pentru toţi oamenii. Cel care a înţeles sensul şi puterea iubirii nu are nevoie să-şi aplice nişte suferinţe: el va avea atâtea de împărţit cu toţi cei care sunt nefericiţi! Iar obstacolele pe care le va întâlni în strădaniile sale de a-i ajuta constituie tot atâtea ocazii de a suferi! Dar el nu trebuie să dea înapoi în faţa acestor suferinţe: ele îl vor face să crească, îl vor înnobila.

Acela care îi iubeşte pe ceilalţi şi doreşte sincer să îi ajute, este obligat să se descotorosească zilnic de acum înainte de egoismul său, de ideile preconcepute. Nu este suficient să aibă nişte intenţii

şi sentimente bune; există o întreagă lucrare de adaptare de îndeplinit, iar aceasta este dificilă. De ce atâţi oameni se descurajează în faţa dificultăţilor ce le întâlnesc în strădaniile lor de a-i ajuta pe alţii? Fiindcă nu au înţeles că a-i ajuta pe alţii cere cea mai mare abnegaţie.

Nici o fiinţă umană pe pământ nu este la adăpost de suferinţă. Trebuie numai să ştiţi că există nişte suferinţe utile, benefice, şi altele inutile şi chiar dăunătoare. Suferinţele inutile sunt cele pe care ni le-am creat noi înşine încălcând legile cinstei, dreptăţii, ale bunătăţii, ale înţelepciunii, ale iubirii. Iar ele nu merită atâta compasiune, fiindcă se aseamănă cu acelea ale lupului care nu se poate arunca asupra oilor păzite de păstor, sau ale vulpii în faţa unui coteţ de păsări bine păzit. În realitate, există totuşi ceva util în

aceste suferinţe pentru cel care ştie să tragă nişte lecţii: el înţelege că trebuie să-şi orienteze mai bine gândurile, sentimentele şi dorinţele pentru a nu se distruge.

Toţi vor suferi, este inevitabil; dar cel rău care suferă încăpăţânându-se în răutatea sa, pierde ceva; în timp ce omul de bine care suferă perseverând pe calea cea bună se îmbogăţeşte. Priviţi feţele celor geloşi, invidioşi: frustrările lor li se înscriu în nişte trăsături întunecate, ceţoase, crispate. Şi priviţi-i pe cei care s-au sacrificat şi au suferit pentru nişte cauze măreţe: chiar dacă nu au fost înţeleşi, încercările i-au înnobilat, i-au înfrumuseţat; ei au descoperit în sinea lor nişte lumi noi, au dobândit adevărata forţă.

Nişte legi neschimbătoare guvernează universul creat de Dumnezeu, cât şi funcţionarea şi evoluţia sa. Iar fiinţa umană face parte din acest univers. Dacă încalcă legile, ea se ciocneşte de puterile cosmice şi primeşte nişte lovituri. Atunci da, se poate spune într-un anume fel că Dumnezeu a pedepsit-o. Iar dacă se străduieşte pentru a înţelege mereu mai bine şi a respecta aceste legi, greutăţile întâlnite o vor face deopotrivă să sufere; dar aceste suferinţe care se găsesc pe calea evoluţiei participă la dezvoltarea ei armonioasă. De aceea se poate afirma şi că Dumnezeu îi face să sufere pe cei drepţi fiindcă îi iubeşte. Iubirea sa doreşte dezvoltarea, împlinirea lor. Această iubire face parte din legile cosmice.

Depinde numai de om să-şi aleagă forma de suferinţă pe care o consideră cea mai benefică pentru el. A o evita nu trebuie să constituie niciodată un scop, fiindcă ea îl obligă să progreseze şi există întotdeauna nişte progrese de făcut. Dacă este adevărat că suferinţa îi face pe oameni mai răi, la fel şi lipsa

suferinţei. Cel care nu a suferit înţelege cu greutate suferinţa altora şi poate deveni nerăbdător, crud în privinţa lor. Senzaţia deschide poarta cugetării, şi anumite senzaţii dureroase ne împing să ne apropiem din ce în ce mai mult de esenţial. În realitate, suferinţa este un ghimpe. Nu numai că ne repune pe calea cea dreaptă dacă ne rătăcim, dar ne obligă să mergem mereu mai departe şi mai sus.

Maestrul Peter Deunov spunea: „Trebuie să plângem când ne spălăm cămaşa?...Trebuie să plângem când semănăm nişte grăunţe în pământ?...Trebuie să plângem când măcinăm grâul?”... A spăla cămaşa, a planta nişte grăunţe în pământ, a măcina grâul corespund unor activităţi ale vieţii spirituale. Care? A-ţi spăla cămaşa înseamnă a te purifica. A planta nişte grăunţe în pământ înseamnă a-ţi introduce nişte gânduri şi sentimente bune în minte şi inimă, cât şi în mintea şi inima celorlalţi; a măcina grâul înseamnă a pregăti pâinea vieţii. Aceste trei activităţi sunt însoţite de anumite suferinţe, dar nişte suferinţe atât de salvatoare! Sunt nişte suferinţe divine, suportate în mod conştient, ce impregnează tot ce putem trăi apoi cu frumuseţe, parfumuri şi savoare.

Cap. 4 - Să căutăm în noi înşine răspunsurile domnului

De ce atâţi credincioşi îşi pierd credinţa? Fiindcă, deseori, ea nu îi ajută deloc în încercări. Dogmele religiei ce le-au fost impuse orbeşte nu le sunt de folos; credinţa lor devine astfel încet-încet ca o haină ce se scămoşează. Degeaba li s-a spus că vor găsi nişte răspunsuri în religie, ei se simt pierduţi în vid. Şi este

inutil să fie convinşi de contrariul a ceea ce simt: nu există nici un argument care să reziste senzaţiei.

De mai multe ori în existenţa lor, oamenii au de suportat nişte încercări ce îi obligă să-şi pună singurele întrebări cu adevărat importante despre sensul vieţii lor. Şi în acel moment, chiar dacă se întorc sincer spre religie, ei resimt deseori răspunsurile primite ca insuficiente, ridicole sau chiar monstruoase. Un tată şi o mama îşi văd copilul pe moarte şi se întreabă: „De ce? De ce?”... Ce mângâiere pot găsi în cuvintele cuiva care le va răspunde: „A fost voinţa Domnului?” A fost voinţa Domnului ca fiul lor să fie bolnav şi să moară?...

Oare Dumnezeu a dorit ca într-o seară, după ce a băut prea mult cu prietenii săi, să moară într-un accident de circulaţie?... Oare Dumnezeu a dorit ca el să se drogheze sau să se sinucidă?...

Trebuie să le dăm acum oamenilor adevărata cunoaştere, cunoaşterea iniţiatică, altfel, orice am face, cuvântul „religie” nu va mai avea nici un sens pentru ei. De altfel, se observă: din ce în ce mai mult medicii, infirmierii, psihologii, psihanaliştii îi ajută pe oameni să suporte încercările existenţei, şi nu preoţii şi pastorii

Se poate întâmpla ca, fiind copleşite de suferinţă, anumite fiinţe să se cufunde atât de profund în sinea lor încât acolo să găsească răspunsurile. Nu religia este cea care le ajută, nici credinţa, dar ele găsesc în sine o credinţă datorită experienţei pe care o trăiesc. Fiindcă adevărul este că Dumnezeu a pus în fiinţa umană toate răspunsurile la întrebările pe care şi le pune, toate resursele de care are nevoie pentru a înfrunta toate încercările vieţii. Prin tatonare, ea le poate găsi şi chiar le găseşte mult mai sigur decât în cuvintele clericilor.

Este evident că în momentul suferinţei, oamenii îşi pun cel mai mult întrebări despre Dumnezeu, despre existenţa sa, despre voinţa sa, şi mai ales: „îmi va sări El în ajutor?” Dar nu primesc nici un răspuns, oare de ce? Pentru că îşi pun această întrebare ca şi cum Dumnezeu ar fi o fiinţă aflată în întregime în exteriorul lor. Când vor înţelege că Dumnezeu locuieşte în ei, dacă străbătând toate încercările ei continuă să se lege cu acel Dumnezeu din ei, atunci da, ei vor simţi că El îi dirijează, îi luminează, îi susţine.

Fiinţa care suferă se simte deseori foarte singură, părăsită de toţi. Atunci, de ce trebuie să mai piardă prin neglijenţă, prin necunoaştere, singurul ajutor, singurul sprijin adevărat ce îl poate primi? Acest ajutor, acest sprijin se află în prezenţa iui Dumnezeu în ea. Iar atunci când se roagă, ea nu se adresează numai Creatorului cerului şi al pământului, acelei Fiinţe atât de îndepărtată de ea încât nici nu şi-o poate închipui, ci unei puteri ce locuieşte în ea şi cu care nu va mai putea niciodată să piardă contactul.

Putem înţelege că în nenorocirea lor, bărbaţii şi femeile îi întreabă pe clerici, pe medici, pe psihologi şi chiar simt nevoia să se destăinuiască la radio sau la televiziune. Răspunsurile primite depind de calitatea celor pe care îi întreabă. Dar ceea ce trebuie să ştie, este că adevăratele răspunsuri se află în ei şi aşteaptă să fie găsite. Deci, să continue să pună nişte întrebări altora dacă le face bine, dar să se străduiască să caute în ei înşişi, în sufletul lor, în spiritul lor; fiindcă adevăratele răspunsuri le vor obţine numai ştiind să îl întrebe pe Dumnezeul lor interior.

În realitate, la toate întrebările voastre, la toate rugăciunile voastre primiţi nişte răspunsuri. Dacă nu le auziţi, este din cauza grosimii pereţilor de care sunteţi

înconjuraţi întreţinând nişte gânduri, nişte sentimente, nişte dorinţe şi acţiuni ce nu au fost inspirate de iubire, de înţelepciune şi adevăr, începeţi însă prin a dărâma aceste ziduri şi veţi obţine nişte răspunsuri. Şi uneori le veţi primi chiar înainte de a formula întrebarea.

Puteţi verifica, ceea ce vă spun, şi iată cum. Puneţi întrebarea acelei Fiinţe din voi care ştie totul: Eului vostru Superior, care este un reprezentant al lui Dumnezeu însuşi, şi puneţi-o cu o sinceritate totală, cu o totală încredere; apoi, cererea fiind făcută, uitaţi-o... Răspunsul va veni într-o clipă sau alta: el vă va fi adus de un vis, de întâlnirea cu o persoană care nu ştie nimic din ce vă îngrijorează sau vă tulbură; sau va fi o lectură ce o veţi citi, o capodoperă pe care o contemplaţi sau o vizionaţi, un fenomen al naturii... Dar trebuie să aveţi nişte ochi care să observe şi nişte urechi care să audă. Dacă sunteţi conştienţi, vigilenţi, veţi fi chiar uimiţi de răspunsurile pe care lumea invizibilă vi le poate da prin intermediul creaturilor, al oamenilor, al animalelor, sau chiar al plantelor, şi deopotrivă prin nişte obiecte ce le-aţi considerat până în acel moment străine, indiferente, mute, inerte.

Trebuie însă să ştiţi că şi răspunsul pe care îl veţi primi nu va fi neapărat uşor de acceptat. Atunci când vă confruntaţi cu o situaţie de nedescurcat întrebându-vă cum să ieşiţi din ea, veţi avea tendinţa să vă gândiţi că va apare o soluţie şi vă va scoate din ea ca printr-o lovitură de baghetă magică. Ei bine, nu, se poate ca această soluţie să implice din partea voastră nişte eforturi imense. Dar nu daţi înapoi, fiindcă dacă aceasta reprezintă cu adevărat soluţia, chiar penibilă, ea este mai bună decât toate ezitările, toate incertitudinile şi neliniştile în care trăiaţi până atunci.

Cap. 5 - La şcoala vieţii: lecţiile inteligenţei cosmice

Ceea ce noi numim încercări reprezintă numai un şir de probleme ce le avem de rezolvat în timpul vieţii noastre, exact cum le au de rezolvat copiii la şcoală şi studenţii la universitate. Pe măsură ce ei progresează, li se prezintă nişte exerciţii din ce în ce mai grele şi li se cere să aprofundeze subiectele în profunzime. Va veni desigur o zi în care ei vor părăsi şcoala sau universitatea, dar nimeni nu a părăsit până acum şcoala vieţii.

Exerciţiile şi strădaniile pe care oamenii le au de îndeplinit în cursul existenţei lor vor fi deci nesfârşite. Atunci, în loc să se plângă şi să se revolte că mai au încă o povară de dus, un obstacol de depăşit, ei trebuie de acum înainte să înţeleagă cauza şi sensul acestor încercări, apoi să se bucure deopotrivă că au noi experienţe de trecut, noi adevăruri de descoperit, fiindcă aceste experienţe şi aceste adevăruri sunt singurele adevărate bogăţii. Dacă forţa, credinţa şi iubirea lor se măresc după o încercare, înseamnă că ei au trecut cu bine examenul, iar această forţă, această credinţă, această iubire mărite sunt ca nişte diplome ce le-au primit.

Observând reacţiile şi comportamentul obişnuit al unor persoane, s-ar spune că ele resimt viaţa ca o divinitate duşmană care caută modalitatea să le distrugă. Viaţa este cea mai mare putere care există, dar ea nu doreşte să îi distrugă pe oameni. Greutăţile şi obstacolele situate în calea noastră au ca scop să ne întărească, nu să ne distrugă, şi depinde de noi să punem în acord această putere care este viaţa învăţând să lucrăm cu ea.

De ce, ceea ce este penibil şi dureros pentru unii, nu este penibil şi nici dureros pentru alţii? Exact ca la şcoală când, unii elevi rezolvă un exerciţiu în câteva minute şi obţin o notă foarte bună, iar alţii se ostenesc, nu ajung la capăt, şi primesc o notă proastă. Şi dacă în loc să înfrunte problemele căutând soluţiile în sinea lor, ei se mulţumesc să le deformeze, să le ocolească, sau să îi facă pe alţii responsabili de greutăţile lor, viaţa îi va ajunge din urmă şi vor întâmpina din ce în ce mai multe greutăţi să le rezolve. Din nou, la fel ca la şcoală! De aceea în faţa greutăţilor, cel slab sau leneş, care este deja sărac, mai pierde ceva, în timp ce acela care lucrează şi este deja bogat, câştigă mult mai mult.

V-am arătat uneori analogia ce există între greutăţile interioare şi o mlaştină. Atât timp cât mlaştina nu este asanată, noi trăim în ceaţă şi suntem asaltaţi de ţânţari, pentru că mlaştina oferă cele mai bune condiţii pentru proliferarea lor; iar viaţa noastră nu este decât o luptă interminabilă contra ceţei şi a ţânţarilor.

Când vedem anumite persoane zbătându-se ani în şir în nişte probleme de nerezolvat, afişând zilnic aceleaşi indispoziţii, repetând zilnic aceleaşi nemulţumiri, am dori să le ajutăm să scape, dar cum? Le vorbim, le explicăm că nu se vor schimba condiţiile exterioare, ci ele sunt cele care trebuie să se schimbe, dar nu este nimic de făcut, ele rămân în mlaştina lor cu ţânţarii lor.

în timp ce vă vorbesc, eu sunt sigur că fiecare dintre voi se gândeşte cel puţin la o persoană din anturajul său, fiindcă este uşor să vedem ce se întâmplă altora... mult mai uşor decât să vedem ce se întâmplă în noi înşine. Cu toate acestea, fiecare este pe cale să trăiască acest gen de situaţie. Mai mult sau

mai puţin, bineînţeles, dar fiecare dintre noi are mlaştini de asanat şi de astupat pentru ca ţânţarii - temerile, tulburările - să nu mai aibă domiciliu.

Noi găsim deseori nişte soluţii exterioare problemelor, în loc să căutăm să le înfruntăm în interior pentru a face lumină în privinţa lor. Putem compara această atitudine cu aceea a mamei care trebuie să pună la punct un copil neascultător. În loc să se străduiască să înţeleagă motivele comportării lui, fiindcă este cu certitudine ceva de înţeles, ea îi dă o pereche de palme pentru a face linişte. Ea se foloseşte astfel de metoda cea mai uşoară şi copilul va continua să fie neascultător. Ei bine, trebuie să ştim că şi problemele noastre sunt, într-un anume fel, copiii noştri şi după felul în care le tratăm, vom ajunge să le rezolvăm sau nu!

Din clipa în care am coborât pe pământ, viaţa îşi asumă instruirea noastră, ea ne obligă să găsim cele mai bune metode de a ne manifesta. Nimeni nu poate scăpa legilor pământului. Veţi spune: „Dar fiinţele foarte evoluate, Iniţiaţii, Marii Maeştri?” Nici ei. Ei vin impregnaţi de efluviile Cerului, dar pământul este o lume complet diferită. Materia este atât de opacă, atât de greu de lucrat, încât reprezintă şi pentru ei un obstacol. În înalt, în planurile subtile, materia este ascultătoare, maleabilă, ea se supune celor mai mici gânduri, celor mai mici dorinţe. Dar materia în care trăim opune cea mai mare rezistenţă.

Făcându-ne să coborâm pe pământ, unde vom avea mereu nişte obstacole de trecut, nişte încercări de depăşit, Inteligenţa Cosmică ne oferă posibilitatea să ne dezvoltăm aici, în materie. Fiindcă obstacolele, încercările reprezintă şi ele o materie, sunt un fel de materie. Iar dacă în faţa greutăţilor v-aţi putea gândi:

„Nu foloseşte la nimic să mă plâng şi să mă văicăresc. Vreau să studiez cum lucrează această Inteligenţă”, veţi fi atât de încântaţi încât le veţi suporta mult mai bine. Iată un nou mod de a vedea, pentru că mentalităţile cele mai propagate sunt evident revolta, furia sau descurajarea în faţa încercărilor.

Toţi copiii plâng la naştere, dar nu plâng la fel. Unii plâng într-o manieră emoţionantă: ei exprimă nostalgia unei regiuni de lumină, de bucurie şi de pace pe care au părăsit-o. Dar în acelaşi timp ei spun: „Facă-se voia Domnului!” şi acceptă dinainte încercările ce îi aşteaptă. În timp ce mulţi alţii plâng într-un mod disperat, tragic, scoţând strigăte de revoltă, deoarece se simt asemenea animalelor prinse într-o capcană şi înţeleg deja că existenţa lor va fi ca o închisoare.

Pe pământ nimeni nu este scutit, tocmai fiindcă este vorba despre pământ şi aici se află nişte condiţii foarte speciale. Trebuie deci să găsim cele mai bune metode pentru a nu ne lăsa doborâţi de evenimente, ci dimpotrivă să le stăpânim şi să tragem din ele cele mai bune foloase pentru evoluţia noastră.

Avem greutăţi mai multe de înfruntat în planul mental decât în planul astral, şi mai multe în planul astral decât în planul fizic. Diferenţa constă în faptul că obstacolele din planul fizic sunt vizibile, tangibile, palpabile, evidente. Dar de fapt, totul începe în planul gândului, deci aici trebuie să începem să căutăm să rezolvăm problemele, şi nu în planul fizic unde ele sunt deja concretizate.

Desigur, nu veţi reuşi imediat să vă modificaţi reacţiile faţă de ce vi se întâmplă. Începeţi mereu prin a fi hărţuiţi, necăjiţi, şocaţi. Da, dar de îndată ce aţi înţeles că aceste greutăţi sunt necesare pentru

ucenicia voastră, vă veţi reveni mult mai repede şi mai bine.

Începeţi deci prin a nu vă mai plânge că destinul se înverşunează împotriva voastră. Să nu vă închipuiţi nici că ducând o viaţă uşoară şi lipsită de probleme veţi fi mai fericiţi. Nu, cu o viaţă uşoară şi liniştită veţi stagna, atâta tot. Dacă vreţi să avansaţi, să fiţi folositori, trebuie să învăţaţi cu câtă înţelepciune Inteligenţa Cosmică a creat natura şi omul, şi veţi vedea răspunsurile ce vi le va da.

Să presupunem că doriţi să escaladaţi un munte. Veţi putea ajunge pe vârf dacă pereţii acestui munte sunt netezi? Nu, nu vă veţi putea agăţa de nimic şi veţi aluneca. Datorită asperităţilor veţi ajunge să vă căţăraţi până sus. De atâtea ori v-am spus-o! Inteligenţa Cosmică a lăsat peste tot în univers nişte indicii, nişte semne pentru a ne ajuta să găsim calea, pentru a ne arăta cum să avansăm, cum să lucrăm. Dar cei care nu au învăţat niciodată cum să le descifreze nu vor descoperi nimic, ei se mulţumesc să suporte.

Dar de ce nu au învăţat să descifreze aceste mesaje? Fiindcă sunt obsedaţi de dorinţele lor de a obţine ce îi interesează, ce le place. Ei nu ştiu că, pentru a obţine o mai bună înţelegere a lucrurilor, nu trebuie să întreţină în minte, în inimă, atâtea dorinţe şi pofte arzătoare, fiindcă acestea îi înlănţuie şi îi limitează. În ziua în care vor dobândi adevărata lumină, ei vor înţelege cum greutăţile şi obstacolele de care oricum nu pot scăpa îi ajută să avanseze, să se împlinească.

Mai doriţi încă şi alte exemple? Ei bine, iată-le: cum se face că omul se poate deplasa cu uşurinţă pe pământ? Fiindcă pământul este dur, rezistent. Încercaţi

să avansaţi pe nişte nisipuri mişcătoare, vă veţi împotmoli, apoi veţi fi înghiţiţi de ele. Cum se face că vapoarele înaintează pe apă? Fiindcă şi apa este rezistentă. Desigur, ea nu este la fel de rezistentă ca pământul, dar totuşi, datorită rezistenţei mediului lichid, vapoarele avansează. Şi tot datorită rezistenţei aerului avioanele se pot înălţa şi zbura în cer.

Fie că este vorba despre pământ, apă sau aer, deplasarea, înaintarea este posibilă numai datorită unei rezistenţe. La fel se întâmplă şi în domeniul psihic. În ziua în care veţi înţelege utilitatea dificultăţilor, a obstacolelor, nu numai că nu vă veţi mai plânge, dar veţi mulţumi Cerului spunând: „Iată o ocazie minunată de a progresa” şi vă veţi simţi mai uşori, veţi surâde, veţi fi chiar mândri de voi. Există nişte legi pe care trebuie să le cunoşti pentru a avansa. Veţi spune de asemenea că este posibil să nu avansaţi. Da, desigur, dar atunci veţi fi striviţi, călcaţi în picioare. Fiindcă a avansa, a progresa, este legea vieţii.

Continuaţi să întrebaţi Inteligenţa Cosmică, ea vă va da şi exemplul prafului de puşcă. De unde provine puterea prafului de puşcă? Din faptul că el este comprimat. Ei bine, în acelaşi fel, atunci când viaţa ne impune nişte limitări şi ne îngrădeşte în nişte greutăţi, noi concentrăm în sinea noastră nişte forţe formidabile pentru a depăşi obstacolele. Fără dificultăţi nu am face nimic: oamenii ghiftuiţi adorm.

Uneori simţiţi nevoia să vă cufundaţi în Sufletul Universal şi contemplaţi imensităţile mării sau ale cerului înstelat, vă topiţi în ele. Dar dacă rămâneţi în această stare de dilatare, de dispersie, nu veţi realiza nimic pe pământ. Pentru a acţiona, trebuie să folosiţi legea condensării, a concentrării. Avem nevoie de întinderile cerului sau ale mării pentru a ne dilata, apoi

de un foarte mic spaţiu pentru a ne concentra, a dobândi nişte forţe şi a acţiona. Acest foarte mic spaţiu îl găsim în încercările la care suntem supuşi.

Încercarea ne constrânge, şi nu trebuie să ne plângem, ci mai degrabă să căutăm să îi înţelegem sensul. Necazurile, obstacolele, piedicile ne obligă să adunăm în noi înşine, să ne concentrăm forţele şi energiile. Concentrarea şi dispersia corespund la două semne astrologice: Leul şi Capricornul. Leul este un semn exterior: el proiectează, el cheltuieşte. Dimpotrivă, Capricornul este un semn interior: el acumulează şi condensează. Sub influenţa sa, în decembrie şi ianuarie, pământul concentrează energiile în rădăcini arborilor pentru a pregăti explozia din lunile iulie şi august, belşugul de fructe sub influenţa Leului.

Viaţa ne supune la mari presiuni pentru a aduna şi a condensa nişte forţe şi energii. Ce am fi în stare să facem dispersându-ne? La fel, în faţa unui obstacol ne concentrăm, ne adunăm în sinea noastră, dăm puţin înapoi...şi apoi sărim! Obstacolele ni se opun numai în aparenţă. Ele există pentru ca să le învingem şi să devenim mai puternici.

Veţi spune: „Dar eu doresc spaţiul, libertatea!” Ei bine, da, şi eu la fel, dar spaţiul şi libertatea, adevăratul spaţiu şi adevărata libertate ne sunt date numai după multă înţelegere şi constrângere. Atunci când suntem comprimaţi în planurile fizic şi astral, spiritul nostru se bucură, el triumfă fiindcă îşi poate în sfârşit exersa puterea asupra materiei.

Ne aflăm pe pământ, iar pământul nu este o grădină a plăcerilor, aşa cum este numit Paradisul. Aici suntem trataţi cu duritate. Trebuie să ne începem lucrarea, altminteri vom continua să ne punem nişte

întrebări fără răspunsuri. În actualul stadiu al omenirii, nimeni nu poate evita încercările, ele fac parte din evoluţie. Ele sunt diferite în funcţie de persoană, de vârstă, de condiţiile de existenţă, de gradul de evoluţie, dar nimeni nu poate scăpa de ele.

Copilul şi adultul, studentul şi profesorul, săracul şi bogatul, simplul cetăţean şi conducătorul, toţi au de trecut nişte încercări, fiindcă fiecare are ceva de înţeles. Cei care găsesc modalitatea de a străbate perioadele grele când nimic nu merge, când sunt hărţuiţi, împovăraţi, câştigă infinit mai mult decât dacă ar merge din succes în succes. Dar pentru aceasta, nu trebuie să vezi numai latura negativă a situaţiei, altminteri te-ai otrăvi, te-ai măcina, te-ai dezgusta, nu ai mai crede în nimic, ai deveni chiar rău şi crud.

Imediat ce apare vreo dificultate, vreo încercare, concentraţi-vă, judecaţi, rugaţi-vă, pentru a găsi în final mijloacele, energiile şi mai ales lumina. În loc să vă plângeţi şi să vă lăsaţi copleşiţi spuneţi-vă: „Iată o perioadă favorabilă pentru a zidi în mine ceva solid, de neclintit”.

Nu aşteptaţi să vă confruntaţi cu mari greutăţi pentru a lua o hotărâre de acest fel. În fiecare zi, la cea mai mică neplăcere, la cea mai mică decepţie, la cea mai mică rană în amorul propriu trebuie să fiţi vigilenţi. În loc să vă spuneţi: „De ce mi se întâmplă aşa ceva? Nu o meritam!”, profitaţi de această ocazie pentru a efectua o lucrare, nu lăsaţi să se piardă această şansă şi amintiţi-vă lecţiile Inteligenţei Cosmice.

Maestrul Peter Deunov spunea: „Suferinţele sunt pentru om ceea ce reprezintă condiţiile naturale de creştere şi dezvoltare pentru plante. Sufletul care suferă dă nişte flori ce se vor transforma într-o bună zi în fructe. Un suflet care nu suferă rămâne un mugur

nedesfăcut... Hrăneşte- ţi deci sufletul cu nişte fructe coapte din viaţa ta şi vei dobândi libertatea”. Ce înseamnă aceasta?

În viaţă avem de ales între două atitudini: cea a leneşilor care se mulţumesc să se pună la adăpost moţăind, lâncezind, şi cea a fiinţelor treze şi curajoase care au decis să se împlinească în lumină, orice dificultăţi ar întâmpina. Asemenea plantelor: înrădăcinate în pământ, plantele sunt obligate să suporte căldura, frigul, vântul, furtuna...Sunt desigur nişte condiţii potrivnice, dar ele reuşesc totuşi să crească şi să înflorească. Au nişte culori atât de frumoase şi un parfum atât de plăcut!

În mod simbolic, spiritualistul este expus aceloraşi condiţii grele ca şi plantele. Şi totuşi, aceste condiţii sunt preferabile celor alese de leneş care rămâne la adăpost în „hambarul” său. Desigur, într-un hambar seminţele sunt ferite de intemperii, dar ele sunt supuse altor pericole mult mai grave: să putrezească, să fie înghiţite de şoareci sau de viermi, şi mai ales să nu utile. Or, cel mai nefericit destin este de a fi inutil! însămânţat în pământul vieţii spirituale, omul se loveşte de nişte obstacole, dar cel puţin se află pe calea cea bună: el se mişcă, se apără, creează.

Pentru discipol, ca şi pentru grăunte, este de preferat să sufere expunându-se tuturor intemperiilor decât să lâncezească într-un hambar unde viaţa îl va părăsi încet-încet. Fiindcă nu trebuie să ne închipuim că încercând să ne apărăm viaţa, o păstrăm, dimpotrivă. Viaţa se reduce de la sine la omul inactiv. Faceţi experienţa, plantaţi câteva seminţe păstrate de multă vreme: ele nu vor încolţi, viaţa s-a scurs.

Trebuie să folosim seminţele deja adunate în noi şi să le semănăm fără întârziere, altminteri ele îşi vor

pierde toate proprietăţile. Mulţi oameni îşi îndeasă în hambarul lor - mintea lor - tot felul de cunoştinţe ce le lasă să putrezească sau să se usuce în imobilitate, în inactivitate, în inutilitate! Este bine să acumulăm nişte cunoştinţe, dar cu condiţia să le semănăm, adică să le punem în practică pentru a le face să crească şi să rodească. Şi le vom face să crească şi să rodească numai confruntându-le cu încercările vieţii.

Pentru a înainta, a creşte, a te întări, este necesar să ştii să înfrunţi greutăţile. Cei care caută uşurinţa din teama de a suferi vor întâlni alte dificultăţi mai mari şi nu vor evita cu atât mai mult suferinţa, fiindcă îşi irosesc chiar viaţa lor.

Meditaţi la lunga aventură a bobului de grâu înainte de a deveni pâinea ce constituie hrana oamenilor. El este însămânţat în pământ în întuneric şi frig şi moare dând naştere unui nou germen. Când acest germen iese din pământ, el descoperă aerul, lumina, şi devine un spic de grâu. Dar vine şi clipa secerişului: spicele sunt secerate, apoi bătătorite, fiindcă bobul trebuie separat de pai. Iar suferinţele nu se opresc aici, deoarece bobul este dus acum la moară pentru a fi măcinat şi transformat în faină. Într-o zi brutarul amestecă faina cu apa şi o modelează, o macină până devină o pastă uniformă; apoi îi dă acesteia conturul unei pâini şi acum intervine proba focului: pâinea este pusă in cuptor. De îndată ce este bine coaptă şi aurie, ea este pusă pe masă şi bună de mâncat. Câte suferinţe mai urmează! Şi totuşi bobul de grâu este fericit. De ce? Fiindcă este folosit ca hrană.

Să transpunem acum această aventură a bobului de grâu. Ce legătură are cu noi? Fiecare etapă a transformării sale îşi are echivalentul în viaţa noastră interioară. Toate aceste încercări ne folosesc să ne

împlinim, să ne dezvoltăm, să ne „coacem”, până când vom ajunge pe masa Domnului pentru a fi „mâncaţi” de El, „respiraţi’ de El. Fiindcă parfumurile constituie şi ele o hrană, înainte de a vă hrăni cu un fruct, încercaţi să îi respiraţi parfumul: cel puţin pentru câteva clipe acest parfum vă este de ajuns, nu simţiţi nevoie să mâncaţi fructul imediat.

Se întâmplă ca sub şocul unei prea mari suferinţe o fiinţă să fie smulsă din sine şi să simtă un fel de extaz, deoarece o suferinţă dusă la extrem poate da naştere celei mai curate bucurii. Suferinţa maximă atinge extazul, iar acest extaz este cu atât mai intens cu cât suferinţele sunt mai vii. Unii martiri au cunoscut acest extaz născut din suferinţele lor. Dar sunt rari cei care sunt capabili să atingă această stare de părăsire de sine.

A şti să suferi este una dintre cele mai mari cunoaşteri care există. A şti să suferi reprezintă una dintre cele mai înalte manifestări ale iubirii. În această suferinţă sufletul pregăteşte un parfum atât seducător încât Domnul şi îngerii săi vin să se desfete lângă el. Unele suferinţe ale martirilor şi ale sfinţilor condamnaţi, persecutaţi pentru slujirea Domnului, emanau cu adevărat un parfum. Iar cel care suferă fiindcă se dedică altora, fiindcă se sacrifică pentru a-i lumina şi a-i ocroti de rău, aşa cum a făcut-o Iisus, această suferinţă acceptată prin iubire, răspândeşte cel mai subtil parfum.

Acceptaţi acest adevăr, puneţi-(in practică i şi veţi poseda o rezistenţă iară egal. Începeţi deci prin a nu vă mai văita la cea mai mică decepţie, la cea mai măruntă încercare. Acceptaţi-o în mod conştient păstrând liniştea, făcând ca din această suferinţă să apară o bucurie.

Dacă Domnul constituie pentru noi o hrană, i şi noi suntem o hrană pentru El. Mai suntem o hrană şi pentru toate fiinţele care ne înconjoară: calităţile şi virtuţile noastre le hrănesc intelectul, inima, sufletul şi spiritul.

Cap. 6 - „Ca peştele în apă”

„A te simţi ca peştele în apă”...Cunoaşteţi această expresie, ea înseamnă a te simţi în largul tău. Dacă este scos din apă, peştele suferă, se zbate, se sufocă, deoarece sistemul său respirator funcţionează numai în apă, nu şi în aer.

Atâţi oameni sunt ca nişte peşti scoşi din apă! Ei nu sunt în apele lor, sunt nişte străini acolo unde trăiesc; atunci când pot, ei îşi părăsesc familia, se exilează într-o altă ţară, unde trăiesc efectiv la marginea societăţii. Dar nu este posibil întotdeauna să-ţi părăseşti familia, ţara sau societatea, iar cei mai mulţi oameni continuă să suporte nişte condiţii în care se sufocă.

Să luăm ca exemplu numai domeniul profesional: cel care ar fi dorit să urmeze nişte studii de filosofic ajunge muncitor într-o uzină; cel care are nişte înclinaţii artistice ajunge contabil sau notar; cel care are nevoie să trăiască în aer curat este închis întreaga zi într-un magazin sau birou...In sfârşit, cunoaşteţi mai bine ca mine acest subiect. Şi eu îl ştiu puţin, fiindcă există deopotrivă nişte persoane care, nu se simt în apele lor acolo unde se găsesc, nu-şi cunosc nici măcar înzestrările şi vin să-mi ceară nişte sfaturi.

În realitate, chestiunea care se pune oamenilor nu este numai cea a poziţiei ce o ocupă fizic, social; trebuie ca, nu numai inima şi intelectul lor să se

găsească în nişte condiţii favorabile pentru a se împlini, dar deopotrivă sufletul şi spiritul lor. Cât de invidiată este în aparenţă situaţia unui rege în palatul său! Dar dacă el nu are nici un chef să asculte rapoartele miniştrilor săi despre starea ţării, dacă recepţiile ambasadorilor ţărilor străine îl plictisesc şi dacă simte plăcere numai pentru vânătoare sau pentru florile şi copacii din grădinile sale minunate, el este nefericit. Ştiţi ce se spune, că ocupaţia preferată a lui Ludovic al XVI-lea era de a confecţiona închizători de uşi.

Aceasta mă îndeamnă să mă gândesc la o povestioară bulgărească. Într-o zi, un prinţ care se plimba prin regatul său întâlni o ţigancă care cerşea la marginea drumului; ea era în zdrenţe şi ţinea pe umăr un băţ lung de care era agăţat un sac şi mai lung. În ciuda zdrenţelor sale, prinţul a văzut că era foarte frumoasă, s-a îndrăgostit şi s-a căsătorit cu ea. Desigur, mătăsurile, catifelele, perlele şi pietrele preţioase cu care se împodobea de acum înainte îi făceau frumuseţea şi mai strălucitoare. Dar curând prinţul a remarcat ceva curios: din când în când, prinţesa dispărea „Unde se duce? Ce face? se întreba el.

Într-o bună zi, el s-a decis să clarifice acest mister şi a urmărit-o fără ca ea să îl observe. A văzutei intrând printr-o uşă secretă într-o cameră din apartamentul ei unde s-a încuiat cu cheia. A aşteptat o clipă, apoi, ros de curiozitate, el a privit prin gaura cheii. Şi ce a văzut? Prinţesa şi-a mâzgălit faţa cu funingine şi şi-a schimbat hainele cu vechile ei zdrenţe; îşi purta vechiul sac pe umăr şi mergea cu paşi mari agitându-şi în aer băţul pentru a alunga o haită imaginară de câini. Ea simţea nevoia din când în când să-şi reia înfăţişarea

boemă pentru a continua să-şi suporte existenţa de femeie bogată.

Iată acum o poveste adevărată. În tinereţe, în Bulgaria, locuiam în oraşul Varna. La intrarea într-o biserică se afla de obicei un bătrân cerşetor, însoţit de un prieten, mergeam din când în când să vorbesc cu el. El ne povestea multe lucruri frumoase şi de aceea, în ciuda murdăriei sale, a părului, a bărbii şi a mustăţilor sale zbârlite, ne făcea plăcere să îl ascultăm. Într-o bună zi ne-am spus că nu îl puteam lăsa pe acest om într-o asemene situaţie: trebuia să facem ceva pentru el.

Eu cunoşteam o doamnă care, prin poziţia sa, putea interveni la autorităţi. Printre altele, ea tradusese în limba bulgară cărţile astronomului francez Camille Flammarion. M-am dus deci însoţit de prietenul meu să îi expun acest caz; ea a promis că va face ceva, şi astfel cerşetorul şi-a găsit curând un adăpost într-un aşezământ din oraş unde nu îi mai lipsea nimic, s-a spălat şi s-a îmbrăcat curat. Am fost foarte mulţumiţi; nu mică ne-a fost însă mirarea într-o zi să vedem că a scăpat din acel aşezământ, reîntorcându-se să cerşească la intrarea în biserică! Ce lecţie pentru noi! Da, locul...în ce loc oamenii se simt în largul lor...

Dar nu fiindcă suferim aflându-ne într-un anumit loc avem mereu posibilitatea sau dreptul să îl schimbăm. Legile kharmei, legile destinului sunt cele care decid locul fiecăruia, deoarece este cel pe care îl merită, sau cel mai favorabil evoluţiei sale. Dacă scapă pentru a-şi găsi un loc ce i se pare mai de invidiat, mai confortabil, el îşi agravează situaţia. Acela care, prin intrigile sale, ajunge să ocupe un loc ce era rezervat cuiva mai demn ca el, va trebui să îl părăsească într-un fel sau altul; iar cel care rămâne modest în umbră

poate fi chemat să îndeplinească cele mai înalte funcţii.

Uneori, la teatru, un spectator fără bun simţ se aşează în primul rând, sperând că nimeni nu va veni să îl scoale. Dar iată că o plasatoare se apropie, îi cere biletul şi îl trimite la „galerie”; apoi, cel care avea rezervat fotoliul îşi ocupă locul. Ei bine, la fel este şi în viaţă. Dacă cineva vă ocupă momentan locul ce îl meritaţi, nu vă îngrijoraţi, „plasatoarea” va veni şi uzurpatorul va fi alungat. Da, în acest măreţ teatru al existenţei fiecare primeşte un rol ce corespunde poziţiei sale şi trebuie să găsească şi să interpreteze acest rol.

Ca peştele în apă, cârtiţa sub pământ, pasărea în aer şi salamandra, se spune, în foc, fiecare creatură trebuie să-şi găsească locul. Care este locul fiinţei umane? întregul univers şi în acest univers, diferitele organisme ce îl alcătuiesc au o legătură cu cele patru elemente: corpul fizic cu pământul, inima cu apa, intelectul cu aerul, sufletul şi spiritul cu focul.

Nu este suficient să ne găsim locul într-o familie, într-o ţară, într-o anumită profesie. Dacă inima, intelectul, sufletul şi spiritul nu-şi găsesc şi ele locul în care să primească hrana de care au nevoie, omul se va simţi mereu nesatisfăcut. Inima are nevoie de căldură, de iubire; intelectul are nevoie de lumină, de înţelepciune; sufletul are nevoie de imensitate, iar spiritul de veşnicie. Or, în funcţie de anumite împrejurări, se poate întâmpla ca inima să vi se răcească, intelectul să vi se întunece, sufletul să vă fie la strâmtoare şi spiritul paralizat. În acel moment, nu mai există altă soluţie decât să vă deplasaţi pentru a oferi fiecărei însuşiri a voastre condiţiile de care are nevoie pentru a se dezvolta, iar această deplasare se

numeşte cugetare, meditaţie, rugăciune, contemplare, identificare.

Multe persoane ştiu desigur să se deplaseze spontan. Când sunt nervoase sau pe cale să-şi piardă răbdarea, ele pleacă de acasă spunând că vor să „facă o plimbare”, „să se răcorească puţin”. Dacă pot, altele pleacă într-o călătorie pentru a schimba aerul. Uneori este de ajuns să bei un pahar cu apă sau să mănânci un fruct pentru a-ţi schimba starea interioară. Dar foarte multe caută o pastilă de aspirină sau un pahar cu băutură!...

Există cu siguranţă unele evenimente în viaţă ce vă aruncă în nişte necazuri sau suferinţe ce sunt imposibil de depăşit foarte repede. Dar de atâtea ori sunteţi stingheriţi sau copleşiţi de nişte inconveniente lipsite de gravitate, foarte uşor de uitat! Se poate de asemenea întâmpla să nu ştiţi de ce vă simţiţi indispuşi, necăjiţi, şi atunci trebuie să faceţi totul pentru a vă descotorosi de aceste stări ce vă influenţează apoi buna dispoziţie şi comportamentul. Iar în acest caz, a vă deplasa poate însemna pur şi simplu a vă spăla pe mâini în mod conştient, concentrându-vă asupra unui cuvânt: lumină... armonie... frumuseţe... iubire... Puneţi-vă apoi mâinile pe cap şi pe urechi, după care spălaţi-le din nou. Repetaţi de mai multe ori dacă este cazul. Vă simţiţi uşuraţi, fiindcă tot ce vă apăsa se scurge prin extremităţile degetelor voastre.

Iar dacă trebuie să învăţaţi să vă deplasaţi, trebuie totodată să ştiţi să nu mişcaţi. Când vă simţiţi străbătuţi de nişte curenţi celeşti, vizitaţi de nişte prieteni din lumea divină, ceea ce se poate întâmpla în orice clipă, încercaţi să rămâneţi nemişcaţi câteva clipe

lăsându-vă impregnaţi de aceşti curenţi şi aceste prezenţe.

Înţelegeţi acum cât de vastă este această problemă a locului, fiindcă nu se limitează la domeniul social, ea îmbrăţişează totalitatea existenţei. Atât timp cât oamenii nu-şi găsesc locul, ei sunt ca nişte grăunţe ce aşteaptă să fie însămânţate. Iar locul lor este un pământ roditor unde vor putea încolţi. Dar mulţi se aseamănă încă cu nişte grăunţe depozitate într-un hambar! Atât timp cât nu au fost puşi în pământ, ei nu încolţesc şi nu găsesc vreun rost existenţei lor. Grăuntele semănat încolţeşte, creşte, rodeşte şi spune: „Mi-am găsit în sfârşit locul!” Fiindcă locul său nu era într-un hambar să se usuce, să folosească ca hrană şoarecilor şi viermilor, ci în terenul roditor al lumii spirituale.

Atunci când aţi găsit locul inimi voastre, al intelectului vostru, al sufletului şi spiritului vostru, vă veţi afla în adevăratul vostru loc. În acel moment, oriunde aţi fi, oricare ar fi situaţia voastră materială şi socială, vă veţi simţi la locul vostru. Un simbol vă poate ajuta. Referindu-mă la alte subiecte, eu v-am vorbit deseori despre acest simbol: cercul cu punctul în centru. Cercul reprezintă întinderea, spaţiul infinit, iar punctul central este spiritul. Punctul este infim dar, datorită intensităţii vibraţiilor sale, este prezent peste tot deodată în întinderea pe care o însufleţeşte şi o înviorează. Sistemul solar poate fi reprezentat prin acest simbol, iar la cealaltă extremitate a scării valorilor, deopotrivă şi celula. Întreaga creaţie este deci reprezentată în acest simbol.

Trebuie să introduceţi şi voi în sine acest simbol: cercul cu punctul în centru. Nu veţi stăpâni lumea voastră interioară decât căutând să vă identificaţi cu

spiritul vostru, care se află în centru, ca singura realitate stabilă, neschimbătoare, unitară.

Concentraţi-vă asupra acestui punct: veţi simţi încet-încet că străluciţi în toate direcţiile spaţiului şi veţi forma în jurul vostru o aură pură şi puternică ce va atrage prezenţa entităţilor celeste.

Numai cel care a reuşit să formeze în jurul său un cerc de lumină şi-a găsit cu adevărat locul. Datorită acestui cerc care îl înconjoară, el beneficiază, oriunde merge, de cele mai bune condiţii pentru a lucra, a crea. La fel cum pielea ne ocroteşte corpul fizic, tot aşa şi aura noastră ne protejează corpurile psihice. De îndată ce părăsim centrul, este ca şi cum această piele spirituală ar crăpa şi cea mai mică neplăcere ne face să ne pierdem echilibrul, ne răpeşte liniştea. Numai centrul, spiritul nostru rămâne adevăratul nostru loc.

Cap. 7 - Legământul luat în faţa entităţilor celeste

Există unele suflete care, ajunse la un anumit grad de evoluţie, în momentul încarnării pe pământ semnează un contract: ele se angajează în faţa entităţilor celeste să îndeplinească o misiune, promiţându-le acestora să-şi dezvolte însuşirile şi virtuţile ce le posedă pentru a-i ajuta şi lumina pe oameni. Oricare ar fi forma sub care se face această promisiune, ea se poate rezuma astfel: a-ţi pune propriile calităţi, posibilităţi spirituale şi materiale în slujba altora.

În acelaşi timp, cum încarnarea unui suflet este un proces de coborâre în materie în care el uită ce a trăit în înalt, ajungând pe pământ el nu mai conştientizează într-atât legământul luat. Pe măsura scurgerii timpului

el se simte însă cuprins de nişte senzaţii, de nişte impresii, de nişte gânduri, de nişte aspiraţii de o natură specială, mai întâi într-o manieră trecătoare, apoi din ce în ce mai precisă. Aceasta se manifestă prin tendinţa de a practica o anumită activitate, a avea în vedere o anumită meserie. Este ceea ce denumim vocaţie. Anumite persoane simt astfel că trebuie să răspundă unei chemări, şi le este imposibil să nu o facă într-un fel sau altul: ele sunt sigure că de orientarea lor va depinde nu numai evoluţia lor personală, sensul vieţii lor, dar şi destinul multor alte fiinţe umane.

Cei care trăiesc astfel senzaţia unei misiuni de îndeplinit nu trebuie să ezite: fiindcă au promis entităţilor celeste să semene, pe ici, pe colo, câteva grăunţe, să lase nişte urme pentru ca alţii să beneficieze de trecerea lor pe pământ, ei trebuie să-şi ţină promisiunea. Aceste fiinţe pot excela în diferite domenii: filosofía, literatura, ştiinţele, spiritualitatea, arta, politica; dar în fiecare caz ele au o misiune de îndeplinit în faţa fraţilor lor oameni. Chiar dacă nu îşi spun în mod explicit că au de îndeplinit o misiune acceptată în prealabil, Cerul face astfel ca ele să se simtă în largul lor, oricare ar fi greutăţile ce le întâlnesc în calea lor.

Desigur, există mereu posibilitatea ca ele să se îndepărteze din calea lor şi să cedeze anumitor tentaţii, până când uită complet de promisiunile făcute. S-au văzut în istorie mari spirite, Iniţiaţi care şi-au uitat misiunea rătăcindu-se în alte zări. Este una dintre dificultăţile vieţii spirituale: să reuşeşti să-ţi aminteşti, chiar foarte confuz, de promisiunea făcută şi să pui totul în mişcare pentru a o îndeplini, intuind persoanele şi situaţiile ce pot reprezenta nişte pericole. Fiindcă tot

felul de capcane sunt plasate în calea fiinţelor celor mai evoluate.

În Evanghelii, aceasta este semnificaţia episodului în care diavolul îi ademeneşte pe Iisus prezentându-i toate avantajele şi satisfacţiile pământene. Această povestire este evident simbolică. Cum am putea să credem că asemenea tentaţii au fost învinse în cursul unei scurte discuţii cu diavolul? Această conversaţie reprezintă nenumăratele lupte pe care chiar un Iniţiat, un mare Maestru trebuie să le ducă cu toate entităţile întunecate care s-au instalat în el, în corpul său fizic şi în corpurile sale astral şi mental, pentru a le alunga de acolo. Numai astfel el îşi va putea îndeplini misiunea.

Veţi întreba: „Dar nu toate sufletele care coboară pe pământ au o misiune de îndeplinit? Unele vin să se încarneze fără vreun scop precis?” Trebuie să înţelegeţi: toate fiinţele umane sunt fii şi fiice ale Domnului; iar aceasta le impune nişte obligaţii. Dar nu toate sufletele au ajuns la acelaşi grad de evoluţie, multe sunt încă slabe, neexperimentate; ele coboară ca să se instruiască, să se perfecţioneze, aceasta fiind pentru moment singura lor îndatorire, şi nu li se pot încredinţa responsabilităţi importante. A semna un legământ cu Cerul presupune să ştii la ce te aştepţi şi să fii liber să-ţi îndeplineşti sarcina. Or, cele mai multe suflete nu sunt, iar când trebuie să coboare pe pământ, ele nu sunt consultate în privinţa familiei, a societăţii sau ţării în care ar dori să se încarneze; destinul le plasează acolo unde merită în conformitate cu legea justiţiei.

Vă gândiţi că această modalitate de a trata sufletele este crudă şi că Dumnezeu, care le-a creat, ar fi trebuit să fie mai generos? Justiţia Divină vă va răspunde că le-a plasat acolo unde trebuie să se

găsească şi că, dacă au învăţat ceea ce trebuiau să înveţe, într-o altă încarnare ele vor fi tratate altfel? Părinţii se sfătuiesc cu copilul mic pentru ce au de făcut în cazul său? Nu, ei îl hrănesc, îl spală, îl îmbracă, îl trimit la şcoală sau îl iau cu ei în vacanţă fără a-i cere părerea. Ei aşteaptă ca să crească pentru a-l întreba şi a ţine cont de ceea ce gândeşte sau îşi doreşte.

Sufletele foarte evoluate posedă o anumită libertate câştigată prin lucrarea depusă în cursul încarnărilor succesive. Un suflet poate deci accepta sau refuza misiunea ce i-a fost propusă. De exemplu, i se cere: „Pentru a ajuta un anumit popor, accepţi să te încarnezi în acea ţară unde va trebui să trăieşti în nişte condiţii grele şi te vor aştepta mari suferinţe?” Şi i se arată acele suferinţe care sunt adesea sărăcia, foametea, lipsa libertăţii, violenţa, fiindcă sufletul respectiv va trăi în aceleaşi condiţii de viaţă cu toată lumea. Chiar dacă cel sau cea care acceptă acest legământ este în sine un prinţ, o prinţesă, nu i se rezervă un statut privilegiat.

Atunci, sufletul astfel avertizat studiază situaţia, şi după ce a văzut greutăţile ce le va avea de înfruntat, acceptă sau refuză. Dacă acceptă, el devine ca un ambasador însărcinat cu o misiune. Într-o ţară, se întâmplă să se propună unor femei sau bărbaţi foarte capabili un anumit post cu responsabilitate ce presupune anumite dificultăţi sau chiar pericole, şi ei sunt liberi să accepte sau nu; în timp ce un funcţionar mărunt este obligat să accepte postul ce i se oferă chiar dacă nu îi place.

Acceptând o misiune, cei care se rătăcesc apoi pe nişte căi cu obstacole vor suferi, fiindcă se aventurează în nişte regiuni unde fiinţa lor profundă nu-şi poate găsi aspiraţiile. Veţi spune că alţii se simt acolo foarte

bine...Da, desigur, deoarece aceste regiuni corespund gradului lor de evoluţie. Dar fiinţele care au fost destinate să trăiască şi să lucreze în nişte regiuni superioare unde nu le lipsea nimic ca să-şi îndeplinească sarcina, vor îndura mari chinuri dacă le vor părăsi.

Deoarece şi-au cucerit deja libertatea, cei trimişi astfel într-o misiune specială primesc nişte puteri importante şi au la îndemână posibilităţi considerabile. Desigur, ei se confruntă cu unele obstacole, sunt expuşi atacurilor şi suferă. Dar ei nu sunt lăsaţi singuri şi lipsiţi de resurse, pentru că sunt legaţi de autorităţile pe care le reprezintă şi primesc nişte informaţii, ajutor, susţinere. Un stat nu îşi trimite un ambasador fără a-i pune la dispoziţie o locuinţă, nişte subvenţii şi o întreagă echipă calificată. Şi cum suferinţele şi greutăţile întâlnite de aceşti ambasadori ai Cerului vin din exterior, şi nu din sinea lor, ei posedă deci în sufletul şi spiritul lor nişte forţe ce se pun instantaneu la dispoziţia lor atunci când se apelează la ele. Ceea ce nu se întâmplă în cazul majorităţii oamenilor; ei nu sunt lipsiţi de aceste posibilităţi interioare, ei le posedă, dar le-au lăsat să ruginească.

Bucuraţi-vă, dacă aţi făcut nişte promisiuni Cerului înainte de a veni să vă încarnaţi. Dar să nu vă mulţumiţi numai să vă bucuraţi, fiindcă aceasta presupune deopotrivă nişte obligaţii mari. Vă sunt oferite multe posibilităţi pentru a lucra, dar dacă nu vă îndepliniţi misiunea, Cerul nu vă va ierta. De la cel care posedă mult, se cere mult.

Chiar dacă nu vă amintiţi cu exactitate că aţi făcut o promisiune, rămâne mereu ceva în sinea voastră sub forma unor aspiraţii înalte şi a unor stări psihice. Sunt nişte înzestrări ce le-aţi primit, şi este grav să nu

conştientizaţi că, primindu-le, aţi promis să le folosiţi pentru perfecţionarea voastră şi binele tuturor. Vi se va cere socoteală cu severitate, cu mai multă severitate decât celor care nu au promis nimic. Fără îndoială, şi viaţa acestora va fi constituită din nişte greutăţi, nişte lipsuri, dar adaptate condiţiilor impuse de încarnarea lor. În timp ce, aceia care se vor aventura în nişte regiuni străine aspiraţiilor sufletului lor vor suferi, cu atât mai mult cu cât trec în mod brutal de la o extremă la alta: când îşi îndeplinesc misiunea, ei trăiesc o bucurie profundă, dar imediat ce se îndepărtează de aceasta, ei sunt aruncaţi în nişte abisuri ale durerii.

În timp ce oamenii obişnuiţi încalcă legile fără vreo remuşcare, fiind obişnuiţi cu atmosfera întunecată în care trăiesc, cei care au o înaltă misiune de îndeplinit nu sunt liniştiţi dacă încalcă, chiar şi într-o mică măsură, legile justiţiei, ale iubirii, ale dezinteresului. Pe terenul sinuos pe care se deplasează, căderile pot fi vertiginoase. De aceea trebuie să-şi sporească vigilenţa, să-şi ia nişte măsuri de prevedere. Dacă recompensele ce îi aşteaptă sunt mari, pedepsele în caz de eşec sunt îngrozitoare.

Cum aţi putea şti dacă sunteţi capabili să vă ţineţi o promisiune făcută? De îndată ce aţi coborât pe pământ, nu o mai puteţi face; dar, înainte de a coborî, atunci când vi s-a propus această misiune şi condiţiile pentru îndeplinirea ei, toate elementele v-au fost date pentru a decide în cunoştinţă de cauză. Nu vi se va cere niciodată ceva ce vă depăşeşte posibilităţile. Un elev care se prezintă la un examen răspunde unor întrebări corespunzătoare nivelului său de cunoştinţe, şi nu unuia superior sau inferior, iar aceste subiecte au făcut parte din programa şcolară anuală. La fel, entităţile celeste care vă propun o misiune vă cunosc

posibilităţile, ele nu vă vor cere să rezolvaţi nişte probleme sau să vă confruntaţi cu anumite situaţii ce vă depăşesc. Dar dacă vă asumaţi răspunderea, trebuie să vă ţineţi promisiunea.

O promisiune este ca o semnătură: ea vă leagă până când aţi îndeplinit-o. Şi nu numai în faţa

Cerului; chiar şi promisiunile făcute în planul fizic oamenilor trebuie înfăptuite. Dacă aţi părăsit această lume fără a avea timpul necesar de a vă îndeplini toate obligaţiile, trebuie să reveniţi pentru a le realiza. Nici măcar Dumnezeu însuşi nu vă poate dezlega de această promisiune; numai persoana căreia i-aţi făcut-o poate să o facă. Unii sunt obligaţi să revină pe pământ numai din cauza unei promisiuni neîndeplinită într-o încarnare precedentă. Nimic şi nimeni nu îi poate dezlega de ea, numai, vă repet, persoana căreia i-a fost făcută.

Un bărbat promite unei femei că o ia în căsătorie, dar într-o zi constată că nu este făcut pentru căsătorie, ci pentru a se pune în slujba Domnului. Ei bine, el trebuie să obţină de la acea femeie dezlegarea de promisiunea făcută. Nu Domnul o va face, ci numai acea femeie; dacă ea refuză, este inutil ca să se întoarcă spre Domnul, deoarece El îi va răspunde: „Fiindcă ai promis, eu nu pot să fac nimic. Ştiu că vrei să mă slujeşti, dar ai destul timp în faţă. Căsătoreşte-te mai întâi. Mă poţi sluji şi fiind însurat”. Mulţi înţelepţi, sfinţi şi profeţi au trebuit să revină pe pământ pentru a se achita de nişte promisiuni asemănătoare făcute când nu se cunoşteau încă destul pentru a-şi descoperi adevărata vocaţie!

Cineva doreşte să se descotorosească de o persoană incomodă şi îi promite ceea ce aceasta îi

cere, gândindu-se: „Ah, îi pot promite mereu, nu mă angajez cu nimic!” Ei bine, aici se înşeală.

Oricare ar fi persoanele, nu trebuie să promiteţi cu uşurinţă, ci să ştiţi foarte bine la ce vă angajaţi, fiindcă multe lucruri se pot schimba cu trecerea timpului chiar dacă aţi fost sinceri în momentul în care aţi promis! Când mi se cere ceva, eu nu promit niciodată, mă mulţumesc să răspund: „Voi vedea la momentul potrivit dacă este posibil”, deoarece cunosc puterea magică a unui angajament: el ne leagă pentru totdeauna.

Fiinţele superioare în faţa cărora ne-am angajat înainte de a coborî pe pământ veghează la îndeplinirea contractului nostru. Trebuie să ne amintim deci pe pământ ceea ce sufletul nostru a promis şi să împlinim fără să ne întrebăm câte griji, eforturi şi oboseală sunt necesare. Nimic nu trebuie să ne oprească.

Eu ştiu ce am promis...L-am presupus mult timp, fiindcă a luat în sinea mea o atâta amploare încât nu l-am putut ignora. Iar atunci când Maestrul Peter Deunov mi l-a confirmat, nu m-am mai îndoit niciodată în privinţa acestui subiect. În acest domeniu atât de subtil te poţi înşela mereu; trebuie deci să te întrebi dacă ceea ce consideri a fi o vocaţie, o misiune, nu apare pur şi simplu dintr-o iluzie asupra propriei persoane sau dintr-o influenţă exterioară...Dar, de îndată ce lucrurile sunt clare, nu trebuie să te mai întrebi, ci să înaintezi cu fermitate.

Fiecare trebuie să pătrundă profund în sinea sa pentru a regăsi contractul, „hârtiile” prin care, înainte de a coborî, s-a angajat poate în faţa entităţilor celeste. În liniştea şi calmul unei meditaţii profunde, încercaţi să regăsiţi aceste hârtii, aceste amprente. Dacă după mai multe tentative nu veţi găsi nimic, nu

trebuie să vă întristaţi. Nici să vă întristaţi spunându-vă: „Cu atât mai bine, nu m-am angajat cu nimic, sunt liber să fac ce îmi place”, fiindcă judecând astfel, nu veţi ieşi niciodată din limitările voastre. Această libertate este o iluzie, şi tot ce înfăptuiţi în numele ei nu poate decât să vă lege. Dar oamenii sunt ciudaţi: ei se laudă şi se bucură cu slăbiciunile lor ca şi cum acestea ar fi mari titluri de glorie, şi îşi caută salvarea acolo unde în realitate îi aşteaptă pierderea.

Fiecare va şti dacă este cu adevărat liber în ziua în care Cerul îl va angaja pentru o misiune importantă. Cerul nu angajează nişte creaturi legate de dorinţe egoiste, de pasiuni distrugătoare. El angajează numai fiinţe libere. Dar oamenii doresc cu adevărat să fie liberi? Anumite animale s-au obişnuit într-atât în cuşca lor şi nu o mai părăsesc chiar dacă uşa este deschisă: ele şi-au pierdut până şi instinctul ce le îndemna să trăiască în libertate. Din nefericire, multe fiinţe umane se aseamănă cu acestea! Ele au uitat că puteau să trăiască în libertate şi nu încearcă nici măcar să-şi părăsească închisoarea. Ele ar fi putut depăşi aceste limite, dar nu îndrăznesc şi unele nici măcar nu se gândesc să o facă.

La orice nivel s-ar afla, fiecare fiinţă umană trebuie să caute să meargă mai departe. Dacă se izbeşte de nişte bariere de netrecut, cel puţin îşi cunoaşte limitele actuale, ceea ce nu trebuie să o împiedice să-şi dorească să le depăşească într-o bună zi. În schimb, dacă nu întâlneşte nici un obstacol, ea va şti că îşi poate continua drumul. Mulţi nu mai avansează închipuindu-şi că drumul li s-a închis. Dar poate că este liber...Cum să ştie dacă nu încearcă să înainteze? Fiecare trebuie să facă nişte experienţe pentru a şti de ce este în stare. Şi chiar dacă descoperă că nu mai

poate înainta prea departe, trebuie să ştie că scopul lucrării sale este de a atinge acel ideal pe care Iisus l-a prezentat tuturor fiilor şi fiicelor Domnului: „Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este.

Cap. 8 - Să înaintăm fără frică

Pe drumul lung al vieţii înaintăm înconjuraţi de tot felul de pericole şi nu ştim niciodată ce ni se poate întâmpla. Este normal să ne fie frică. Dar acest instinct, atât de necesar supravieţuirii speciei umane, poate lua nişte forme complet absurde, atât de absurde încât în loc să îi salveze, au cauzat moartea a numeroşi bărbaţi şi femei. Foarte mulţi copleşiţi de frică s-au aruncat în foc, au sărit în gol sau s-au înecat!

La fel de iraţionale sunt deseori şi motivele fricii. Oameni capabili să înfrunte adevărate pericole se tem de păianjeni, de şoareci sau broaşte complet inofensive. Iar unii care se aventurau noaptea, în munţi, printre tunete şi fulgere, tremură la ideea de a se urca într-un avion sau lift. De ce sunt accentuate anumite stări de frică mai mult decât altele?

Aveam în Bulgaria o prietenă care făcea faţă în discuţii tuturor bărbaţilor. Dar dacă pe stradă o muscă sau o viespe zbura în jurul ei, ea fugea foarte speriată ţipând şi riscând să cadă sub roţile unei maşini. Am încercat de mai multe ori să o fac să judece arătându-i că, mai mult decât muştele şi viespile, acea frică o punea în pericol, nimic altceva. Singura explicaţie a acestui fel de panică este, înscrisă în inconştient, memoria unor accidente petrecute într-un trecut apropiat sau îndepărtat, uneori chiar într-o încarnare anterioară.

Dar oricare ar fi cauzele acestor manifestări, este important să învăţăm să ne stăpânim frica. Fiindcă ea paralizează judecata şi antrenează corpul în nişte fapte dezordonate în faţa a ce este sau pare un pericol, primul lucru de făcut este să ne oprim, cel puţin câteva secunde, pentru a nu ceda emoţiei şi să redevenim stăpâni pe noi înşine. Altminteri, riscăm să procedăm ca pasagerul acelui pachebot ce se scufunda: înainte de a fi evacuat pe o barcă de salvare, el a vrut să meargă în cabina sa pentru a-şi recupera portofelul şi actele; când a revenit pe punte, el agita în aer un pui la cuptor, fiindcă panicat cum era ajunsese la bucătărie!

Pentru a învinge frica, nu trebuie să îi oferiţi prilejul să vă tulbure spiritul. În loc să încercaţi să fugiţi oricum şi oriunde, trebuie să rămâneţi deci câteva secunde nemişcaţi şi să respiraţi profund pentru a vă stăpâni inima, sistemul nervos şi membrele. Dacă vă lăsaţi membrele să se agite, veţi pierde orice control asupra lor. Este ca şi cum aţi fi deschis poarta unei cuşti cu animale sălbatice: odată ce au ieşit, este foarte greu să le faceţi să revină. Din contră, dacă veţi instala alte reflexe în locul acestei agitaţii, vă veţi calina, totul intră în ordine şi veţi putea lua cele mai bune decizii.

Ceea ce face ca frica să devină greu de stăpânit este caracterul brusc al evenimentelor ce o provoacă: ne găsim brusc într-o situaţie nu numai îngrijorătoare, dar şi neaşteptată. În timpul războiului (Al doilea război mondial) exista aproape de casa noastră din Sevres o baterie de tunuri de la D.C.A. care trăgea în flecare noapte, şi eram treziţi continuu, tresărind. Atunci, le-am explicat prietenilor mei că înainte de a adormi, trebuiau să fie deja pătrunşi de gândul că într-un moment sau altul al nopţii vor fi treziţi de

bombardamente; astfel, ei vor depăşi frica şi vor resimţi mai puţin dureros ce va fi obligatoriu un şoc pentru sistemul nervos. Trebuie să facem mereu apel la voinţa conştientă, altfel riscăm să cedăm unor momente de panică ce sunt mult mai periculoase decât pericolul în sine. Am trăit şi eu această experienţă.

În acea perioadă a războiului eram uneori obligat să merg la Paris. Când reveneam la Sevres, cu trenul, mi se întâmpla ca la ieşirea din gară să fiu prins între schimburi de focuri de armă. Credeţi- mă, dacă vă spun, mergeam liniştit fără cea mai mică teamă. Într-o zi, ieşind din gară, am luat-o la fugă pentru a evita exploziile bombelor care cădeau peste tot. Dintr-odată mi-am dat seama că această grabă a declanşat în mine o frică instinctivă ce nu înceta să crească. Nemulţumit de această constatare, m-am oprit. Mi-am chemat în ajutor voinţa pentru a-mi regăsi calmul şi am reuşit, dar cu multă greutate. Această experienţă mi-a revelat ceea ce vă spun acum. Fugind, am declanşat frica ascunsă în fiecare fiinţă umană. Cei care sunt consideraţi curajoşi nu sunt cei care nu resimt frica, ci aceia care au învăţat să o domine.

Printre slăbiciunile oamenilor, nu se aude prea des menţionându-se frica, care este cu toate acestea un mare duşman al progresului interior. În spatele laşităţii, a avariţiei, a răutăţii, a agresivităţii, stă adesea frica. Întâlnim oameni care susţin că nu le este frică de nimic, dar ce înţeleg ei prin aceasta? în realitate, dacă ar şti să analizeze mai bine, ar constata că le este teamă cel puţin de ceva sau cineva. Tot ce există în lumea vizibilă sau invizibilă poate face obiectul unei temeri, şi nu vă voi enumera diferitele forme de frică: ele sunt infinite, de la frica de accidente, de boală, de

moarte, până la cea legată de opinia publică, trecând prin teama lipsei de bani, de a fi înşelat de soţie sau soţ etc. Frica îl însoţeşte pe om de-a lungul existenţei sale şi îi întunecă cerul interior. Trebuie deci să fim pregătiţi să o înfruntăm în fiecare clipă.

Când se analizează cauza fricii, se constată că este bazată îndeosebi pe sentimentul riscului de a pierde ceva sau pe cineva. Ne întrebăm uneori de unde vine această expresie de seninătate ce caracterizează trăsăturile anumitor înţelepţi. Ei bine, pur şi simplu pentru că ei au reuşit să învingă teama de a pierde indiferent ce. Ei s-au înălţat până în acel punct unde simt că există ceva inseparabil în ei ce nu le poate fi luat. Orice s-ar întâmpla, un adevărat înţelept ştie că singura realitate, în sinea sa şi în toate fiinţele, este acea înălţime inaccesibilă ce îl fereşte de toate agitaţiile: spiritul, această scânteie pe care Dumnezeu a comunicat-o fiinţei umane; de aceea el nu se teme deloc, nici pentru el, nici pentru ceilalţi.

Dar cum să ajungem până aici? Lucrând asupra noastră, purificându-ne gândurile şi sentimentele pentru a dizolva încet-încet straturile opace care ne separă de această scânteie divină şi ne împiedică să simţim că ea este singura realitate. Ceea ce religia numeşte Providenţă este această certitudine, fixată în anumite persoane, care au trăit experienţa, că ceva în ele este de neatins şi scapă de toate necazurile.

Pericolele există, şi nu vă sfătuiesc să le înfruntaţi fără a fi nevoiţi, nici să nu vă luaţi nici o măsură de prevedere sub pretextul că eu vă dau nişte metode pentru a învinge frica. Fiindcă nu este de ajuns să nu ne fie frică pentru a nu deveni nişte victime. Puteţi să nu vă temeţi de hoţi, dar când plecaţi de acasă închideţi bine uşa şi ferestrele, şi nu vă aventuraţi

oriunde. Eu doresc doar să vă atenţionez împotriva reacţiilor necontrolate ce le-aţi putea avea în faţa a ceva sau cuiva care vă sperie. Deci, vă repet, în acel moment să nu vă mişcaţi, să nu vorbiţi, legaţi- vă de Divinitatea care vă locuieşte, cerându-I să vă lumineze despre ce atitudine să luaţi. Dar trebuie să ştiţi că veţi avea nişte răspunsuri numai pe măsură ce veţi elibera drumul ce vă duce la Ea.

De aceea, să nu aşteptaţi să vă exersaţi pentru a înfrunta mari pericole. Zilnic aveţi ocazia să vă confruntaţi brusc cu nişte fapte, cu nişte situaţii ce vă pot inocula teama. Poate că sunt numai nişte cuvinte... De exemplu, o persoană ameninţă să vă priveze de ceva la care ţineţi, se opune unuia dintre proiectele voastre bune: în loc să vă speriaţi imediat şi să reacţionaţi agresiv, să plecaţi trântind uşa, tăceţi, rămâneţi liniştiţi, fiindcă reacţionând impulsiv veţi agrava situaţia. Poate că sunt nişte ameninţări false. Şi chiar dacă sunt adevărate, le veţi face mai bine faţă dacă vă păstraţi sângele rece. Încercaţi să rememoraţi toate ocaziile când, din frica a ce aţi considerat un pericol, aţi reacţionat impulsiv, apoi aţi regretat.

Unii oameni îndrăzneţi se bazează pe frica ce o inspiră altora pentru a-şi putea realiza proiectele. De aceea îndrăzneţii îi apreciază pe fricoşi; ei nu le sunt cu siguranţă folositori în acţiunile lor riscante, dar cel puţin nu îi deranjează, ei se îndepărtează cu prudenţă din calea lor. Cerul nu îi apreciază pe fricoşi, fiindcă aceştia se asemuiesc cu nişte urcioare sparte care nu mai reţin nimic: în faţa greutăţilor, a obstacolelor, ei îşi uită crezul şi sunt capabili de cele mai mari laşităţi. Cerul caută nişte fiinţe îndrăzneţe, întreprinzătoare, nişte fiinţe care, de îndată ce au întâlnit lumina, fac

faţă tuturor obstacolelor ce se pot ivi atât în exteriorul, cât şi în interiorul lor.

Străduiţi-vă deci să învingeţi frica sub toate formele ei. Veţi spune că stă scris în Pildele lui Solomon: *„începutul înţelepciunii este frica de Dumnezeu”.* Da, dar această teamă nu este acelaşi lucru cu frica, trebuie făcută distincţia. Frica este un instinct, ea vine din nişte străfunduri întunecate ale fiinţei şi, după cum am văzut, ea nu are deseori nici o bază obiectivă. Teama prezintă o nuanţă mentală: când ne temem de ceva sau cineva, ştim de ce.

Frica de Dumnezeu este începutul înţelepciunii... Nu trebuie să ne fie frică de Dumnezeu, el nu ne doreşte răul, din contră. Dar trebuie să ne temem să încălcăm legile sale. Această teamă vine deci din înţelegerea că universul creat de Dumnezeu se supune unor legi şi încălcarea lor ne face rău, pentru că intrăm astfel în contradicţie cu ordinea cosmică.

Întunericul poate fi o cauză de frică iraţională: ne imaginăm un lup, un hoţ, un bandit care va ţâşni! Dar el poate fi şi cauza unei temeri raţionale: când nu vedem nimic, ne expunem pericolului de a ne lovi de ceva, a cădea, a ne răni. Cu cât inteligenţa şi înţelepciunea cresc în el, cu atât mai mult omul devine, nu numai temător în sensul în care înţelegem în general acest cuvânt, ci prudent, atent. Şi în acelaşi timp îndrăzneala creşte şi ea, îndrăzneala intelectuală, mentală. El se teme de ceea ce vine din instinct şi sentiment, fiindcă îi pot înceţoşa vederea; dar pentru ce este clar, limpede, el devine îndrăzneţ. De aceea oamenii cu adevărat inteligenţi şi instruiţi sunt mult mai îndrăzneţi decât alţii. Ei se aventurează în regiuni pe care cei mai mulţi nu îndrăznesc să le abordeze, şi lumina este cea care le dă această îndrăzneală.

Cu cât suntem mai înţelepţi, mai luminaţi, cu atât suntem mai conştienţi de pericole şi ne străduim să nu le provocăm; dar în acelaşi timp devenim îndrăzneţi, ştiind că ne putem feri de ceea ce cunoaştem. Sentimentul pericolului îl însoţeşte pe om de-a lungul vieţii, dar acest sentiment evoluează până ce devine numai teama de a nu încălca ordinea divină, de a fi o notă falsă în armonia cosmică. Veţi spune că omul nu reprezintă ceva atât de important pentru a distruge armonia cosmică. Ei bine, aici vă înşelaţi: este de ajuns o acţiune egoistă, o vorbă inutilă sau răutăcioasă.

Nu este bine nici să tremurăm continuu gândindu-ne că fiecare vorbă, fiecare faptă, fiecare gând sau sentiment poate reprezenta o notă falsă. 0 asemenea teamă este paralizantă: când ne imaginăm că la fiecare pas putem comite o greşeală fiind vinovaţi, nu mai avansăm.

În anumite cazuri, religiile s-au folosit mult de această frică care paralizează omul. În Evul Mediu, de exemplu, Biserica nu înceta să predice creştinilor chinurile din Infern. Ea pretindea că acţionează pentru salvarea sufletului lor, dar în realitate această metodă a produs multe pagube. Putem afirma chiar că sufletele au devenit aproape nişte adăposturi pentru Diavol, pentru că oamenii se gândeau într-atât la el încât l-au uitat pe Dumnezeu. Câte portrete au fost făcute Diavolului! El a fost desenat, sculptat, pictat, prezentat în predici, orale sau scrise, predicatorii folosindu-se excesiv de el. Ei l-au folosit în maniera în care sunt speriaţi copiii cu apariţia poliţistului, a lupului sau a unui bau-bau.

Eu mă refer la Evul Mediu, dar nu sunt sigur că în epoca noastră nu mai există nişte oameni care folosesc astfel religia. Toate acestea sunt foarte rele din punct

de vedere pedagogic. Contrar celor pretinse în mod ipocrit, cei care acţionează astfel nu se preocupă de binele sufletelor, ei caută doar să îşi exerseze puterea asupra lor. Nici dacă sunt sinceri, nu este prea bine: înseamnă că sunt bolnavi!

Adevărata evoluţie înseamnă o ascensiune continuă. Dar în această ascensiune fiecare va trece în mod fatal prin nişte urcuşuri şi coborâşuri, trebuie să ştim aceasta pentru a nu ne pierde curajul şi a persevera. Într-o zi vor exista mai multe urcuşuri decât coborâşuri, şi pentru că Dumnezeu este un tată iubitor, El îşi iartă copiii care îşi recunosc greşelile şi sunt hotărâţi să le corecteze.

Este imposibil să te înalţi iară nici o slăbiciune. Esenţial este că urmaţi calea înălţimilor, cea a iubirii şi a înţelepciunii ce duce la adevăr. Nu este grav dacă pe acest drum vi se întâmplă să cădeţi sau să daţi înapoi; esenţial este să vă menţineţi aceeaşi orientare, să păstraţi mereu în sinea voastră acelaşi scop, acelaşi ideal, să aveţi privire aţintită mereu asupra vârfului de atins.

Singura temere ce o puteţi avea este de a devia de la această cale, de a vă pierde conştiinţa că sunteţi nişte fii şi fiice ale Domnului care sunt aşteptaţi în casa Tatălui. Da, este singura temere permisă şi chiar povăţuită, fiindcă această temere vă va elibera încet-încet de toate stările de frică ce vă îngrădesc, vă slăbesc, permiţându-vă să înaintaţi pe drum cu încredere, în pace şi seninătate.

Cap. 9 - Numai lumina spiritului trebuie să ne călăuzească

Mulţi bărbaţi şi femei se simt ca nişte regi şi regine în exil, deposedaţi de tronul lor! Ei sunt conştienţi de o demnitate, gândesc ei, pe care nimeni nu le-o recunoaşte şi suferă de condiţiile ce le sunt oferite: societate nu are nici o consideraţie pentru ei, îi face chiar să simtă că nu are nevoie de ei. Dar ce este societatea? O mare scenă de teatru unde se joacă tot felul de comedii. Atunci, de ce aceste comedii i-ar face să uite că esenţialul este ce sunt ei în sinea lor, şi nu spectacolul pe care îl dau pe scenă. Să păstreze numai credinţa în imensitatea sufletului lor, în puterea şi lumina spiritului lor. Oare au atâta nevoie de consideraţia altora? Şi chiar dacă devin obiectul acestei consideraţii, oare nu ştiu cât de schimbătoare este opinia publică, cât de inconstantă?

Priviţi ce se întâmplă cu oamenii celebri. Lumea întreagă îşi are aţintită privirea într-o zi asupra lor, iar după o vreme sunt uitaţi. Într-o zi ridicaţi în slăvi, iar după un timp sunt asasinaţi.

Uneori cele două se produc în acelaşi timp: în timp ce unii îi admiră şi îi preamăresc, alţii îi taie în bucăţi. În ce stare vor sfârşi dacă nu ştiu să se agaţe de ceva solid, stabil în ei înşişi: spiritul lor?

Există o anecdotă interesantă privindu-l pe marele tenor Caruso. Într-un an, după ce a cântat primele roluri în mai multe opere la Metropolitan în New-York, el a fost ridicat în slăvi. Toată lumea îi spunea: „Peste tot veţi fi recunoscut după vocea dumneavoastră, ea este unică!” Caruso, foarte flatat desigur, a dorit totuşi să verifice. Într-o zi când trebuia să cânte la Scala din Milano, s-a înţeles cu un tenor ce interpreta un rol secundar să îl înlocuiască. Desigur, nimeni nu a fost pus la curent, şi iată ce s-a întâmplat: publicul, neştiind că tocmai Caruso apărea în acel moment pe scenă,

aproape că nici nu a reacţionat. Apoi, după ce a intrat să interpreteze rolul principal, chiar înainte de a deschide gura a răsunat un ropot de aplauze. Aceasta l-a determinat desigur să reflecteze. Adesea numai numele şi reputaţia determină reacţia publicului...până în ziua în care se va entuziasma pentru altcineva!

Creatorul a făcut din noi toţi depozitarii unor însuşiri, a unor capacităţi, a unor talente ce trebuie să le cultivăm cât mai bine posibil. Veţi spune că este nevoie de multă muncă şi strădanii pe care alţii poate că nici nu le vor recunoaşte...dar de ce ţineţi atât de mult să vă fie recunoscute talentele? Dumnezeu care v-a dat aceste bogăţii vede ce construiţi cu ele. Nu este raţional ca perfecţionarea voastră să depindă de părerea altora; numai părerea Creatorului este cea care contează.

Pentru cei care se întristează că rămân şterşi, succesul, notorietatea par nişte situaţii avantajoase. Dar să îi întrebe pe cei care posedă aceste avantaje, şi aceştia le vor spune toate inconvenientele ce apar...Pentru nişte motive desigur diferite, fie că este vorba despre succese sau insuccese, nu este uşor să găseşti cea mai adecvată atitudine interioară. Singurul lucru ce trebuie deci făcut este să acordaţi numai o mică importanţă, atât unora cât şi altora.

Esenţialul constă în a învăţa să ne folosim de înzestrările noastre pentru a aprofunda în noi legătura cu Tatăl nostru Celest. Dacă unii ne recunosc capacităţile şi beneficiază de ele, cu atât mai bine, dar este o altă chestiune şi nu trebuie să ne preocupe. Noi trebuie să ne dezvoltăm în echilibru şi armonie pentru a ne apropia din ce în ce mai mult de imaginea Creatorului a cărei amprentă o purtăm în sinea noastră. Fiindcă, pe drept cuvânt, înzestrările

intelectuale sau artistice care nu folosesc la regăsirea acestei amprente divine nu îl fac neapărat fericit pe cel care le posedă.

Atâţi oameni de ştiinţă, filosofi, scriitori, poeţi, artişti trăiesc într-o mare agitaţie! Şi în vreme ce publicul se hrăneşte cu operele lor, ei înşişi ar schimba cu plăcere imensul lor talent pentru câteva zile de linişte interioară. Veţi întreba: „Dar de ce există atâtea dezordini şi tragedii în existenţa unor oameni atât de remarcabili?” Fiindcă s-au mulţumit să cultive înzestrarea primită de la Cer fără să se preocupe să efectueze o lucrare interioară în profunzime ameliorându-şi modul de viaţă. Mulţi gândesc chiar că pasiunile, agitaţiile, dezechilibrele lor sunt cele ce le hrănesc talentul, şi le întreţin într- o oarecare măsură.

Este adevărat că realizările din artă şi gândire, ca şi realizările spirituale, au deseori la origine nişte dureri, nişte tulburări profunde pe care fiinţele excepţionale le-au putut depăşi într-un anumit fel. Dar pentru a le depăşi cu adevărat, este necesară o lucrare interioară; iar dacă această lucrare este inexistentă sau insuficientă, se instalează dezechilibrul, cu neliniştile şi suferinţele ce îl însoţesc. Pentru a le suporta, unii încep să bea, se droghează, se destrăbălează etc. Cum ei posedă nişte înzestrări reale, aceasta nu îi împiedică să ofere timp altor capodopere. Dar alţii profită de aceste capodopere, nu ei. Ei suferă, şi vor continua să sufere atât timp cât nu îşi vor impune o disciplină pentru a stăpâni forţele obscure ce sunt pe cale să îi distrugă.

Acesta este însă un subiect la care cei mai mulţi oameni nu se gândesc deloc. Este de ajuns ca anumite cărţi sau opere de artă să îi intereseze, să îi inspire; ceea ce s-a întâmplat cu autorul lor nu îi interesează

prea mult. Le pare normal că mulţi dintre ei au sfârşit tragic, au înnebunit sau s-au sinucis, şi se avântă chiar cu aviditate în biografia tuturor fiinţelor ieşite din comun pentru a se hrăni cu cel mai mic detaliu. Există o mare cruzime în această fascinaţie a publicului, dar cei mai mulţi nu sunt evident conştienţi.

Şi mai ales, ceea ce nu se cunoaşte, este că fiinţele care nu şi-au susţinut înzestrările, capacităţile printr-o disciplină interioară le vor pierde mai devreme sau mai târziu, în această existenţă sau în următoarea. Fiindcă prin dereglările lor şi-au delapidat tot capitalul avut, ele vor reveni pe pământ ca nişte fiinţe neînsemnate. Viaţa artistică sau intelectuală nu poate fi separată prea mult timp de viaţa morală.

S-au văzut nişte fiinţe admirabile trăind în dezmăţ şi perversiuni, iar în anturajul lor mulţi se întrebau cum puteau să exprime astfel cerul atât timp cât trăiau infernul. Nici ele însele nu ştiau. Ele nesocoteau că nişte spirite luminoase din lumea invizibilă veneau să se exprime în fiinţa lor în speranţa de a le salva. Da, acest talent misterios ce apare la anumite fiinţe este un fel de punte pe care entităţile spirituale o stabilesc între Cer şi ele. Ele scriu, pictează, compun, cântă şi interpretează la instrumente prin intermediul acestor fiinţe care locuiesc în ele şi fac nişte sacrificii imense pentru a le scoate din infern. Dacă se încăpăţânează pe calea distrugerii, acestea le vor părăsi într-o bună zi; o fac cu tristeţi, dar sunt obligate. Şi chiar dacă au fost consideraţi nişte genii, aceşti poeţi, pictori, muzicieni, gânditori devin săraci şi goi, lipsiţi de talentele lor.

Dacă aveţi nevoie cu adevărat să fiţi înţeleşi şi apreciaţi, alegeţi bine pe cei a căror stimă o doriţi. Ce câştigă mierea dacă este apreciată de viespi, mielul de

lup sau bogatul de hoţi?...Spuneţi că ştiţi aceasta. Sunteţi siguri? Sunteţi siguri că, pentru a atrage aprobarea sau aplauzele altora, nu faceţi niciodată nimic împotriva dreptăţii, înţelepciunii, bunătăţii, generozităţii, frumuseţii?

Ce faceţi atunci când vă asociaţi unor critici sau batjocuri? în străfundurile fiinţei voastre ştiţi bine că aceste critici şi batjocuri sunt deseori exagerate, dar ca să fiţi pe placul altora sau să treceţi drept o persoană spirituală, vă adăugaţi picătura de sare. Atâţi oameni se compromit şi în domeniul artistic şi chiar politic pentru a avea succes! Ei nu caută să fie apreciaţi de înţelepţi, nu este interesant, fiindcă sunt atât de puţini! Nu ar avea decât un public slab sau foarte puţine voci la alegeri.

Au venit în Fraternitatea noastră artişti, bărbaţi şi femei, şi mi-au prezentat operele lor. Printre ei, unii făceau pictură abstractă, alţii un anumit gen de muzică etc. Iar când i-am întrebam uimit dacă această asociere de linii şi pete sau suite de sunete stridente reprezentau ceva pentru ei, mi-au răspuns că acum concepţiile tradiţionale despre artă erau depăşite şi că, pentru a atrage atenţia amatorilor, trebuiau să urmeze alte căi. Înţeleg, dar unde duc aceste căi?...

Un artist de music-hall mi-a explicat chiar că, obosit să îi facă să râdă pe oameni cu nişte anecdote triviale, a scris o piesă de teatru de inspiraţie mistică. Fiindcă se simţea mistic în sinea sa. Dar această piesă a fost un eşec: publicul nu a înţeles nimic din intenţiile sale, şi a fost deci obligat să-şi reia vechile spectacole. Evident, este greu să atragi publicul cu nişte subiecte mistice, cu atât mai mult dacă nu ai lucrat mult timp să aprofundezi aceste subiecte, pentru a reuşi să exprimi ceea ce va atinge fiinţele în interiorul lor. Cum îţi poţi

închipui că treci de azi pe mâine de la o comedie primitivă la spiritualitate?

Nimic nu este mai preţios decât să posezi o calitate, o înzestrare, o însuşire capabilă să trezească latura divină a fiinţelor. Dar trebuie să fii conştient şi să decizi să consacri o asemenea însuşire acestei sarcini. Există multe femei care, conştiente de frumuseţea lor, s-au întrebat ce efecte producea această frumuseţe asupra celorlalţi? Fie că este vorba despre frumuseţe, despre calităţile artistice sau intelectuale, străduiţi-vă să le folosiţi numai pentru a trezi această scânteie, această floare sacră ce dormitează în toate fiinţele. Atunci veţi atrage în voi bucuria Cerului.

Nu am venit pe pământ ca să fim aplaudaţi cu orice preţ. Orice am face, trebuie să ne lăsăm călăuziţi de lumina spiritului pentru a obţine aprobarea divină. Dacă şi oamenii ne apreciază, este bine, dar părerea lor nu trebuie niciodată să ne determine. În orice caz, să ştiţi că există mereu cineva care vă înţelege şi vă apreciază: este Acela care v-a creat; El ştie foarte bine ce valoraţi. El ştie că a introdus în voi acea scânteie a vieţii nemuritoare: spiritul vostru, şi aceasta trebuie să vă fie de ajuns.

Chiar dacă nu dispuneţi de nişte mijloace materiale, dacă nu există loc suficient pentru voi în societate, dacă nu găsiţi nişte condiţii pentru a acţiona şi a vă impune capacităţile, nu este un motiv să vă simţiţi inferiori, dispreţuiţi sau inutili. În realitate, puteţi avea o valoare extraordinară, unică, participând la lucrarea pentru venirea împărăţiei lui Dumnezeu şi a Dreptăţii sale pe pământ. Atunci când puneţi în fiecare gând, în fiecare sentiment, în fiecare faptă ideea împărăţiei lui Dumnezeu, simţiţi dezvoltându-se în voi

ceva ce vă conferă o poziţie pe care nimic şi nimeni nu v-o poate lua.

Iar în acest timp, mulţi dintre cei care au ocupat primul loc pe scenă intră în anonimat şi dispar. Lipsiţi de activităţile ce atrăgeau asupra lor privirile celorlalţi, ei se cufundă în inactivitate. Şi ce suferinţă pentru ei să vadă cum adesea este distrus de la o zi la alta de către succesorii lor tot ce au pus ca energii constructive de-a lungul anilor! În timp ce acela care lucrează în umbră pentru împărăţia lui Dumnezeu simte crescând în el ceva ce nici o consideraţie, nici o mărire omenească nu îl poate eclipsa, nici chiar egala.

Cea mai proastă situaţie în viaţă este să simţi că nu eşti util cu nimic. Atunci, sub pretext că nu au capacitatea să se impună în orice fel în societate, mulţi oameni se târăsc la dreapta şi la stânga; ei cască, se plictisesc şi se scarpină chiar acolo unde nu îi mănâncă pielea!...Iar unii chiar, incapabili să-şi folosească în mod util energiile, ajung să comită crime. Nu fiindcă natura lor ar fi neapărat rea, dar ei se simt ignoraţi, dispreţuiţi, şi se manifestă numai în violenţă, în delicvenţă. În acest caz ei se fac cu adevărat remarcaţi.

A fi sensibil la privirea, la părerea altora, nu este reprobabil în sine. Numai că părerea ce o aveţi despre voi înşivă, sensul proprie voastre valori, nu trebuie să depindă niciodată de această privire, de această părere, ci de conştiinţa lucrării pe care sunteţi capabili să o înfăptuiţi în adâncul inimii voastre, lăsându-vă călăuziţi de lumina spiritului. Societatea vă face să simţiţi că nu vă recunoaşte, că nu are nevoie de voi? Să nu vă necăjiţi: veţi găsi mereu un mijloc, un loc pentru a lucra la venirea împărăţiei lui Dumnezeu şi a Dreptăţii sale. Şi datorită acestei conştiinţe de a face

ceva folositor, tot ce este bun şi frumos în voi se va trezi, se va hrăni, va creşte, şi veţi fi chiar uimiţi să trăiţi atâtea senzaţii noi: pacea, dilatarea, libertatea, adevărata bucurie.

Doriţi ca un rege să vă ia ca ministru? De ce nu? Dar aceasta depinde de tot felul de împrejurări exterioare vouă; dacă vă încăpăţânaţi în această ambiţie, riscaţi să vă epuizaţi puterile. În timp ce dacă vă puneţi în slujba Regelui Cerurilor, aceasta nu depinde decât de voi, şi în acest caz puteţi ţinti foarte sus.

În viaţa interioară, în viaţa spirituală, trebuie să-ţi doreşti să ocupi un loc lângă Rege; dar în afacerile pământene, este mai bine să nu năzuieşti la o poziţie atât de înaltă. Dacă este nevoie cu adevărat de voi, veţi fi găsiţi; dar nimic nu spune că veţi foarte fericiţi când veţi fi împovăraţi de responsabilităţi şi griji. Niciodată Iniţiaţii nu caută nişte poziţii înalte, dar în interior ei ţintesc atât de sus încât nici măcar nu îi puteţi zări. Asemenea lor, cereţi mult în interior, şi acceptaţi un loc modest în societate dacă destinul nu vă prezintă ceva mai de preţ. Există mereu destui candidaţi pentru funcţiile de generali, de miniştri, de preşedinţi, de directori...

Evitaţi să vă aruncaţi în nişte lupte obositoare. Mergeţi acolo unde găsiţi mai mult spaţiu, sau poate veţi fi singuri; acolo nimeni nu vă va împiedica să creşteţi. Dacă vă veţi aşeza lângă un copac mare în plină dezvoltare, el va protesta şi îşi va revendica ţipând spaţiul său vital. Să nu vă aventuraţi nici pe teritoriul unui animal sălbatic.

Asemuiţi-vă mai degrabă cu o pasăre. Ce succes ar avea o pasăre dacă ar dori să-şi dispute locul cu un animal sălbatic, ea care are un corp atât de mic, slab şi

uşor, un cioc mic? Dar mai are şi nişte aripi şi zboară liber în cer. Pasărea nu se ambiţionează să se impună unui animal sălbatic. Ea mulţumeşte zilnic Creatorului care i-a dat cântecul şi libertatea mişcării.

Adevăraţii fii şi fiice ale Domnului sunt asemenea păsărilor. Ei nu doresc să-şi croiască drum prin junglă ci, călăuziţi de lumina spiritului, caută să zboare zilnic spre înălţimi pentru a aduce pacea, lumina şi bucuria pe care o vor împărţi cu toţi fraţii şi surorile lor.

Cap. 10 - Apartenenţa noastră la arborele cosmic

Oamenii au reuşit de-a lungul secolelor să se impună din ce în ce mai mult naturii. Ei se gândesc că este chiar rolul lor în această lume, numindu-l progres, cultură, civilizaţie. Iar acum, când au tulburat climatul, au poluat pământul, cerul şi mările, au răvăşit fauna şi flora, pot cu adevărat să fie mândri de ei înşişi şi să pretindă că sunt nişte creaturi educate şi civilizate!

Desigur, natura este răbdătoare, foarte răbdătoare, dar când simte că oamenii se încăpăţânează să îi tulbure ordinea, ea ripostează; iar ei vor trebui să suporte aceste riposte nu numai în mediul înconjurător, ci şi în ei înşişi. Ei îşi închipuie că pot comite tot felul de abuzuri fără să prevadă că aceleaşi dezordini ce le creează în natură, le creează deopotrivă şi în corpul lor fizic, cât şi în psihismul lor. Iar dacă nu se pot înţelege reciproc, este şi pentru că ei nu respectă ordinea lucrurilor stabilită de Creator în natură şi în ei înşişi. Acela care a învăţat să se pună în acord cu ordinea dorită de Creator nu se impune naturii, şi nu se impune nici oamenilor, nu îi influenţează, nu îi manipulează în avantajul său personal. Şi mai ales, prin comportamentul său, prin

stăpânirea lumii sale interioare, el se străduieşte să contribuie la împlinirea, la eliberarea lor.

Fiinţele sunt individualizate, separate, în planul fizic, şi ceea ce fiecare trăieşte nu are o legătură directă cu celelalte. Suferinţa sau bucuria voastră nu constituie, în aparenţă, şi suferinţa sau bucuria lor. Dacă vă încăpăţânaţi să mâncaţi ceva indigest, voi vă stricaţi stomacul, nu ele. Dar în înalt, în planurile subtile, nu mai există nici o graniţă şi toate stările voastre produc nişte efecte asupra unei creaturi sau alteia. Da, fiindcă în înalt există numai o unică fiinţă: Omul Cosmic care este sinteza tuturor fiinţelor. Noi trăim în acest Om Cosmic, noi înşine suntem acest Om Cosmic în care nici o creatură nu există ca entitate separată. Decurge de aici această lege morală: nu puteţi face altora nici bine şi nici rău fără să vă faceţi şi vouă acel bine sau rău. În aparenţă, aceasta nu prea are sens: dacă daţi o palmă cuiva care v-a enervat, el este cel care suferă, iar voi vă simţiţi uşuraţi, cel puţin aşa vă închipuiţi. Dar dimpotrivă, aceasta are o semnificaţie importantă deoarece în Omul Cosmic noi suntem unul.

Unul dintre simbolurile cele mai semnificative ale acestui Om Cosmic este arborele. Arborele îşi înfige profund rădăcinile în pământ şi totodată îşi aruncă ramurile în toate direcţiile spaţiului. Să presupunem că fiecare rădăcină se consideră un individ izolat de ceilalţi: ea nu-şi dă seama că este legată mai sus de un trunchi ce se ramifică el însuşi în nişte ramuri, iar pe aceste ramuri există flori şi fructe.

Se poate spune deci că noi, oamenii, reprezentăm, îngropaţi în pământ, rădăcinile unui acelaşi arbore. În fiecare zi noi absorbim nişte elemente din pământ pentru a hrăni trunchiul şi ramurile acestui arbore care

este omenirea. La rândul ei, omenirea reprezintă rădăcina Arborelui Cosmic pe care fiecare fiinţă umană este ca o rădăcină secundară. Da, întreaga omenire este comparabilă cu o rădăcină, iar fiecare rădăcină secundară se hrăneşte, respiră şi îşi extrage din sol nişte energii ce urcă apoi de-a lungul trunchiului.

În acest rezervor care este materia, fiecare fiinţă umană îşi extrage nişte elemente brute ce le transformă pentru a le trimite în marea rădăcină: omenirea. Dar înainte de a atinge marea rădăcină există mai multe etape: seva culeasă de rădăcinile secundare hrăneşte o rădăcină mică, familia, care hrăneşte o rădăcină mai groasă, ţara; ţara alimentează continentul, şi în sfârşit seva nutritivă ajunge la rădăcina mare, omenirea. Trecerea de la individ la omenire se face prin nişte rădăcini din ce în ce mai groase care sunt legate între ele. Cât despre arbore, el se avântă de la sol pentru a se înălţa mereu mai sus în aer şi lumină.

Oare pământul este singur în cosmos?...Nu, desigur, pe Lună, pe Mercur, pe Venus, pe Marte, pe Jupiter, pe Saturn trăiesc şi alte... „omeniri” (să le numim astfel, deşi este vorba despre nişte creaturi complet diferite de noi). Sunt alte rădăcini şi ele converg pentru a forma împreună o rădăcină ce se va uni la rândul ei cu alte rădăcini, cu alte familii de fiinţe, în sistemul solar, şi chiar mai departe în galaxii, în nebuloase...întreg acest ansamblu reprezintă Arborele Cosmic, Dumnezeu însuşi, iar una dintre reprezentările sale este Arborele Sefirotic al cabaliştilor. Din rădăcinile acestui Arbore, *Malkut,* împărăţia, se înalţă nişte curenţi de energie care urcă până la vârf, *Kether,* Coroana.

Deoarece viaţa circulă de la extremităţile rădăcinilor până la extremităţile ramurilor, şi invers, Arborele Cosmic este fără îndoială cea mai bună reprezentare a unităţii creaţiei. Dar Iniţiaţii au mai exprimat această unitate şi prin şarpele care îşi muşcă coada. Capul corespunde lumii spiritului, iar coada, lumii materiale. Spiritul şi materia sunt două aspecte ale lui Dumnezeu care se manifestă şi acţionează în întreaga sa creaţie. Nimic din ce vedem nu este separat de Dumnezeu: El reprezintă întregul şi noi suntem undeva în El ca nişte celule ale imensului său corp. Şi fiindcă suntem şi noi materie şi spirit, avem ca sarcină să ne hrănim fără încetare spiritul extrăgând din materia noastră şi insuflând materiei noastre viaţa mereu reînnoită a spiritului.

Noi aparţinem printr-o mulţime de ramificaţii Fiinţei Cosmice, suntem identici cu această Fiinţă Cosmică. De aceea, dacă în planul fizic ne putem crede separaţi, în regiunile subtile suntem legaţi şi nu putem face rău sau bine altora fără să ne facem şi nouă. Când vă veţi impregna cu această idee, veţi înţelege că înainte de a putea face bine altora, trebuie să începeţi prin a vă face vouă.

Dacă prin gândurile, sentimentele, faptele voastre, vă străduiţi să construiţi ceva bun în voi înşivă, binele va fi atât de profund încastrat în voi încât nu veţi mai putea face rău. Ce învăţătură minunată este să te străduieşti să fii atent cu tine însuţi! Astfel devenim atenţi şi cu ceilalţi. Adevărata ştiinţă este să începem prin noi înşine, nu prin micul nostru eu egoist, ci prin Eul nostru Superior, Eul nostru Cosmic.

Ce înseamnă „să începem prin noi înşine?” De exemplu, puteţi vorbi entităţilor care locuiesc în voi. În loc să lăsaţi teren liber naturii voastre inferioare

protestând şi indignându-vă fără încetare din toate şi din nimic, învăţaţi să discutaţi puţin cu toate aceste fiinţe din voi care sunt neliniştite, nemulţumite, revoltate. Aceste fiinţe pe care le purtaţi de multe reîncarnări şi s-au încastrat ca nişte obiceiuri proaste trebuie să le convingeţi să tacă. Apelaţi în acelaşi timp la natura superioară pentru ca ea să se manifeste prin toate entităţile înţelepte şi luminoase care locuiesc deopotrivă în voi. Lăsaţi-le să vorbească şi acceptaţi-le sugestiile bune, ele vă vor fi folositoare, vouă şi altora.

Există atâtea persoane care afirmă că doresc să fie utile şi să facă bine în jurul lor! Dar sentimentele şi intenţiile bune nu sunt suficiente. Cel care doreşte să îi ajute pe alţii trebuie să devină un conductor al vieţii divine, descotorosindu-se în sine de tot ce poate atrage nişte forţe întunecate. Binele şi răul sunt atât de intim amestecate în fiecare fiinţă încât nişte forţe întunecate profită deseori de bunăvoinţa sa. Iar atunci când ea este convinsă că face bine, tot felul de elemente străine de acest bine se amestecă în acţiunile sale.

Printr-o lucrare răbdătoare de zi cu zi, de fiecare oră, trebuie să căutaţi să diminuaţi stările ce atrag nişte forţe negative şi dimpotrivă să le intensificaţi pe cele care vă atrag curenţii celeşti. Când nu veţi mai avea nimic care să poată deschide uşa răului, în acea clipă veţi deveni cu adevărat nişte conductori ai luminii divine.

Vă puteţi folosi de nişte obiecte pentru a vă uşura această lucrare. După cum v-am explicat, universul formează o unitate imensă unde totul este legat. „Ceea ce este deasupra este ca şi ceea ce este dedesubt, şi ceea ce este dedesubt, este ca şi ceea ce este deasupra”, spune Hermes Trismegistus. Fiecare

obiect material are deci un corespondent în planurile subtile, şi în special în planul astral. Vrăjitorii, magicienii negri îşi bazează activitatea tocmai pe această lege: ei leagă un obiect fizic de un curent de forţe ce îi corespunde, acest obiect folosindu-le ca suport pentru mobilizarea acestor forţe. De exemplu, cu ajutorul unor otrăvuri deasupra cărora pronunţă nişte incantaţii executând un întreg ritual, ei reuşesc să pună în mişcare straturile joase ale planului astral şi să proiecteze influenţa nocivă a acestor otrăvuri asupra persoanei vizate; iar această persoană este intoxicată cu adevărat.

Folosindu-se de legea corespondenţelor, un vrăjitor stabileşte o legătură între cele două planuri fizic şi astral, încât otrava fizică poate acţiona asupra otrăvii astrale a urii, a geloziei, a răzbunării, pătrunzând în fiinţe. Multe cărţi descriu aceste practici de magie neagră şi eu v-am sfătuit să nu recurgeţi niciodată la ele. Mult mai puţine lucrări prezintă nişte practici de magie albă. Oare de ce sunt atât de puţine, fiindcă această lege există deopotrivă şi în domeniul binelui?

Într-adevăr, să ştiţi că un obiect cu linii armonioase, culori frumoase, făcut dintr-un material aspectuos, corespunde în planurile subtile la ceva benefic şi însufleţitor. Îl puteţi folosi pentru a pune în mişcare straturile superioare ale planului astral datorită acestor puteri reprezentate de virtuţile divine. În acelaşi timp în care vă concentraţi asupra acestor virtuţi: iubirea, înţelepciunea, adevărul, bunătatea, dreptatea, puritatea, pacea, sacrificiul... Întărindu-le în voi, acest obiect vă serveşte să atingeţi nişte forţe benefice care se vor revărsa asupra fiinţelor.

Iată o activitate pentru discipolii unui învăţământ iniţiatic care au aprofundat misterele Arborelui Cosmic:

să lucreze cu antidoturile răului, să înveţe să folosească nişte obiecte, nişte simboluri, pentru a le lega unor virtuţi ce le corespund în înalt. Puse în acţiune, aceste forţe curăţă, dezintoxică, ordonează şi însufleţesc totul.

Dar unde se află fiinţele conştiente de aceste realităţi spirituale şi decise să se ajute pe sine pentru a ajuta lumea întreagă? Să nu uitaţi niciodată că tot ce faceţi bun sau rău asupra voastră şi pentru voi se reflectă asupra celorlalţi. Este o lege, şi nimic nu este mai important decât cunoaşterea acestor legi care guvernează natura şi lumea noastră interioară pentru a participa la o lucrare cu adevărat benefică pentru întreaga omenire.

Cap. 11 - Ce înseamnă „a pleca în străinătate?”

Auzim de atâtea ori spunându-se că oamenii sunt egoişti, că rămân insensibili la suferinţele şi necazurile altora! Şi totuşi, nu lipsesc nişte persoane care îşi manifestă spontan compasiunea pentru aceste suferinţe, pentru aceste necazuri, şi care se hotărăsc să îşi aducă ajutorul. Atunci, ele se avântă: ele vorbesc, intervin, iau nişte iniţiative. Pentru ele nu există nici o îndoială: din moment ce doresc cu sinceritate să-şi aducă sprijinul, înseamnă că o pot face. Ele nesocotesc faptul că a face bine reprezintă o întreagă ştiinţă şi că nu este suficient să doreşti să fii folositor familiei, prietenilor sau societăţii pentru a fi cu adevărat capabil.

Să presupunem că vă plimbaţi pe malul unui râu şi vedeţi pe cineva gata să se înece. Ascultându-vă numai sfatul inimii, săriţi imediat în apă. Dar dacă nesocotiţi câtă energie disperată îi acaparează pe cei

care sunt pe cale să se înece, îl lăsaţi să se agaţe de braţele voastre şi vă veţi scufunda împreună. Or, nu trebuie niciodată să lăsaţi pe cineva care se îneacă să se agaţe de braţele voastre; trebuie să îl obligaţi să se agaţe de mijlocul vostru, de pildă, şi chiar la nevoie să îl ameţiţi puţin lovindu-l. Pe moment, el va considera că sunteţi brutali, dar nu contează, numai astfel vă veţi salva amândoi. El va realiza mai târziu că aţi fost bine avizaţi să acţionaţi astfel.

Veţi spune că ştiţi toate acestea. Da, dar cum să interpretăm această imagine, iată problema. Acest caz se poate prezenta sub diferite forme în viaţă, dar oricare ar fi circumstanţele, trebuie mereu să ne păstrăm libertatea „membrelor” noastre, altminteri ne scufundăm împreună cu aceia pe care dorim să îi ajutăm. Atâtea persoane au căzut victime ale binelui pe care doreau să îl facă! Apoi, ele s-au închis în sine, au regretat chiar întreaga viaţă că au căutat să îi ajute pe alţii. Trebuie totuşi să continuaţi să faceţi bine, dar cu o condiţie: să ştiţi cum, adică să vă păstraţi membrele sau, mai exact, braţele libere, menţinându-vă libertatea de acţiune.

În multe ţări sărace, unii bărbaţi se decid să plece în străinătate pentru a câştiga bani necesari întreţinerii familiei lor. În aparenţă, ei îşi părăsesc soţiile şi copiii, dar în realitate este exact contrariul: ei pleacă tocmai fiindcă se gândesc la binele familiei lor. Altfel spus, ei nu o lasă să le paralizeze braţele, deoarece este singura modalitate de a o salva de sărăcie. Veţi spune: „Dar în ce fel ne priveşte acest exemplu?” Vă priveşte pentru că trăiţi într-o lume în care, chiar dacă nu trebuie să vă salvaţi familia de la sărăcia materială, întâlniţi mereu nişte bărbaţi şi femei nefericiţi, neliniştiţi. Ce mijloace aveţi să îi ajutaţi? îi veţi

compătimi, veţi suferi lângă ei...Chiar dacă ei sunt mişcaţi văzându- vă că nu sunteţi indiferenţi la necazurile lor, ce le va aduce cu adevărat compasiunea voastră?

Veţi putea ajuta fiinţele numai dacă vă obişnuiţi să mergeţi zilnic într-o ţară unde există bogăţii din belşug, adică iubirea, lumina, bucuria. Această ţară este lumea divină. Cum ar putea nişte fiinţe sărace, neliniştite, lipsite de bucurie, să le susţină pe altele? Mergeţi lângă Domnul, acolo veţi găsi întreaga hrană şi toate puterile inimii şi ale sufletului; şi nu numai că le veţi putea împărţi apoi în jurul vostru, dar prin exemplul vostru îi veţi învăţa şi pe alţii să procedeze la fel. De îndată ce aţi obţinut unele realizări în planul psihic, este mai uşor apoi să le obţineţi în planul material.

Mulţi îşi închipuie că există o incompatibilitate între rugăciune, meditaţie şi acţiune. Este ceea mai mare greşeală! Mulţi bărbaţi şi femei de acţiune au fost nişte adevăraţi mistici. Evident, mulţi nu au fost, dar ce au făcut cu adevărat bun? Cel care se avântă în acţiune fără să caute în prealabil lumina lângă Spirit, riscă să producă numai dezordine şi distrugere. O acţiune este benefică numai dacă este bine orientată. Dar cum să fie bine orientată dacă anumite condiţii nu sunt îndeplinite? Ce se poate face fără resurse şi mai ales fără vreo lumină interioară?

Cel care vrea să îi ajute cu adevărat pe alţii trebuie să ştie să îi părăsească pentru a urca spre Domnul. Chiar şi persoana cea mai bună şi mai bine intenţionată nu va face mare lucru dacă se încrede numai în propriile posibilităţi, în propriile inspiraţii. Trebuie să posedaţi o mare bogăţie spirituală pentru a putea fi util. Sărăcia nu aduce nimic.

Sub pretext că le iubim, rămân lângă fiinţe pentru a ne ocupa de ele. Dar cum le vom ajuta dacă nu ne descotorosim de incapacităţile, de slăbiciunile noastre, de mediocritatea noastră? Această fel de iubire nu este de ajuns. Se observă bine în domeniul educaţiei. Copiii nu devin educaţii fiindcă părinţii veghează mereu asupra lor. Ei îi educă numai dacă sunt capabili să le aducă altceva, din înalt, ceva luminos, solid, pe care aceşti copii îl vor purta păstra întreaga viaţă. Nu se educă copiii spunându-le numai: „Mănâncă...dormi...înveleşte-te bine...fii atent când traversezi strada...învaţă bine la şcoală...nu te împrieteni cu oricine...nu fuma...nu bea alcool...nu te droga”... Aceste sfaturi, aceste ordine, aceste interdicţii sunt desigur utile, dar nu constituie o hrană pentru sufletul şi spiritul lor. Iar dacă nu hrănesc sufletul şi spiritul copiilor lor, părinţii nu trebuie să-şi facă iluzii: ei nu îi vor ocroti deloc.

Pentru a face bine altora, începeţi deci prin a-i părăsi şi a-i uita cel puţin câteva minute! Este o uitare aparentă, fiindcă în realitate vă gândiţi mult mai bine la ei decât dacă aţi rămâne în preajma lor. Eu am înţeles că, rămânând mereu lângă voi, nu v-aş putea ajuta. Atunci, eu vă părăsesc din când în când pentru a urca la Domnul unde culeg nişte bogăţii pe care pot apoi să vi le distribui. Nu mă bazez prea mult pe prezenţa mea printre voi. Aţi avut-o adesea şi nu aţi dobândit neapărat mare lucru.

Trebuie deci să vă obişnuiţi să vă părăsiţi soţia, sau soţul, copiii, prietenii, pentru a pleca în străinătate (în lumea divină), culegând pacea, lumina, şi revenind apoi pentru a le distribui. Un om slab şi sărac nu îşi poate transmite decât neliniştea şi starea sa de agitaţie, iar uneori, chiar dacă este bine intenţionat, nu

face decât să agraveze o situaţie. Singura modalitate de a-i ajuta pe alţii, de a-i salva, este de a reveni zilnic în înalt, în Patria noastră Celestă de unde am coborât pentru un timp, adunând de acolo nişte cadouri pe care le vom dărui. Altminteri, de ce natură ar fi acest ajutor?

Aţi făcut cu siguranţă acest gen de experienţă. Nu-i aşa că există anumite persoane cărora nu le-aţi vorbi despre greutăţile voastre, ştiind că sub pretext de a vă sări în ajutor, ele nu vor face decât să complice lucrurile? Atunci, dacă nu vreţi să asemănaţi cu ele, reflectaţi, meditaţi, rugaţi-vă pentru a găsi cele mai bune modalităţi de a-i ajuta pe alţii.

Desigur, un om nefericit simte o uşurare la gândul că nu este singurul care suferă, dar a spune cuiva care plânge că îl înţelegeţi, că îi împărtăşiţi necazul, nu este suficient pentru a-l ajuta cu adevărat. În loc să luaţi ca el o figură tristă, trebuie dimpotrivă să hrăniţi în interior o atât de mare credinţă şi bucurie încât ele să neutralizeze răul său.

Iar dacă suferinţele sale se manifestă prin furie, să nu vă asociaţi nicidecum acestei stări de furie, păstraţi-vă calmul.

De unde am învăţat această metodă? De la Maestrul Peter Deunov. Mai târziu am înţeles motivele atitudinii sale în faţa suferinţei fiinţelor. Iniţiaţii, înţelepţii nu se comportă ca nişte neştiutori.

Pentru a-i ajuta pe alţii, nu trebuie să fiţi receptivi la stările lor negative. Atunci când o persoană este tulburată, nu intraţi în aceeaşi stare de nelinişte, nu aşa o veţi vindeca. Trebuie să vă retrageţi într-un loc, să culegeţi bucuria, apoi să o vărsaţi asupra ei. Ce aţi învăţat în învăţământul Fraternităţii Albe Universale, dacă nu ştiţi încă cum să îi ajutaţi pe alţii? Spuneţi că îi

iubiţi, dar nu este adevărat. Dacă i-aţi iubi, aţi mulţumi cerului şi pământului, şi aţi urca lângă Domnul spunând: „Doamne, îi iubesc, dă-mi ceva pentru ei”.

Iată cum puteţi face bine. Cel care vrea să îi ajute pe alţii prin propriile mijloace nu va obţine nici un rezultat durabil. Singurul lucru care îl poate face este să adune întreaga sa iubire şi să se înalţe mereu mai sus...Atunci, toate fiinţele luminoase din lumea invizibilă se vor da la o parte la trecerea sa spunând: „Să lăsăm să urce această fiinţă, deoarece poartă în inima sa o iubire irezistibilă şi o vom ajuta să-şi manifeste această iubire”.

Cap. 12 - Comorile nebănuite ale răbdării

Sunteţi nerăbdători să vedeţi realizându-se tot ce v-aţi dorit, şi vă doriţi atâtea lucruri!...Este normal. Şi totuşi, mai degrabă decât să aşteptaţi ziua în care vă veţi vedea în sfârşit dorinţele împlinite, mai bine examinaţi natura a ceea ce cereţi. Fiindcă ce v-aţi dorit va veni, iar dacă nu aţi avut destul discernământ pentru a şti ce să cereţi, vor apărea atâtea decepţii şi regrete! înainte de a vă dori cu orice preţ ca rugăciunile şi dorinţele să vă fie îndeplinite, puneţi-vă întrebarea: „Ceea ce îmi doresc îmi va aduce ceva bun mie şi altora?” Altminteri, *„acolo va fi plângerea şi scrăşnirea dinţilor”,* aşa cum spune Iisus în Evanghelii.

Înainte de a cere ceva, trebuie să fiţi cu adevărat siguri că ceea ce vă doriţi este conform cu legile divine. Dacă sunteţi siguri, continuaţi să doriţi cu acea convingere că se va împlini. Pentru că pământul este terenul tuturor realizărilor. Pe de o parte este foarte încurajator, dar şi foarte periculos, fiindcă răul se realizează la fel ca şi binele. Existe unele regiuni în

univers unde răul nu are nici o putere, dar trebuie să ştiţi că pe pământ totul are dreptul să se realizeze. De aceea, în faţa atâtor crime care se comit, în faţa atâtor nenorociri care lovesc omenirea, este inutil să vă întrebaţi: „De ce permite Dumnezeu asemenea lucruri?” Nu este o chestiune de a permite ceva, este una ce priveşte natura lucrurilor. Este aşa fiindcă ne găsim pe pământ, într-un loc unde totul are dreptul să se realizeze, atât binele cât şi răul.

Pentru bine, atât cât pentru rău, trebuie deci să ne dezvoltăm răbdarea: răbdarea de a suporta acţiunile răului care ne fac să suferim, şi răbdarea pentru a aştepta lucrurile bune pe care le dorim. Dar răbdarea este o însuşire greu de dobândit, cu atât mai mult cu cât este deja greu de înţeles. Putem explica mergând la etimologia cuvântului, verbul latin „patior” care înseamnă a suferi, a suporta. Atunci, a fi răbdător înseamnă a suporta totul în mod pasiv, fără a riposta?...Nu, nu aceasta este răbdarea, şi voi încerca să clarific această problemă.

Răbdarea este cea mai înaltă manifestare a iubirii. În limba bulgară, la răbdare se spune „tarpenie” şi cuvântul „delgopartenie” indică răbdarea Domnului. Dumnezeu este numit „delgotarpelniv”, ceea ce poate fi tradus în limba franceză „longanime” („deleg” înseamnă lung). „Longanimite” (răbdare mare) nu este un cuvânt ce îl auziţi pronunţat adesea, dar este mai adecvat pentru a desemna această răbdare infinită a Domnului. Să studiem puţin această minunată răbdare.

Dumnezeu aşteaptă de milioane de ani ca pietrele să devină oameni, şi nimic nu îi tulbură liniştea. El suportă tot, nici măcar nu mişcă când vede atâtea creaturi răufăcătoare comiţând crime şi răvăşind lumea pe care El a creat-o. Această răbdare este cu

siguranţă lucrul cel mai tulburător, cel mai de neînţeles ce există. Pentru a o înţelege, nu rămâne decât o variantă: să ne străduim să ne apropiem de ea prin toate mijloacele, deoarece nici o definiţie, chiar cea mai savantă, nu ne poate face să înţelegem această misterioasă mare răbdare a Domnului ce este expresia iubirii sale.

Dumnezeu însufleţeşte toate creaturile, iar simbolul acestei iubiri este soarele, ale cărui binefaceri le primesc zi şi noapte toţi fără excepţie: viaţa, căldura, lumina. Dar lupul foloseşte binefacerile soarelui pentru a ataca oile, în timp ce oile ne dau un lapte bun. La fel, aşa cum răufăcătorul caută să facă rău altora, Sfântul se gândeşte numai cum să le sară în ajutor. Asemenea luminii, căldurii şi vieţii soarelui, iubirea Domnului nu produce rezultate identice la toate fiinţele. Dacă răufăcătorul nutreşte nişte proiecte criminale, aceasta înseamnă că Dumnezeu, soarele divin, inspiră nişte fapte criminale? Nu, răufăcătorul le foloseşte într-un scop rău.

Evident, adesea ne mirăm că cei răi, cei violenţi, uzurpatorii continuă să trăiască în linişte şi chiar fericiţi, cel puţin în aparenţă. Unii ajung chiar să-şi spună: „Dacă Dumnezeu ar exista, El nu ar tolera asemenea nedreptăţi şi cruzimi”. Iar cei care şi-au păstrat credinţa în ciuda obstacolelor îşi pun în permanenţă nişte întrebări şi se agită. Dacă nu ne străduim să înţelegem răbdarea nemăsurată a Domnului, riscăm să cădem pradă unor mari erori. Iar pentru a o înţelege, trebuie să nu pierdem niciodată din vedere această lege care este una dintre bazele creaţiei: legea cauzelor şi a consecinţelor.

Nu există nicăieri nişte fapte fără consecinţe, fiecare eveniment este consecinţa unei cauze. Cauzele

şi consecinţele sunt legate indisolubil. Dar durat unei vieţi terestre este prea limitată pentru a putea observa acest joc vast al cauzelor şi al consecinţelor. Dacă am trăi mai mult, am vedea producându-se consecinţele anumitor cauze; şi am constata atunci cum vinovaţii sunt în sfârşit pedepsiţi şi oamenii de bine recompensaţi, fiindcă dacă nu se întâmplă imediat, aceasta se petrece cu siguranţă mai târziu.

Nu vom mai reuşi să observăm consecinţele anumitor cauze; la fel, constatăm astăzi unele fapte care sunt consecinţe ale unor cauze ce se întorc în timp mult înainte de existenţa noastră actuală. Astfel, în cursul unei singure vieţi terestre, ne aflăm în faţa unor situaţii care sunt unele nişte cauze, altele nişte consecinţe, şi nu ştim cum să le descurcăm. De aceea atâtea evenimente ne apar complet incoerente şi lipsite de sens.

Semnalăm ieri sau astăzi un eveniment, dar nesocotim ce l-a produs, iar cauza nu se află deseori acolo unde o căutăm, fiindcă multe fapte rămân necunoscute sau greşit cunoscute! Astfel, munca unui istoric se mărgineşte deseori la nişte constatări, şi chiar dacă încearcă să studieze cum s-au înlănţuit anumite evenimente, cine poate pretinde că a descoperit ce s-a petrecut cu adevărat în minţile şi inimile oamenilor unde aceste evenimente s-au desfăşurat? Atâtea decizii au fost luate şi executate în secret! Atâtea minciuni au fost rostite de cei care aveau interes ca manevrele să nu le fie descoperite! Iar mulţi alţii au avut interes să difuzeze aceste ştiri false! Din când în când apar nişte documente şi se fac unele descoperiri surprinzătoare ce obligă la revizuirea anumitor concluzii. Dar pentru oameni, propria lor istorie va rămâne parţial o mare enigmă.

Veţi fi miraţi dacă vă spun că adevărata cunoaştere a istoriei omenirii este rezervată unor fiinţe mult mai răbdătoare, unor fiinţe care nu mor deloc. Da, există asemenea fiinţe! Existe nişte spirite nemuritoare însărcinate cu înregistrarea tuturor evenimentelor produse în univers, deci şi pe pământ. Pare imposibil de crezut, dar este adevărat. Numai că este vorba despre nişte realităţi dintr-o altă dimensiune.

Scurtimea existenţei lor îi împiedică însă pe oameni să aibă o viziune şi o înţelegere corecte a evenimentelor: cauzele şi consecinţele le scapă şi de aceea ei devin nerăbdători. Răbdarea este o virtute ce se dobândeşte datorită conştiinţei duratei. Atât timp cât nu dobândim această conştiinţă a duratei, suntem nerăbdători, revoltaţi, tragem nişte concluzii pripite văzând peste tot numai nişte aberaţii şi nedreptăţi: oameni răi care nu sunt pedepsiţi, oameni de bine care nu sunt recompensaţi, necazuri care cad pe capul unor inocenţi şi bucurii asupra celor care nu au făcut nimic să le merite. Acela care este răbdător şi vede cum acţionează legea cauzelor şi a consecinţelor constată că, din contră, totul este drept şi totul are un sens.

Veţi spune: „Da, desigur, putem vedea, putem înţelege, dar unde şi cum să găsim forţa de a suporta?” în iubire. Răbdarea face ca dreptatea şi iubirea să se întâlnească, ea le împacă, le armonizează tendinţele contrare. Fiindcă dreptatea este implacabilă, în timp ce iubirea este îngăduitoare şi îndurătoare. Răbdarea vă oferă posibilitatea de a înţelege lucrarea dreptăţii: cum îi pedepseşte pe criminali şi îmbărbătează victimele dincolo de suferinţele ce le au de suportat la un moment dat.

Dar ştiind că oamenii răi vor fi pedepsiţi într-o zi pentru greşelile lor nu trebuie să vă împiedice să îi mai

iubiţi. Da, trebuie să iubiţi în ei nişte creaturi ale Domnului care înaintează cu dificultate pe calea evoluţiei, iar acest gând vă va permite să îi suportaţi mai bine. Observaţi-vă: când o persoană iubită comite nişte greşeli, ştiţi să deveniţi răbdători, indulgenţi. În timp ce la o persoană pe care nu o iubiţi, chiar şi faptele ei bune vă agasează, vă irită, atribuind conduitei sale un motiv ascuns. Numai iubirea vă poate da răbdarea şi deschide ochii asupra intenţiilor altora.

Răbdarea este şi o manifestare a forţei. Cel care este puternic nu se lasă influenţat de nişte oameni din anturajul său, în timp ce un om slab nu suportă nimic, cea mai măruntă contradicţie îl face să-şi iasă din fire. Se observă unele persoane care se înfurie îngrozitor dintr-o nimic toată! Şi adesea aceleaşi persoane rămân aproape indiferente la nedreptăţile monstruoase pe care altele le au de suportat. Ceea ce suportă sau nu oamenii…pentru mine constituie un criteriu: văd unde se situează ele pe calea evoluţiei.

Veţi spune: „Dar oare răbdarea nu trebuie să aibă nişte limite? Trebuie să suportăm totul?” Am pus această întrebare într-o zi Maestrului Peter Deunov, şi iată răspunsul său: „Dacă cineva îţi sare în spate, trebuie să ai răbdare; dacă aruncă asupra ta un roi de muşte sau ţânţari, trebuie deopotrivă să rabzi. Dar dacă îţi ameninţă ochii, dacă îşi pune mâinile pe ochii tăi când pleci la drum, nu trebuie să accepţi”.

Ce înseamnă aceasta? Că în viaţa zilnică trebuie să ne străduim să purtăm poverile pe care alţii ni le pun în spate, că trebuie de asemenea să răbdăm dacă ne complică viaţa şi sunt nedrepţi cu noi. Singurul lucru pe care nu trebuie să îl acceptăm, este să ne împiedice să vedem calea cea bună ce o avem de urmat. Nu trebuie să fim răbdători cu aceia care, prin cuvintele

sau comportamentul lor, încearcă să distrugă în noi templul Domnului, să ne stingă lumina, să ne taie legăturile cu Creatorul. În acest caz trebuie să ne opunem cu toate forţele.

Veţi câştiga mult străduindu-vă să înţelegeţi mai bine această virtute a răbdării şi să o puneţi în practică. Atunci când vă sunt ameninţate interesele personale, adică confortul, bunăstarea, reputaţia, trebuie să răbdaţi; şi nu numai să răbdaţi, dar să mulţumiţi Cerului că aveţi ocazia să vă comportaţi în mod inteligent. Trebuie chiar să râdeţi în faţa naivităţii celor care cred că vă fac rău sau vă domină, în timp ce în realitate vă permit să dobândiţi o mai bună înţelegere a lucrurilor obligându-vă să vă concentraţi asupra esenţialului. De câte ori mi se întâmplă să râd în sinea mea văzând oameni preocupaţi să-mi creeze nişte necazuri, închipuindu-şi în plus că eu nu observ nimic! Eu îi las în pace şi caut numai să pătrund în mine însumi într- un loc unde ei nu au acces.

Dacă cineva caută să se amestece în treburile voastre, să vă înlăture, din nevoia de a-şi lărgi teritoriul sau influenţa, să ştiţi că aveţi mereu posibilitatea de a vă avânta spre înălţimi sau a coborî în profunzimile fiinţei voastre. Iar acolo, să nu îi lăsaţi niciodată să pătrundă, apăraţi-vă, fiindcă spaţiul vostru interior este cel al Divinităţii. Nu aveţi de apărat drepturile voastre personale, egoiste, dar aveţi de apărat dreptul divin din voi, adică să nu acceptaţi niciodată să încălcaţi regulile iubirii, ale înţelepciunii şi adevărului participând la o acţiune ce poate dăuna perfecţionării voastre sau a celorlalţi.

„Dacă cineva îţi ameninţă ochii, dacă îşi pune mâinile pe ochii tăi când pleci la drum, nu trebuie să accepţi”. Ochii noştri sunt simbolul locului divin şi

sacru ce trebuie respectat şi păstrat, fiindcă prin ei primim lumina. Nu se spune despre o persoană iubită sau un obiect preţios că avem grijă ca „lumina ochilor?”... Aveţi tot dreptul să vă neliniştiţi când vă sunt ameninţaţi ochii, viaţa voastră interioară, viaţa voastră divină. Reflectând deci la experienţele trăite, la persoanele întâlnite, la situaţiile în care vă găsiţi acum, căutaţi să ştiţi când să fiţi răbdători şi când să refuzaţi ceea ce vi se impune.

Observăm peste tot nişte oameni care privesc fără să se clintească cum forţele răului îşi împlinesc asupra altora operele lor distructive, şi mobilizează o întreagă armată imediat ce propriile interese le sunt ameninţate. Ei vor fi judecaţi într-o bună zi foarte sever pentru aceasta. Justiţia Divină le va reproşa: „V-aţi revoltat împotriva celei mai mici nedreptăţi ce v-a fost făcută, rămânând nepăsători în acest timp în faţa tuturor josniciilor suferite de alţii; într-un anumit fel, aţi contribuit şi voi la ele”. Şi nu le va folosi la nimic să încerce să se justifice spunând: „Nu am ştiut”. Trebuie să ştie.

Fiecare încearcă să-şi aranjeze afacerile luptând pentru drepturile sale. Dar trebuie să lase puţin la o parte aceasta. Acela care vrea mereu să-şi ceară drepturile face multă gălăgie devenind deseori la fel de nedrept, uneori chiar mai mult, decât cel de care se plânge. Urmaţi un învăţământ spiritual pentru a învăţa cea mai bună metodă de a vă rezolva problemele. Trebuie să ştiţi că în viitor codurile actualei justiţii nu vor mai fi în vigoare. Tribunalele nu vor mai lua atât de mult în considerare plângerile depuse de cei care pretind că le-au fost lezate interesele personale; în schimb, vor răspunde imediat tuturor cererilor ce apără interesul comun, dreptul divin. Până atunci, aveţi

răbdare ştiind că justiţia divină există, chiar dacă îi ia mult timp să se impună, dar se va manifesta mai devreme sau mai târziu.

În acelaşi timp, nu trebuie să confundaţi răbdarea cu absenţa reacţiei. Există anumite fapte, anumite cuvinte ce vă exasperează, dar nu reacţionaţi, păstraţi liniştea, şi în interior clocotiţi de furie sau revoltă. De exemplu, este foarte des cazul când trebuie să suportaţi autoritatea unui superior: chiar dacă el abuzează, suportaţi fără să spuneţi nimic, ştiind că ripostând nu aţi face decât să agravaţi situaţia. Vă frământaţi însă în sinea voastră. Ei bine, nu aceasta este răbdarea. Adevărata răbdare este însoţită de o senzaţie de forţă şi linişte.

Răbdarea nu a fost niciodată o virtute foarte practicată, iar în vremea noastră este din ce în mai puţin. Modalitatea în care înţelegem existenţa şi această tendinţă ca totul să decurgă din ce în ce mai repede fac ca răbdarea să fie considerată o frână, iar oamenii răbdători consideraţi nişte imbecili, nişte blegi, nişte adormiţi. Ce spun cei care s-au avântat în acţiune sau în afaceri despre oamenii răbdători? Pur şi simplu îi tratează ca pe nişte rumegători. Omul capabil trebuie să se arate grăbit: grăbit să întreprindă, grăbit să reuşească; concurenţii trebuie surprinşi prin viteză, trebuie să fii primul ca să ocupi locul fără să te preocupi de pagubele ce le poţi face anturajului tău...Dar nişte daune le faci şi în tine însuţi; această tensiune, această precipitare pot aduce numai nişte consecinţe deplorabile: febrilitatea, iritabilitatea etc. Un proverb bulgar spune: „Sunt salvaţi numai cei care ştiu să aştepte până la capăt!”

Exersaţi-vă deci să aşteptaţi până la capăt. Cum? Dorindu-vă cu sinceritate să dobândiţi această calitate,

răbdarea. Observaţi-vă; chiar dacă vă spuneţi uneori: „Ah, ar fi trebuit să fiu mai răbdător...Acum ar trebui să suport mai bine una sau alta”, în realitate în clipa în care vă pierdeţi răbdarea vă găsiţi mereu o scuză. Începeţi deci prin a nu vă mai justifica niciodată că v-aţi pierdut răbdarea, apoi concentraţi-vă asupra acestei virtuţi, gândiţi-vă la creaturile care, în diferite tradiţii, simbolizează răbdarea, ca boul, furnica, peştele, broasca ţestoasă, elefantul...

Veţi spune: „Dar sunt nişte animale!” Da, este adevărat, sunt nişte animale, dar aceste creaturi ale Domnului ne pot învăţa şi ele ceva. Anumite religii au înălţat chiar nişte animale până la rangul unor divinităţi. Aceste animale au nişte însuşiri, nişte trăsături de caracter ce trezesc un ecou la oameni. Iar Iisus care spunea: *„Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este* , a spus şi: *„Fiţi dar înţelepţi ca şerpii şi nevinovaţi ca porumbeii”.*

Gândiţi-vă deopotrivă şi la stânca ce rămâne expusă intemperiilor sau la copacul care creşte încet înfigându-şi solid rădăcinile în pământ. Pomul fructifer lasă să i se taie anual crengile, nu se plânge, şi de aceea el dă nişte fructe gustoase.

Chiar dacă sunt rare, există şi unele fiinţe răbdătoare. Urmaţi-le exemplul, studiaţi ce au suportat şi cum au reacţionat. Răbdarea este una dintre calităţile bune ale lui Saturn, simbolul bătrânului care a trăit mult, a meditat mult, a înţeles mult. Evident, nu putem cere copiilor să aibă răbdare, este o calitate ce vine cu vârsta, şi chiar cu bătrâneţea înaintată. Un bătrân grăbit arată că nu a înţeles mare lucru din viaţă.

Răbdarea posedă nişte puteri minunate. Fiţi răbdători şi veţi trăi mult. Veţi spune: „Dar nu este posibil, trebuie să cheltuim atâtea energii pentru a

suporta situaţiile şi oamenii dificili!” Nu, dimpotrivă. Cele mai multe energii le risipiţi fiind nerăbdători. Calmul şi răbdarea întăresc vitalitatea şi prelungesc viaţa. Cel care, după ce a izbucnit, exclamă: „Ah, mă simt mai bine!” nu îşi dă seama că acest „mai bine” este în realitate o mare pierdere. Să se analizeze pentru a şti ce se simte mai bine în el, natura sa superioară sau natura sa inferioară? Iar după o clipă, gândindu-se din nou la reacţia sa, oare este mulţumit de sine? Nu îşi spune că ar fi fost mai bine pentru el dacă s-ar fi stăpânit?

Căutaţi să experimentaţi în voi eficacitatea acestei virtuţi, răbdarea. În loc să recurgeţi la nişte siropuri, poţiuni şi elixire sau alte băuturi, beţi răbdarea! Ea va reînsufleţi puterile vieţii, nişte puteri nebănuite...Răbdarea lucrează cu timpul, şi odată cu timpul tot ce aţi trăit poate deveni un izvor de împlinire şi bucurie; fiindcă nimic nu vine pentru nimic, totul poate avea un sens, dar depinde de voi să îl găsiţi. Iar în clipa în care suferiţi din ceva, gândul vostru nu trebuie să rămână la acea suferinţă, legat de ea, proiectaţi-l în viitor spunându-vă că în curând veţi uita răul produs astăzi.

Iar dacă vă este imposibil să uitaţi, îl veţi privi cu alţi ochi.

Eu vă mai pot oferi nişte exerciţii, ca spălatul pe mâini şi apoi atingerea urechilor întinzând încet lobul în jos. Sau masarea plexului solar în sensul acelor de ceas.

Dar nu aşteptaţi să întâmpinaţi nişte condiţii dificile, să suferiţi nişte mari pierderi, nişte mari nenorociri pentru a vă exersa răbdarea. Răbdarea vă lipseşte deja în viaţa cotidiană, iar această lipsă de răbdare face rău manifestărilor tuturor calităţilor

voastre bune. Străduiţi-vă zilnic să câştigaţi ceva mai mult din această capacitate de a suporta. Adică, în loc să reacţionaţi imediat la nişte cuvinte, evenimente, faceţi linişte în sinea voastră, respiraţi profund chemând toate puterile păcii, ale armoniei şi luminii: ele vă vor ajuta să găsiţi cea mai bună atitudine.

Lucrarea cu suflul este atât de importantă! De aceea, dimineaţa, când faceţi exerciţiile de respiraţie, puteţi repeta în interior cuvântul „răbdare” impregnându-vă de sensul său, de vibraţiile sale, de aura sa. Pronunţând acest cuvânt, adăugaţi-i o imagine ce îi va amplifica puterea, atât de bine încât această virtute vă va impregna în final întreaga conştiinţă.

Cap. 13 - „Veţi antrena toate fiinţele pe calea bucuriei”

Cei mai mulţi oameni afirmă că nimic nu este mai important decât a avea o familie, nişte prieteni, a putea trăi în armonie cu apropiaţii lor. În acelaşi timp, câte certuri apar în familii, câte prietenii, câte căsătorii şi legături se desfac! De ce? Fiindcă fiecare simte nevoia să-şi impună propriile gusturi, propriile opinii; or, gusturile şi părerile unora nu sunt decât foarte rar în acord cu altele, chiar şi într-o familie. Veţi replica că nu ne alegem familia, în schimb ne alegem ca soţ sau soţie şi prieteni persoanele de care ne simţim ataşaţi. Ei bine, cu adevărat, de ce există toate aceste certuri din care unii şi alţii ies răniţi, loviţi?

Fiecare este atras în mod spontan de anumite persoane considerându-le simpatice, plăcute, amuzante, originale, seducătoare, sau fără vreun motiv, iar această atracţie se desfăşoară independent de valoarea lor morală. Este normal. Dar aceasta nu

trebuie să îl împiedice să cunoască mai bine aceste persoane de care doreşte să se apropie, fiindcă prietenia şi iubirea presupun încrederea; iar dacă nu ştim cum să ne încredem în alţii, este imposibil să ne bazăm pe o prietenie sau o iubire durabilă.

Înainte de a vă lega de cineva, întrebaţi-vă ce este solid şi stabil în el. Fiecare fiinţă posedă calităţi şi virtuţi diferite pe care le manifestă sau nu în funcţie de împrejurări. Dar există şi alte calităţi de care puteţi fi siguri că ea le va exprima orice s-ar întâmpla. Încercaţi să le descoperiţi pentru a şti pe ce să vă puteţi baza. Cât despre defectele sale, ele nu trebuie să vă împiedice afecţiunea pentru ea, dar trebuie deopotrivă să le cunoaşteţi pentru a nu vă expune la nişte decepţii şi neînţelegeri.

Nu vă angajaţi deci într-o relaţie numai dintr-o simplă manifestare de simpatie; sau, dacă o faceţi, să ştiţi ce vă aşteaptă. Fiindcă nu vă va folosi la nimic să vă plângeţi peste tot că o anumită persoană v-a decepţionat. Vreţi să iubiţi şi să fiţi iubiţi? Este atât de normal! Dar dacă vreţi ca iubirea să constituie o sursă de bucurie pentru voi şi cei iubiţi, învăţaţi cel puţin cum să vă alegeţi legăturile şi, mai ales, cum să le păstraţi. Iar pentru a le păstra, fiţi atenţi îndeosebi la ceea ce spuneţi. Uneori câteva cuvinte negative ajung să distrugă nişte ani buni de înţelegere. Aceasta presupune nişte eforturi, desigur, dar încercaţi să vegheaţi cu scrupulozitate la cele mai neînsemnate cuvinte ce le pronunţaţi, pentru că fiecare dintre acestea lasă nişte urme.

Cineva spune: „Eu sunt sincer, spun ce gândesc, mai ales prietenilor mei”. El distruge totul la trecerea sa şi se miră apoi că îşi pierde prietenii! Sinceritatea constituie desigur o calitate, dar nu trebuie să vă

mândriţi cu aceste gen de sinceritate. Ne punem oare numai nişte întrebări despre corectitudinea gândurilor noastre? Nu. Şi de altfel, de ce am face-o? Libertatea de a gândi nu este oare o mare cucerire a omenirii? Mulţi bărbaţi şi femei s-au străduit de-a lungul secolelor pentru ca această libertate să fie recunoscută!

De acord, libertatea de a gândi este un lucru preţios, dar numai dacă ştim cu adevărat ce este gândul. Mulţi oameni denumesc gând orice agitaţie a intelectului lor în funcţie de tot ce le place sau displace! Ei bine, ei se înşeală. Adevăratul gând nu începe nici măcar cu planul mental, ci în planul cauzal, planul marilor legi veşnice. Prima idee sau impresie venită nu este un gând; iar mulţi care pretind că spun ce gândesc, ar trebui să înţeleagă că dacă ar gândi cu adevărat, ar tăcea, ar vorbi după ce s-ar întreba cât valorează părerea lor.

Vreţi să păstraţi nişte relaţii bune cu familia, prietenii, anturajul vostru? Vreţi să fiţi fericiţi alături de ei, şi ei la fel? Fiţi atenţi la ceea ce spuneţi. Iar când aveţi de discutat cu un apropiat un subiect delicat, judecaţi bine mai întâi. De altfel, oricare ar fi subiectul abordat, este preferabil în general să vă cântăriţi bine cuvintele, şi mai ales să nu răspundeţi imediat. Fiindcă deseori, atunci când vorbim fără să avem timp de a judeca, uităm aproape imediat ce am spus. Dar persoanele cărora ne-am adresat nu uită.

Cu ani în urmă am trăit un fenomen ciudat. Aproape în fiecare zi ascultam nişte plângeri privind-o pe o soră din Fraternitatea noastră. Ea era foarte impulsivă şi făcea fără încetare unele critici. Într-o zi m-am hotărât să intervin. I-am explicat neliniştea şi nemulţumirea produse de comportamentul ei. Dar ea

nu mă înţelegea deloc: m-a ascultat cu un aer uimit (am văzut cât de surprinsă era expresia feţei sale) şi în final a exclamat: „Nu văd de ce se face atât caz, de îndată ce am spus ceva, am uitat, nu mă mai gândesc la el”... Sub pretext că uita, ea nu înţelegea cum alţii îşi aminteau şi mai ales vorbeau cu păcat! Am rămas stupefiat de această inconştienţă.

Fie că este vorba despre familie, prieteni, colegi de serviciu, sau chiar de nişte necunoscuţi, relaţiile umane sunt ceva foarte complicat şi deseori fiecare suferă, făcându-i să sufere şi pe alţii. Dacă dorim să menţinem armonia şi buna înţelegere, trebuie să ne uităm puţin, să nu punem mereu pe primul plan punctele noastre de vedere, gusturile, ci să ne arătăm înţelegători, indulgenţi, răbdători... Este un sacrificiu. Dar acest sacrificiu reprezintă o forţă, iată măreaţa idee în faţa căreia trebuie să vă plecaţi. Desigur, există ceva în voi care protestează: sacrificiul presupune nişte constrângeri, nişte pierderi. Dar să ştiţi că numai natura voastră inferioară este cea care suferă; natura voastră superioară se bucură.

Încetând să reducem totul la noi, la părerile, sentimentele, dorinţele noastre, hrănim un ideal înalt şi luminos, iar acesta va înghiţi, va absorbi miile de greutăţi ce le întâmpinăm zilnic în relaţiile cu ceilalţi. Străduiţi-vă în acest sens şi într-o bună zi nu veţi mai simţi aceste greutăţi, iar dacă le mai simţiţi, nu numai că nu vă vor afecta, dar depăşindu-le vă îmbogăţiţi cunoştinţele despre oameni şi îi veţi putea ajuta mai bine.

Am primit într-o zi vizita unei doamne care mi-a mărturisit că nu mai ştia ce să facă cu soţul ei: el o scotea din sărite, iar ea îl împroşca cu reproşuri şi injurii şi uneori chiar îl lovea! Sunteţi uimiţi: în general

se întâmplă invers. Ea îşi înjura şi lovea soţul, care în aparenţă nu reacţiona. Deşi nu îl cunoscusem niciodată, am înţeles că acesta era foarte fragil psihic.

Am început prin a-i arăta acelei doamne cruzimea şi ineficacitatea comportamentului ei, şi mi-a promis că îl va schimba. Ceea ce nu a făcut. Ea îmi spunea: „îl bănuiesc că are o amantă, ce credeţi despre aceasta?” Cum mi-aş fi putut închipui ceva? Eu nu mă ocup cu ghicitul în cărţi sau în bilele de cristal despre infidelităţile soţilor sau soţiilor. În orice caz, chiar dacă aş fi ştiut că soţul o înşela, aş fi păstrat bine acest secret. I-am explicat numai că punându-şi fără încetare acest gen de întrebări, făcea rău nu numai soţului ei şi se distrugea interior şi pe ea. Am sfătuit-o să se preocupe cu alte subiecte, să citească, să studieze muzica, să înveţe o limbă străină. Există nenumărate lucruri de care ne putem interesa în viaţă! Dar nu, exista mereu ea şi soţul ei...soţul ei şi ea...Ce să faci cu asemenea oameni care fac viaţa imposibilă altora şi devin proprii lor călăi?

Viaţa personală este ceva minuscul; trebuie să încetaţi să faceţi din ea centrul preocupărilor voastre. Ce semnificaţie au măruntele voastre probleme în comparaţie cu imensitatea, cu bogăţia acestei vieţi prezentată de un învăţământ spiritual? Dacă vă păstraţi în continuare şi mereu privirea spre voi înşivă, spre ce vă place sau displace, vă convine sau nu, nu veţi lucra niciodată şi veţi rămâne la cheremul unui morman de lucruri nesemnificative. Încetaţi să vă mai învârtiţi în jurul vostru, al aproapelui, al copiilor, al prietenilor, al vecinilor... Vă închipuiţi că astrele îşi fixează privirea asupra vieţii voastre familiale sau sociale? Voi trebuie să vă îndreptaţi privirea către

astre, să vă comportaţi mai bine cu ele, şi ceilalţi deopotrivă.

Atunci când începeţi să studiaţi cu seriozitate un învăţământ spiritual, să meditaţi, să vă rugaţi, vedeţi cu alţi ochi realitatea, fiindcă păstraţi o distanţă în privinţa fiinţelor şi a situaţiilor. Atunci nu numai că sunteţi mai puţin obsedaţi de slăbiciunile sau lipsurile altora, dar descoperiţi la ei nişte calităţi până atunci neobservate. Pe pământ nu există paradis, şi oriunde v-aţi duce, chiar şi în cel mai minunat loc, veţi găsi nişte oameni imperfecţi şi motive ca să vă plângeţi. Dacă vreţi să vedeţi numai aşa ceva, veţi avea evident zilnic de ce să vă enervaţi şi să suferiţi. Da, dar caracteristica fiinţei umane este capacitatea ei de a nu rămâne prizoniera împrejurărilor. Viaţa sa interioară este un spaţiu ce îl poate amenaja fără încetare.

Auzim deseori oamenii spunând: „Acela?... Eu nu mai vorbesc cu el!”... enumerând diferitele motive pentru care nici măcar nu îl mai salută. Şi o spun pe un ton foarte satisfăcut ca şi cum ar trebui să fie mândri de această decizie. Astfel ei se supără cu prietenii, colegii, vecinii, şi chiar membri ai familiei. Ei bine, nu, nu este nici o mândrie în aceste certuri. Dimpotrivă, fiecare îşi dezvoltă adevărata putere de care depinde propria reuşită căutând să-şi îmbunătăţească relaţiile cu anturajul său.

Există un criteriu de judecată pentru a vedea unde vă situaţi în evoluţia voastră interioară. Acest criteriu este capacitatea de a vă bucura de tot ce se întâmplă bun altora.

În general este dificil să ne bucurăm de succesul şi fericirea altora, cu atât mai mult când ei reuşesc acolo unde noi am clacat. În schimb, devenim generoşi când îi vedem necăjiţi. În acest caz, sentimentele bune se

trezesc, mila, compasiunea, nevoia de a-i consola, de a-i ajuta. Se constată aceasta chiar şi în familiile în care fraţii şi surorile se duşmănesc şi încearcă să iasă în evidenţă unii în detrimentul altora. Dar dacă unul dintre ei se îmbolnăveşte, suferă un accident sau devine victima unor nedreptăţi, ei îşi uită în general rivalităţile şi se adună în jurul lui pentru a-l susţine şi a-l ajuta.

Oamenii sunt extraordinari! S-ar spune că pentru a trezi în ei nişte sentimente bune, ei au nevoie să îi vadă pe alţii suferind. Se întâlnesc chiar cazuri în care unele persoane îşi necăjesc membrii familiei sau prietenii pentru a putea apoi să îi consoleze. Trebuie ca ei să plângă sau să sufere pentru ca acestea să simtă un elan generos în privinţa lor.

Am văzut unele mame care nu suportau ca fata lor să devină o foarte frumoasă adolescentă şi să atragă privirile tuturor. Unele se preocupă chiar cu răutate să le inducă nişte complexe repetându-le că sunt urâte, pocite; dar la primul necaz suferit în iubire, ele le iau în braţe, le sărută şi le promit pe Făt Frumos!

O femeie mi-a mărturisit chiar într-o zi că era fericită de a avea numai băieţi, fiindcă nu ar fi suportat niciodată o fată tânără şi frumoasă în timp ce ea îmbătrânea şi nu mai era atrăgătoare. Nu i-am răspuns nimic, dar m-am gândit că ea nu a încetat să sufere, chiar şi cu băieţii ei: ce se va întâmpla în ziua în care aceştia vor aduce acasă nişte prietene frumoase de vârsta lor? Fără să mai amintim de toate ocaziile din viaţă în care frumuseţea, succesul, competenţa, talentul altora o vor umbri...

Ştiu că vă vorbesc despre ceva cunoscut tuturor, dar v-aţi supravegheat oare îndeajuns gândurile şi sentimentele? Străduiţi-vă să analizaţi ce simţiţi la

aflarea unor evenimente fericite sau nefericite ce apar în viaţa altora. Evident, dacă este cazul unui călău, al unui monstru, există puţini oameni care, aflând de moartea accidentală a cuiva exclamă: „Este foarte bine, a avut ce a meritat!” Dimpotrivă, adesea ei găsesc tot felul de calităţi persoanelor cărora până atunci le subliniau numai defectele. Este puţin cam târziu, la ce le foloseşte acum? Dar iată că, în faţa morţii, a unor boli grave sau mari necazuri, când ceilalţi nu le mai stârnesc invidia, ei devin instinctiv mai înţelegători, mai indulgenţi, fără vreun efort deosebit.

Studiaţi-vă deci reacţiile şi învăţaţi să vă bucuraţi de tot ce se întâmplă bun şi frumos altora; ei vor simţi şi vă vor iubi mai mult. Va fi un criteriu şi pentru voi şi nimic nu este mai important ca împlinirea voastră. Veţi înţelege atunci că aţi reuşit să vă desprindeţi de planurile astral şi mental - sentimentele şi gândurile egoiste - pentru a vă înălţa până la planurile cauzal şi budic unde domnesc înţelepciunea şi iubirea, singurele capabile să vă ofere adevărat bucurie... Iar într-o bună zi veţi antrena toate fiinţele pe calea bucuriei.

Cap. 14 - Impuneţi-vă mereu o nouă culme de atins

Două persoane se întâlnesc: „Ce mai faci? - Bine!” şi dacă se cunosc destul de bine, se îmbrăţişează aproape instinctiv. Apoi se despart, fiind grăbite, şi nici măcar nu-şi mai amintesc dacă s-au îmbrăţişat. Ele nu consideră anormal să facă totul în viteză, în mod inconştient, chiar şi o îmbrăţişare, şi sunt uimite apoi că relaţiile cu cei pe care îi numesc prieteni nu le aduc mare lucru.

Întâlniţi pe cineva. Mai întâi, este oare atât de necesar să vă îmbrăţişaţi? Dar dacă o faceţi, şi chiar dacă nu o faceţi, concentraţi-vă pentru câteva secunde gândul, sufletul vostru în această întâlnire şi veţi rămâne astfel cu un gust, un parfum ce vă va însoţi mult timp după aceea.

O strângere de mână, o îmbrăţişare, a spune cuiva „dragă” sau alte cuvinte asemănătoare, exprimă o atenţie specială. Este inutil să o faceţi în mod mecanic, este chiar dăunător. Fiindcă această formă de inconştienţă are asupra psihismului nişte efecte negative. A manifesta pentru cineva unele semne exterioare de afecţiune lipsite de simţire, de un gând bun, răpeşte ceva din cel ce le oferă, cât şi de la cel care le primeşte. Acest „ceva” este bineînţeles subtil, imponderabil; dar esenţialul pentru bucuria noastră, pentru împlinirea noastră este întotdeauna imponderabil. O privire, o secundă de tăcere, un surâs în care sufletul se exprimă poate aduce mult mai multe avantaje decât cea mai concretă manifestare, nişte strângeri de mâini, sărutări sau chiar nişte cadouri.

Adevărata iubire este o vibraţie de o extremă subtilitate şi pentru a emite această vibraţie, cât şi pentru a o capta, este nevoie de multă atenţie, de multă vigilenţă. Nimic nu este mai important decât să ştii să dăruieşti şi să primeşti iubirea. Acela care a înţeles simte o asemenea împlinire, o asemenea bucurie, încât tot restul păleşte. În schimburile vii, conştiente, făcute cu ceilalţi, el întâlneşte o asemenea bogăţie încât nişte sentimente ca invidia, gelozia, nevoia de a domina, de reuşită socială ce îl situează într-un conflict permanent cu ei se înmoaie. Iubirea este cu totul altceva decât această atracţie ce împinge pe neprevăzute o fiinţă spre alta şi care le determină

să se separe de îndată ce încetează pentru a-i antrena în altă parte.

Ziua în care veţi afla ce este adevărata iubire, veţi extrage din fiecare întâlnire nişte elemente mult mai pure, mai călduroase, mai luminoase, nişte elemente ale nemuririi, şi fiecare va rosti pentru sine: „Mulţumesc, Doamne! Mi-ai trimis o fiinţă care este pentru mine ca soarele ce mă încălzeşte şi mă luminează în timpul iernii, ca un fruct gustos şi aromat care mă hrăneşte, ca apa care îmi potoleşte setea, ca aerul care mă uşurează”.

Ascultaţi cum vorbesc oamenii (ar fi şi mai rău dacă i-aţi asculta şi cum gândesc!): nu fac decât să se plângă unii de alţii. Îi auzim atât de rar bucurându-se şi mulţumind de faptul că alţii există! Desigur, oamenii sunt imperfecţi, dar dincolo de toate aceste imperfecţiuni există mereu ceva de descoperit, fiindcă fiecare este locuit de o scânteie divină.

Veţi spune că vă lipsesc foarte mult nişte prieteni care să vă înţeleagă şi nicăieri nu găsiţi această înţelegere de care aveţi atâta nevoie. Întrebaţi- vă mai întâi ce doriţi să se înţeleagă în voi. Şi chiar dacă sunt aspiraţiile voastre către lumină, către frumuseţe, către adevăr, de ce să cereţi altora să pătrundă în inima şi sufletul vostru pentru a şti ce se întâmplă acolo? Ar trebui să vă fie de ajuns înţelegerea şi susţinerea îngerilor, a entităţilor luminoase care populează spaţiul, a lui Dumnezeu însuşi care v-a creat. Pentru rest, senzaţiile, dispoziţiile, simpatiile, antipatiile voastre, spuneţi-vă că reprezintă numai nişte chestiuni de temperament, că fiecare le are pe ale sale şi nu este important ca alţii să se intereseze de ele şi să le înţeleagă. De altfel, sunteţi siguri că vă înţelegeţi bine pe voi înşivă? Nu, şi vreţi ca alţii să o facă!

Dacă vă plângeţi că nu sunteţi înţeleşi, aceasta arată că nu sunteţi încă pregătiţi să fiţi înţeleşi. Dimpotrivă, spuneţi-vă: „Voi încerca să înţeleg cât mai multe creaturi, voi face totul să reuşesc”, şi veţi vedea care vor fi rezultatele acestei atitudini. Ceilalţi vor începe să vă iubească; fiindcă îi înţelegeţi, ei vă vor iubi. Şi fiindcă vă vor iubi, vă vor înţelege la rândul lor. Dacă veţi persista să spuneţi că nu sunteţi înţeleşi, nu veţi fi niciodată. Prin această atitudine voi înşivă aşezaţi nişte văluri în faţa ochilor altora. Încetaţi să vă simţiţi neînţeleşi şi aceste văluri vor dispărea.

Este inutil să cereţi peste tot înţelegere, iubire şi prietenie, dacă nu vreţi mai întâi să învăţaţi unde şi cum să le căutaţi. Vă aşteptaţi să se exprime prin nişte bărbaţi şi femei care să vă aducă exact ce vă doriţi? Dar ei aşteaptă acelaşi lucru! Vedem astfel peste tot nişte nefericiţi rătăcind pe căile vieţii ca nişte sticle goale ce aşteaptă să fie umplute.

Fiecare fiinţă, fiecare obiect pe care îl veţi întâlni în calea voastră posedă nişte virtuţi specifice. Dacă învăţaţi să le recunoaşteţi, veţi putea beneficia de ele. Tot ce există pe pământ şi în cer vă poate oferi ceva bun. Spuneţi că nu primiţi nimic...Dar depinde de voi să primiţi: pentru a primi trebuie să fiţi conştienţi şi să vă deschideţi. Dacă străbateţi existenţa cu ochii şi urechile închise, cu inima şi intelectul baricadate, vă veţi simţi mereu săraci şi singuri.

În realitate, totul poate deveni o hrană pentru viaţa noastră interioară. Iubirea se manifestă peste tot în univers. Când vă treziţi dimineaţa şi deschideţi ochii către lume, nu simţiţi deja că primiţi iubire? Toată această viaţă care se îndreaptă spre voi este iubire, o iubire ce curge din Izvorul Divin, ca fluviul care coboară din vârful muntelui. Străduiţi-vă să urcaţi până la acea

culme ca să vă umpleţi de această iubire. Când veţi reuşi, nu numai că veţi fi copleşiţi, dar veţi răspândi în jurul vostru peste tot această bogăţie ce se revarsă. Cum ar putea să nu vă iubească cei care o vor primi? Ei vă vor iubi, fiindcă nu cereţi nimic, daţi. Admiteţi că numai această modalitate de a înţelege şi a trăi iubirea vă va aduce iubirea?

A şti să iubeşti este cea mai mare artă care există. De ce? Deoarece iubirea foloseşte nişte balanţe foarte sensibile: ea aşează pe ele lucrurile şi fiinţele pe care vrea să le evalueze, iar dacă lipseşte un singur gram, ea le îndepărtează, fiindcă viaţa morală cere precizie. Fiecare dintre manifestările ei trebuie să fie de cea mai înaltă precizie.

În momentul în care vă aflaţi sub influenţa balanţelor iubirii, puteţi verifica această exigenţă. Dacă lipseşte un gram, vă simţiţi deja departe de iubire. Un gram nu este în aparenţă mare lucru, dar în realitate el reprezintă un potenţial dinamic uriaş. Este sigur că dacă vă lipseşte un gram, iubirea vă va lăsa deoparte, fiindcă acest gram lipsă pune în pericol întreg ansamblul. Ascultaţi-l pe violonistul care îşi acordează vioara: el trebuie să o facă cu o precizie extraordinară, nici mai sus, nici mai jos ca tonul de bază după care se acordează toate instrumentele. Dacă nu o face, nu este acceptat în orchestră.

Pentru fiecare domeniu al vieţii noastre există deopotrivă nişte tonuri fundamentale după care trebuie să gândim, să simţim şi să acţionăm. Tonul fundamental spre care trebuie să tindem este prezenţa divină în noi ce ne armonizează toate tendinţele contradictorii. Iar tocmai aceste tendinţe contradictorii ne creează atâtea greutăţi nouă înşine şi în raport cu ceilalţi.

S-ar spune că fiinţa umană este un imobil cu mai multe etaje în care trăiesc alături nişte locatari complet diferiţi unul de celălalt care îşi spun rând pe rând cuvântul. Zgârciţi şi generoşi, manieraţi şi primitivi, sinceri şi prefăcuţi, inteligenţi şi proşti, încrezători şi bănuitori, binevoitori şi cruzi, optimişti şi pesimişti, înţelepţi şi nebuni...toţi se găsesc în aceeaşi persoană. Mulţi dintre oameni mărturisesc că nu se înţeleg pe ei înşişi. Cât despre a-i înţelege pe alţii, nu este nici măcar cazul să vorbim...Deoarece fiinţa umană se exprimă printr-un singur corp, există tendinţa de a crede că este locuită de o singură entitate, şi totuşi existenţa zilnică dovedeşte fără încetare contrariul.

Acest amestec de elemente atât de disparate ce constituie fiecare fiinţă umană rămâne o enigmă chiar pentru filosofi şi psihologi. Şi totuşi aceasta se explică foarte simplu prin faptul că în această existenţă, sau în existenţele anterioare, fiinţa umană însăşi a atras diferite entităţi. Nu trebuie deci să vă uimiţi când vedeţi pe cineva manifestând nişte tendinţe contradictorii. Iar în ceea ce vă priveşte, trebuie să vă observaţi cu atenţie pentru a distinge corect de fiecare dată ce entitate vorbeşte sau acţionează prin voi.

Nu înseamnă că dacă în anumite momente ştiţi să vă comportaţi cu bunătate şi înţelepciune, sunteţi impecabili restul timpului şi alţii trebuie să vă aprobe mereu. Atenţie, nu fiţi prea siguri pe voi! Şi invers, nu înseamnă că dacă aţi comis nişte greşeli nu mai sunteţi în stare să acţionaţi corect. Aveţi ca primă sarcină să vedeţi deci limpede în voi, şi apoi să căutaţi tonalitatea fundamentală de la care vă veţi armoniza diferitele voastre tendinţe. Această tonalitate o veţi găsi numai străduindu-vă să tindeţi către vârf.

În ziua în care veţi respira în sinea voastră, chiar şi pentru câteva minute, aerul pur al unui vârf, veţi înţelege despre ceea ce vă vorbesc. Cuvântul „vârf" simbolizează ce este mai înalt în conştiinţa umană. Dar ceea ce reprezintă un vârf pentru cineva poate să nu fie un vârf pentru altul. Pentru unii, vârful poate reprezenta la început, cu modestie, a se opri din fumat; pentru alţii, a învinge frica sau egoismul, lenea sau nerăbdarea, lăcomia sau furia...Este o lucrare zilnică. Fiecare trebuie să- şi aleagă zilnic o culme de atins şi, de îndată ce este atinsă, să tindă spre una mai înaltă: astfel va găsi tonalitatea fundamentală şi va fi în armonie cu toate creaturile.

În realitate, există nişte culmi până la infinit. Fiecare regiune o are pe a sa: este regiunea situată imediat deasupra ei pe Arborele cabalistic al Vieţii. *Iesod* este o culme pentru *Malkut; Hot* pentru *Iesod; Neţah* pentru *Hot...ş*i mai departe până la *Kether* şi dincolo de el. Fiindcă există deopotrivă nişte culmi şi dincolo de *Kether?*

Cap. 15 - Pentru ca iubirea să nu ne mai părăsească

Cei mai mulţi bărbaţi şi femei nesocotesc semnificaţia atracţiei reciproce. Ei sunt conştienţi de această atracţie, dar inconştienţi de cauzele ei. Nu înseamnă că, dacă o fiinţă este tânără, frumoasă, bogată sau puternică, ea poate inspira iubirea. Aceste beneficii pot determina anumite persoane să o frecventeze, dar ele nu trăiesc o iubire adevărată pentru că, pierzându-şi vreun interes, ele nu vor ezita să se îndepărteze de ea.

Ce semnificaţie are această atracţie ce naşte iubirea? Două entităţi, două energii se întâlnesc în spaţiu; între ele se stabilesc, în mod magnetic, nişte schimburi fluidice imperceptibile. Tocmai această întâlnire determină naşterea iubirii, fiecare primind de la cealaltă elementele ce îi lipsesc şi pe care nu le-a găsit încă nicăieri. Suntem uimiţi uneori de legăturile stabilite între anumite persoane; în aparenţă, nimic nu ar fi trebuit să le apropie. Iar explicaţia constă tocmai în faptul acestor schimburi subtile ce se fac între ele undeva, fără ştirea lor.

Iubirea este un schimb între doi curenţi de energii. Nu corpul fizic este cel care inspiră iubirea, el intervine adesea numai la finalul procesului, ca un rezultat; el urmează comenzile. Ceea ce inspiră iubirea este invizibil. Se acordă prea multă importanţă corpului decât cea reală. Oare cadavrele a două fiinţe care s-au iubit, aşezate alături, se îmbrăţişează? Nu, dar sufletele lor care sunt vii se întâlnesc în continuare. Viaţa care există în creaturi provoacă atracţia sau repulsia; înainte de atracţia fizică reciprocă a trupurilor, au existat nişte schimburi fluidice ce le-au determinat să se apropie; corpurile nu au făcut decât să urmeze această mişcare până la final.

Este adevărat că aparenţa exterioară, aspectul fizic, profesia, poziţia socială au prioritate; dar aceste avantaje nu impresionează prea multă vreme fiinţele dacă ele nu simt în spatele acestei apariţii ceva subtil, viu, corespunzător celor mai profunde necesităţi interioare. Dacă doriţi să întâlniţi deci adevărata iubire, lucraţi asupra voastră înşivă, creaţi în voi ceva pur, luminos, poetic, muzical, şi veţi atrage spre voi nişte bărbaţi şi femei care caută la rândul lor puritatea, lumina, poezia, muzica. Să nu uitaţi niciodată că

esenţialul se găseşte aici, în aceste vibraţii subtile, în aceşti curenţi de energie.

Întâlniţi o persoană de care vă simţiţi imediat atraşi: ea este asemenea unui vas umplut cu o esenţă preţioasă ce vă încântă, vă inspiră, vă lărgeşte orizonturile şi vă descoperă frumuseţile cerului şi ale pământului. Mulţumiţi, bucuraţi-vă, iar dacă doriţi să păstraţi mereu această bucurie, încercaţi să păstraţi mai întâi o anumită distanţă. Apreciaţi ca un har această descoperire a unei fiinţe care vă luminează, vă însufleţeşte, vă întăreşte. Dacă ascultaţi cu atenţie acest sfat şi încercaţi să îl aplicaţi, asemenea întâlniri nu vă vor lipsi.

Cerul vă aşează în cale nişte suflete capabile să vă ofere bucuria, nu îi puteţi reproşa că vă lasă singuri. Dar ce faceţi cu aceste persoane pe care le întâlniţi? Oare ştiţi să le apreciaţi, să le respectaţi? Nutriţi oare pentru ele un sentiment sfânt? Nu. Căutaţi să le folosiţi numai în folosul vostru, ca şi cum ele ar exista numai pentru a răspunde nevoilor voastre, a vă satisface plăcerile.

Anumite fructe rezistă vreme îndelungată. Odată cu scurgerea zilelor, culorile le devin mai vii, ele răspândesc un parfum mai subtil, şi deşi par gustoase, nu vă atingeţi de ele, preferaţi să vă hrăniţi numai cu prezenţa lor. Iar atunci când o fiinţă umană vă aduce viaţa, să nu vă aruncaţi asupra ei să o distrugeţi! Vegheaţi asupra ei, ocrotiţi-o, pentru că emanaţiile sale sunt capabile să vă hrănească. Iată o nouă filosofie de viaţă ce merită să o luaţi în consideraţie.

După ce şi-au închipuit că au descoperit câteva afinităţi între ei, bărbaţii şi femeile se hotărăsc adesea să trăiască împreună; şi din nefericire, se poate întâmpla ca această apropiere să le arate cât s-au

îndepărtat în realitate unii de alţii, cât s-au înstrăinat chiar. Dimpotrivă, alţii se pot simţi mereu împreună deşi îi separă mari distanţe fizice. Ce este deci mai important: să simţi prezenţa unei fiinţe care nu este prezentă sau să o ai foarte aproape şi în interior să o simţi foarte departe?...

Oamenii ar fi fără îndoială mai fericiţi dacă ar învăţa să trăiască mai mult în lumea lor interioară. Când iubiţi cu adevărat pe cineva, el se află în mod constant cu voi, în voi, şi trăiţi împăcaţi. Dorind neapărat să fiţi cu el în planul fizic, riscaţi să aveţi discuţii neîncetate şi neînţelegeri. Eu nu vă spun să renunţaţi la întâlniri, la contactele din planul fizic, dar să cultivaţi mai mult resursele lumii voastre interioare.

Ar fi total nerealist să sfătuim persoanele care se iubesc să nu se întâlnească sau să nu trăiască împreună. Dar dacă o adevărată dimensiune interioară lipseşte întâlnirii lor, putem prezice deja sfârşitul iubirii lor. Când vă simţiţi locuiţi de prezenţa subtilă a fiinţei iubite, veţi constata că nu aveţi atât de mult nevoie de prezenţa sa fizică. Dacă trăiţi prea dureros absenţa sa, înseamnă că aţi ieşit din lumea voastră interioară, şi vă puteţi aştepta astfel la multe decepţii. Cine ştie dacă aceste circumstanţe nu vă vor priva într-o bună zi de acea fiinţă?... Dar dacă sunteţi locuiţi de o prezenţă interioară, circumstanţele exterioare nu mai au atâta influenţă asupra voastră. Există un criteriu: dacă vă gândiţi la o fiinţă iubită, veţi resimţi atât de multă bucurie încât văzând-o, sunteţi liberi, şi această bucurie nu vă va părăsi.

Comportaţi-vă astfel ca să nu depindeţi de prezenţa fizică a celor pe care îi iubiţi: numai atunci vă veţi păstra bucuria. Nu veţi mai fi în voia împrejurărilor, pentru că trăiţi în singura lume cu adevărat reală,

lumea voastră interioară cu care formaţi un întreg. De îndată ce ieşiţi din lumea voastră interioară, totul devine problematic, fiindcă depindeţi de nişte condiţii asupra cărora nu aveţi nici o putere, sunteţi la bunul lor plac.

Dacă stând sub nori, le spuneţi acestora: „Plecaţi, am nevoie de soare”, norii vor continua liniştiţi să întunece cerul şi rămâneţi în umbră şi frig. Atunci când se vor îndepărta, vă veţi simţi mai bine, dar se vor întoarce curând. Aşa se derulează şi viaţa voastră: ştiţi oare când norii se îndepărtează şi când revin? Nu. Ştiţi cât timp fiinţa iubită va rămâne alături de voi? Nici atât. Ea va pleca poate într-o bună zi, sau cineva o va lua şi vă veţi regăsi singuri, înfriguraţi.

Atât timp cât rămâneţi în planul fizic, astral şi mental, vă aflaţi sub nori, la bunul plac al tuturor schimbărilor de vreme. Străduiţi-vă deci să vă plasaţi conştiinţa în regiunile înalte unde circumstanţele nu au nici o putere asupra voastră, urcaţi până în planul cauzal unde soarele iubirii nu apune niciodată. Avântaţi-vă în lumina acestui soare veşnic. Atât timp cât cei pe care îi iubiţi sunt în voi, nici o forţă din lume nu îi va putea lua. Dacă vă sunt luaţi, înseamnă că v-aţi situat foarte jos, sub nori. Urcaţi şi veţi descoperi că iubirea nu vă va părăsi.

Maestrul Peter Deunov spunea: „Dacă hrăniţi în voi ideea iubirii sub forma sa cea mai sublimă, veţi obţine ajutorul a mii şi mii de suflete iubitoare, fiindcă iubirea subînţelege lucrarea colectivă a unei mulţimi de suflete legate între ele prin această idee a iubirii. Iubirea divină este cea mai mare forţă care există. Nu vă îndoiţi niciodată de acest adevăr, astfel ca sufletele care lucrează în numele său să locuiască mereu în apropierea voastră”.

Eu sunt încântat de aceste câteva fraze, toată poezia se află în ele. Noi trebuie să meditām, să le mestecăm, să le digerăm, pentru a face să se nască în noi această iubire şi să o însufleţim zilnic. Când vom ajunge la această concepţie divină a iubirii, vom atrage mii de suflete în înalt care vor veni să ne ajute, să ne susţină. Limbajul uman este slab pentru a exprima bucuria sufletului care primeşte vizita unei asemenea iubirii. Lui îi este suficient să zărească în trecere chipul unui bărbat sau al unei femei pentru a se găsi în împlinire. Să nu părăsiţi niciodată această idee divină a iubirii, ştiind că atunci când iubiţi o fiinţă, Dumnezeu este cel care o iubeşte prin intermediul vostru. Iubind-o, trăiţi deci iubirea Domnului, de aceea a iubi vă poate copleşi la fel şi chiar mai mult decât atunci când sunteţi iubiţi.

Fără îndoială aţi simţit deja această iubire. Ea v-a vizitat, dar a plecat. Şi va fi la fel până în ziua în care ea va găsi în voi o locuinţă definitivă, şi mai ales hrană, pentru că foamea sa este mare; da, ea mănâncă mult! Data viitoare, când va veni să vă viziteze, încercaţi să reflectaţi la circumstanţele venirii sale, pentru a o putea chema din nou; fiindcă, în mod conştient sau nu, voi sunteţi cei care îi furnizaţi condiţiile propice. Iubirea vine în puritate, această puritate simbolizată de transparenţa cristalului şi pleacă datorită impurităţii.

Aceasta este o problemă foarte serioasă; reflectaţi în loc să vă plângeţi că sunteţi singuri şi părăsiţi. Nu puteţi să pierdeţi iubirea atunci când ea locuieşte în voi. Dacă vă simţiţi părăsiţi, înseamnă că voi înşişi nu mai iubiţi.

Dar noi ne găsim deocamdată numai în pragul acestei ştiinţe: adevărata Iniţiere începe prin această nouă concepţie despre iubire. Să nu căutaţi Iniţierea în

cărţi, ci în lărgirea conştiinţei voastre. Atât timp cât suferiţi din lipsă de iubire, înseamnă că nu v-aţi angajat încă pe calea Iniţierii. Cf. *„Piatra filosofală - de la Evanghelii la tratatele alchimice",* Col. Izvor nr.241, cap. 5: „A gusta savoarea sării: iubirea divină”.

Cap. 16 - Să deschidem uşa visului

Odată cu dezvoltarea ştiinţei şi a tehnicii, omul îşi măreşte fără încetare puterile sale asupra materiei. Cum să nu aprecieze toate posibilităţile noi ce îi sunt astfel oferite: să se deplaseze din ce în ce mai repede dintr-un loc în altul al planetei, să comunice imediat cu oricine, să aibă o casă sau o maşină dotate cu ultimele noutăţi în materie... Dar tot ce contribuie astfel la uşurarea existenţei nu poate satisface decât o parte a fiinţei sale. Dacă el nu conştientizează de ce are nevoie cu adevărat în profunzime, îi va lipsi mereu ceva. El va aştepta mereu marea descoperire, noua invenţie capabilă să umple vidul pe care îl simte în sine; şi după ce va profita de aceasta o vreme, va fi din nou decepţionat.

Oamenii îşi închipuie că ştiu ce au nevoie, întrebaţi-i despre dorinţele lor, şi veţi vedea răspunsurile lor: aproape toţi vor menţiona sănătatea, familia, casa, profesia, călătoriile etc. Dar de ce oare cei care au toate acestea se simt încă nesatisfăcuţi şi nefericiţi? Fiindcă nevoile lor profunde nu sunt cele ale corpului fizic, nici chiar ale inimii sau intelectului lor, ci nevoile sufletului şi spiritului lor. Or, aceste nevoi pot fi satisfăcute numai de lumea spirituală. Numai că ei obişnuiesc să considere tot ce este spiritual ca ireal, deci neglijabil şi chiar de evitat.

Şi totuşi, multe persoane, dacă sunt sincere, trebuie să recunoască că, de pildă, poveştile cu zâne le cufundă pentru o clipă într-un fel de încântare! Unele vor admite că le este plăcut să găsească aici nişte impresii din copilărie. Da, desigur, poate puţin. Dar adevărata explicaţie este că supranaturalul este o nevoie a sufletului omenesc şi ceea ce denumim ireal este de fapt foarte real, mai real decât ne-am obişnuit să considerăm ca realitate. De ce? Pentru că aici nu numai că totul este viu, dar este însufleţit şi înzestrat cu limbaj: stâncile, florile, pomii, animalele...Iar forţele naturii acţionează aici cu inteligenţă. Şi mai ales că. pornind de la naivitatea aparentă acestor poveşti, sunt descrise realităţile vieţii noastre interioare.

Atunci când, în anumite împrejurări foarte speciale, subtilul, irealul, feericul izbucnesc în viaţa noastră, ne simţim ca un arbore care, smuls odinioară din pământul său şi plantat undeva într- un mediu ostil, şi-ar regăsi deodată pădurea natală unde se poate înrădăcina şi trăi din nou.

Această senzaţie trăită uneori ca supranaturală este adevărata patrie a sufletului nostru, nu este o iluzie: ea îşi are originea în structura noastră psihică. De aceea, cei care refuză să ia în considerare aceste nevoi ale sufletului lor se vor simţi mereu în sine neîmpliniţi. Chiar copleşiţi de bogăţie, de onoruri, de succese, ei vor trăi mereu senzaţia unui vid. Este inutilă negarea sau respingerea acestei senzaţii, fiindcă ea există pentru a ne obliga să păşim pe calea ce ne va conduce la Izvorul Luminii.

Dumnezeu nu poate fi nici văzut, nici auzit, nici atins, nici explicat, nici atins. Or, noi trăim nevoia irezistibilă de a-l întâlni. Dumnezeu însuşi a aşezat această nevoie în noi ca să înaintăm la nesfârşit.

Fiindcă acesta este esenţialul: să nu te opreşti din drum. Nu vă puteţi opune la nesfârşit înflăcărării sufletului vostru. Dacă reuşiţi să îl înlănţuiţi un timp, el îşi sparge zalele reluându-şi calea spre înălţimi. Nu doriţi să îl urmaţi? Simţiţi o indispoziţie, ca o cădere în gol. Această senzaţie o cere sufletul însuşi pentru a nu vă prăbuşi definitiv în paralizia şi moartea spirituale.

Străduiţi-vă deci să urmaţi mişcarea sufletului vostru trecând împreună cu el peste limitele lumii reale, şi veţi pătrunde în acele regiuni sublime de unde vin toate inspiraţiile, cele ale muzicii, poeziei, picturii, dansului...Unii numesc aceste regiuni lumea visului...Puţin contează denumirea, dacă acela care visează este inspirat şi bea dintr-o apă divină.

Ar trebui să fie luate mai în serios mitologiile lumii întregi, şi în special anumite povestiri din mitologia greacă de exemplu. Una dintre aceste povestiri prezintă aventurile unui cal înaripat, Pegasus, care pe muntele Helikon a făcut să ţâşnească printr-o lovitură de copită izvorul Hipocrene. Cele nouă muze se adunau în jurul acestui izvor şi se spunea că poeţii care beau din apa lui erau inspiraţi.

Să interpretăm acest mit în lumina ştiinţei simbolurilor. Există un cal înaripat; or, calul este un simbol al lumii subterane, deci al naturii inferioare. Dacă are aripi, înseamnă că natura inferioară a fost îmblânzită de natura superioară, iar această idee este subliniată de faptul că el a făcut să ţâşnească izvorul de pe un munte, de pe un vârf. Muzele se adunau în jurul acestui izvor, iar poeţii beau din apa sa ca să-şi găsească inspiraţia...Această legendă este plină de învăţăminte, ea vorbeşte despre nevoile sufletului şi ale spiritului, aşa cum v-am explicat.

În unele opere mistice ca Ruysbroek, sau a unor poeţi ca Novalis sau Gerard de Nerval, unii văd numai nişte fantasmagorii. Nu, aceşti mistici, aceşti poeţi au pătruns numai într-o altă dimensiune a realităţii. Această altă dimensiune poate fi numită vis, cu o condiţie: să nu fie confundată cu un simplu vagabondaj al imaginaţiei. În concepţia Ştiinţei Iniţiatice, visul este germenul unei întregi realităţi. Lumea materială, lumea fizică este doar cristalizarea unui vis, iar dacă ar dispărea, visul ar exista în continuare, fiindcă numai el singur este real, el generează toate formele sensibile.

Străduiţi-vă zilnic să deschideţi în mod conştient uşa visului. În vis veţi întâlni elementele indispensabile pentru a vă reconstrui viaţa şi a-i da un sens. Da, veţi putea reconstrui realul pieritor numai introducând în el nişte elemente ale realului nepieritor. Chiar şi chipul vostru va reflecta atunci ceva din această lume a luminii, a frumuseţii şi a bucuriei pure. Aceasta este adevărata viaţă.

Cu cât obţin mai multe succese în materiei, cu atât mai mult oamenii trebuie să fie vigilenţi pentru a nu se lăsa fascinaţi şi înghiţiţi de ea. Dar ei nu au înţeles aceasta: în timp ce îşi închipuie că o stăpânesc, ea îi paralizează, îi înghite. Şi tot datorită acesteia, ei lasă să se dezvolte în sinea lor instinctele rele: lăcomia, duritatea, agresivitatea.

V-am mai spus, oamenii constituie nişte subiecte de mare curiozitate pentru locuitorii celorlalte lumi, şi uneori se întâmplă ca nişte îngeri să coboare pe pământ intrigaţi de asemenea de aceste fiinţe curioase care zgârie şi muşcă. Neîncrezători, ei le iscodesc puţin şi exclamă: „Ce dure sunt aceste fiinţe! Ele nu simt nimic, nu înţeleg nimic şi se cred stăpânii lumii!” Atunci ei le cântăresc, le măsoară ca să decidă în ce

grădină zoologică trebuie să le închidă. Ele trebuie închise, deoarece invadează pământul creând peste tot nişte situaţii catastrofale.

Eu nu am asistat la adunările acestor îngeri, dar îmi închipui că ei vor acţiona asupra oamenilor aşa cum aceştia se comportă cu animalele sălbatice. Ei vor aşeza aceste animale periculoase în nişte parcuri pentru a le arăta copiilor viitoarei omeniri. Pe cuşti vor exista nişte inscripţii descriind viaţa şi comportamentul lor din trecut, iar părinţii vor explica aceasta copiilor lor. Să nu râdeţi: se poate întâmpla şi ca într-o bună zi să nu mai existe nici o urmă de fiinţe umane pe pământ şi să dispară aşa cum s-a întâmplat cu dinozaurii. Fiindcă ele se comportă ca nişte dinozauri.

Desigur, este imposibil de ştiut care va fi viitorul oamenilor pe pământ, aceasta depinde de ei. Ei au fost trimişi în această lume ca într-o grădină imensă pe care trebuie să o cultive şi să o înfrumuseţeze, nu să o jefuiască şi să o distrugă aşa cum sunt pe cale să facă acum. Ei vor şti cum să cultive şi să înfrumuseţeze această grădină dacă păstrează o legătură cu Cerul care îi va inspira, le va arăta cum să acţioneze şi să lucreze. Atunci când vă spun să deschideţi uşa visului, nu o fac ca să părăsiţi realitatea lumii fizice, ci să învăţaţi să lucraţi mai bine, să deveniţi nişte adevăraţi creatori.

Inteligenţa Cosmică nu ne-a trimis pe pământ, pentru ca odată ajunşi aici să încercăm să îl părăsim, chiar şi numai cu ajutorul gândului. Ea ne- a zămislit să locuim aici, în materie, dându-ne nişte instrumente, adică nişte capacităţi spirituale necesare pentru a beneficia cu înţelepciune, în mod armonios de toate bogăţiile sale. Să nu uitaţi niciodată că există mereu un echilibru de găsit între material şi spiritual; pentru

sănătatea fizică şi psihică este la fel de nociv să doreşti să părăseşti pământul pentru Cer ca şi Cerul pentru pământ.

Sub pretext că se roagă şi meditează, unii riscă să se lase în voia lenei, sau chiar a confuziei mentale, fiindcă nu mai reuşesc să distingă realul de imaginar. Aceasta trebuie evitată cu orice preţ. Chiar şi extazul, care pentru mistic este starea cea mai dorită, ruinează sănătatea dacă nu este trăit cu măsură, prudenţă şi înţelepciune. Se spune că Dumnezeu este un foc devorator, iar corpul fizic nu este construit să suporte mult timp acest foc.

Mi s-a întâmplat ca anumiţi părinţi, surprinşi şi chiar îngrijoraţi de modul de judecată şi povestirile copiilor lor, să-mi ceară să stau de vorbă cu aceştia. Am reuşit să îi conving pe aceşti părinţi explicându-le că, în majoritatea timpului, copiii foarte mici posedă o formă de clarvedere, iar atunci când privesc pietrele, pomii, florile, animalele, oamenii, ei văd nişte entităţi care se deplasează printre ei, în ei. Simt chiar că aceste entităţi le vin în întâmpinare, le vorbesc; sunt ca nişte prieteni veniţi într-o vizită. Dar foarte repede, adulţii şi mediul înconjurător materialist produc o ruptură în legătura copilului cu lumea invizibilă; şi de asemenea faptul că alte capacităţi psihice intră în joc.

Le-am mai spus părinţilor: „încercaţi să vă amintiţi dacă nu aţi păstrat în sinea voastră o amintire din copilărie în care natura vă părea însufleţită, vie, populată de entităţi familiale”. Şi aceasta a avut ca efect să trezească în ei câteva amintiri îndepărtate.

Natura este deschisă pentru anumite fiinţe, dar pentru majoritatea rămâne închisă. Sau mai exact, oamenii sunt cei care ştiu sau nu să se deschidă. Iar dacă nu ştiu, ei văd creaţia ca un ansamblu de

mecanisme, o juxtapunere de existenţe şi nu au nici o comunicare cu ele; ei nu percep vibraţiile subtile prin care toate aceste existenţe intră în contact unele cu altele. Discipolii unei Şcoli Iniţiatice se exersează să dezvolte tocmai această sensibilitate legată de latura subtilă, vie, a naturii.

Există însă fiinţe, foarte rare, care sunt capabile să dezvolte în mod spontan această formă de sensibilitate, de exemplul cazul scriitorului francez Marcel Proust. Deoarece intuiţia sa îl făcea să se oprească asupra unor detalii infime, imperceptibile, ale realităţii concrete, pentru că a ştiut să analizeze şi să aprofundeze cea mai măruntă dintre aceste senzaţii, el a presimţit, a înţeles limbajul secret al lumilor minerală, vegetală, animală şi umană, cât şi raporturile existente între ele. El trăia într- o manieră extraordinară manifestările lor subtile. Citiţi cărţile sale: stilul său este foarte încet şi de o mare complexitate, dar vă va conduce spre o lume deschisă şi vie. Străbătând învelişul lucrurilor şi al fiinţelor, ceva din suflet se descoperă aducând ecourile unei lumi îndepărtate şi totuşi atât de apropiată.

Pentru ca această creaţie să devină elocventă, vie, plină de sens, trebuie să îi învăţăm limbajul. Întreaga voastră existenţă trebuie să tindă spre acest scop: să intraţi în comunicare cu o lume deschisă şi locuitorii săi. Există peste tot nişte locuitori: în apă, în aer, în pământ, în foc, în munţi, în copaci, în soare, în stele...peste tot! Şi ei ne salută, ne trimit semnale. Dar cine îi observă?...Şi cine vede că natura este o substanţă luminoasă străbătută de nişte raze pe care nici un limbaj nu le poate descrie frumuseţea şi culorile? Pregătiţi-vă să pătrundeţi în această lume imensă cu atenţia, înţelegerea şi iubirea voastră, astfel

ca aceşti locuitori să vă accepte, să vă ajute şi să vă susţină. Locuiţi deja în ea, vă plimbaţi prin ea, dar trebuie să o deschideţi încă conştiinţei voastre, să îndepărtaţi vălul ce vă împiedică vederea.

Dacă oamenii se vor încăpăţâna să închidă ochii în faţa acestei lumi subtile, adevărata poezie, adevărata frumuseţe vor părăsi pământul. Ce le va înlocui? Vom vedea atunci numai spitale, cimitire, închisori şi o imensă grădină zoologică unde nişte animale le vor păzi pe alte animale. Şi ce animale! Adevărata artă îşi găseşte inspiraţia în înalt, în lumea spirituală.

Singurul mijloc de a intra în contact cu regatul naturii vii este să ai un înalt ideal, cel mai

înalt posibil. Acest ideal este desigur inaccesibil, dar avem nevoie de un scop care să se situeze la infinit, astfel ca pe căile ce le urmăm să ne apropiem de el să se ţese nişte legături între noi şi întreg universul. Iar pe aceste căi ale veşniciei vom trece prin toate staţiile belşugului, ale bogăţiei, ale bucuriei, ale luminii şi adevăratei cunoaşteri.

Cap. 17 - Lunga cale spre bucurie

Dintre suferinţele ce le aveţi de îndurat, multe vin desigur din exterior. Şi totuşi, în aceste suferinţe care vă sunt aplicate şi de care nu sunteţi direct responsabili, aveţi totuşi o anumită parte de responsabilitate. Care? Faptul că nu aţi învăţaţi cum să vă imunizaţi.

Dacă sunteţi atât de vulnerabili, este pentru că elementele negative ce vă sunt trimise de lumea exterioară găsesc un ecou în voi. Se poate întâmpla chiar ca din cauza acestor impurităţi, a acestor obscurităţi ce le adăpostiţi, acest rău să se mărească.

Dacă aţi căuta să întreţineţi în voi puritatea şi lumina, nu numai că acest rău ar fi neutralizat, dar binele ce l-aţi primi ar fi amplificat. Ei da, dacă nu resimţiţi în mod intens binele care vă vine zilnic din lumile vizibilă şi invizibilă, înseamnă că tot felul de materii opace din voi i se opun. Totul depinde deci de voi: să respingeţi răul, dar să atrageţi deopotrivă binele şi să îl păstraţi.

Pe pământ veţi fi supuşi mereu atacurilor unor forţe ostile. Cum puteţi să nu fiţi distruşi? Refugiindu-vă interior în nişte regiuni unde aceste forţe nu vă mai pot atinge. Nici un loc, nici o situaţie, nici un elogiu din lume nu vă pot ocroti atât timp cât o parte din voi rămâne ataşată prea jos, în materie.

Este adevărat că trăim pe pământ, în materie, iar materia este de o asemenea bogăţie, de o asemenea diversitate, încât este normal să fim atraşi, fascinaţi de ea. Câte lucruri dorim să le avem! Şi aici situaţia se complică. Vă bucuraţi de ideea de a obţine un anumit obiect, dar în ziua în care îl dobândiţi, acest obiect vă devine aproape indiferent. Ar trebui aproape să îl pierdeţi ca să-şi regăsească importanţa.

Fiinţa umană este astfel zămislită: ea doreşte, simte nevoie să posede, dar pe măsură ce achiziţia îşi pierde din interes, dorinţa ei se îndreaptă spre un alt obiect, apoi spre altul...De aceea cei care au posibilitatea să-şi permită multe lucruri trebuie să fie vigilenţi, fiindcă nimic nu îi va satisface niciodată şi vor fi prinşi încet-încet într-un angrenaj periculos pentru ei înşişi şi pentru ceilalţi. Materia este o prăpastie ce îi înghite pe toţi cei care vor să o cucerească fără să fii construit în prealabil nişte legături foarte solide cu lumea spirituală.

Evident, a nu te mulţumi cu ceea ce posezi este un factor important de evoluţie, fiindcă pentru a face

mereu nişte achiziţii noi trebuie să dezvolţi noi însuşiri: curiozitatea, inteligenţa, încăpăţânarea, plăcerea de a lucra...Progresul culturilor şi al civilizaţiilor se datorează acestor însuşiri. Dar noi trebuie să ştim asupra căror achiziţii să concentrăm aceste capacităţi.

Am întâlnit într-o zi un om foarte bogat şi influent care mi-a mărturisit: „Eu pot avea tot ce-mi doresc, dar în sine nu simt cu adevărat nici o bucurie. Singurul lucru care mă face uneori să mă gândesc că sunt fericit este să simt că ceilalţi îşi doresc situaţia mea. Invidia lor îmi aduce fericirea”. Vă daţi seama la ce se reducea această fericire: la senzaţia de a inspira invidia altora! Altminteri, să nu te poţi bucura de posesiile şi puterile tale...Ce mizerie! Ar fi trebuit să explic acestui om inteligent să caute fericirea în lumea sufletului şi a spiritului? Pentru că, contrar cum procedează cei mai mulţi oameni, cu cât obţinem mai multe succese în planul material, cu atât mai mult trebuie să ne legăm de lumea sufletului şi a spiritului, altminteri la capătul drumului vom găsi numai vidul. Ceea ce s-ar putea întâmpla mai bine anumitor persoane ar fi să piardă totul, pentru a trăi apoi satisfacţia de a recuceri un lucru după altul.

Adevărata bucurie nu are drept cauză nimic vizibil sau tangibil. Este o bucurie fără cauză ce ne este dată de senzaţia unică de a exista ca suflet şi spirit. Atunci, în loc să aşteptaţi să posedaţi ceva sau pe cineva ca să vă bucuraţi, trebuie să faceţi exact contrariul: să vă bucuraţi de existenţa fiinţelor şi a lucrurilor, fiindcă în această bucurie pe care ele v-o oferă, trăiţi senzaţia că vă aparţin. Aceasta vă dă bucuria ce vă aparţine, fiindcă lucrurile ce vă aparţin nu vă oferă neapărat multă bucurie.

Tot ce vă bucură, îl posedaţi cu adevărat, şi mult mai bine decât dacă aţi fi proprietarul lui. Câtă bucurie simţiţi în faţa frumuseţilor naturii, a răsăritului de soare, a cerului înstelat! Cu toate acestea, ele nu vă aparţin din punct de vedere material. Cea mai importantă este această calitate de a te bucura, şi nu de a poseda. Iar dacă vreţi să gustaţi o bucurie veşnică, trebuie să căutaţi să trăiţi în suflet şi spirit, singurele ce au calitatea de a vă proiecta în spaţiul infinit şi în veşnicie. În acel moment, chiar dacă sunteţi loviţi de un necaz, chiar dacă suferiţi, veţi resimţi încă bucuria, un alt fel de bucurie.

Suferinţă şi bucurie... Veţi spune că este imposibil să trăiţi în acelaşi timp cele două stări contrare. De ce? Pentru că fiinţa umană este alcătuită din două naturi: natura inferioară care resimte întotdeauna dureros cea mai mică contradicţie, cel mai mic obstacol, cea mai mică pierdere; şi natura superioară care trăieşte într-o lumină şi într-o veşnică fericire. Dacă ştiţi să observaţi ce vi se întâmplă din punct de vedere al naturii superioare, veţi descoperi că tristeţea şi supărarea pot fi folosite ca un fel de mâl, de teren fertil de care arborii şi florile grădinii interioare au nevoie pentru a creşte.

Fiecare dintre noi trebuie să înveţe să facă această distincţie între cele două naturi ale sale. Suferinţa nu atinge decât o parte din noi, o altă parte este inaccesibilă, este liberă, ea observă şi poate remedia. Ea ne spune: „Suferi? Ei bine, bucură-te, iar dacă eşti inteligent, datorită acestei suferinţe vei câştiga încă ceva în luciditate, în înţelegere şi te vei întări”.

Acela care este nefericit are tendinţa să se identifice cu nefericirea sa, se lasă copleşit de ea. Este tocmai ce doriţi să evitaţi punându-vă imediat în alertă

şi spunându-vă: „Acum ai o lucrare de îndeplinit. Desigur, suferi, dar numai o parte din tine suferă. Fă apel la această altă entitate care trăieşte în imensitate, în veşnicie, şi care eşti tot tu. Din această mocirlă în care te bălăceşti, vei vedea răsărind flori şi arbori încărcaţi de fructe gustoase”.

Pare imposibil să trăieşti mereu în bucurie. Ba da, este posibil când cunoşti structura fiinţei umane, când ştii că dincolo de corpurile fizice, astral şi mental, ea posedă încă trei corpuri superioare: corpurile cauzal, budic şi atmic ce o pun în legătură cu lumea divină. Dacă reuşeşte să le dezvolte, chiar grijile şi necazurile nu mai pot cu nimic să altereze şi să întunece ceea ce ea trăieşte în lumea luminii.

De aceea zilnic, prin gândurile, sentimentele şi faptele noastre, dar şi prin meditaţie şi rugăciune, trebuie să ne străduim să păstrăm legătura cu lumea divină, pentru a continua să trăim în sufletul şi spiritul nostru. Iar sufletul şi spiritul nostru ne inspiră un alt mod de a vedea şi a simţi lucrurile. Atunci când sufletul şi spiritul vorbesc în noi, atâtea supărări şi necazuri dispar!... şi se transformă în linişte, în înţelepciune, într-o mai bună înţelegere a sensului vieţii.

În orice vi se întâmplă negativ, dureros, spuneţi-vă că existe ceva de învăţat. Iar dacă cineva vă face rău, să nu încercaţi să vă răzbunaţi, încercaţi să găsiţi în voi resursele ce vă vor permite să neutralizaţi acest rău. Credeţi-mă, aceste resurse există. Săpaţi, căutaţi în voi înşivă: veţi descoperi nu numai nişte posibilităţi nebănuite, dar prin exemplul vostru îi veţi antrena şi pe ceilalţi să facă aceleaşi descoperiri.

Deşi toate fiinţele umane sunt locuite de un suflet şi un spirit ce aspiră la iubire, la lumină, la perfecţiune, foarte puţine ştiu cum să le atingă, să le trezească în

ele. Dar dacă întâlnesc nişte condiţii propice, pe cineva capabil să le dea un exemplu, să le arate calea, ele primesc atunci o revelaţie ce le face încet-încet să înţeleagă cum trebuie să acţioneze. Ceea ce dovedeşte că maniera în care fiecare rezolvă problema răului nu îl priveşte numai pe el însuşi, ea îi priveşte în mod egal pe toţi din jurul său, pe care îi influenţează prin comportamentul său.

Nu trebuie să vă opriţi niciodată să lucraţi asupra voastră înşivă nici chiar în cele mai defavorabile condiţii. Şi în loc să vă reglaţi direct conturile cu cei care vor să vă facă rău şi să le adresaţi nişte reproşuri, arătaţi-le prin atitudinea voastră că nu numai că nu au reuşit să vă distrugă, dar că datorită lor aţi devenit mai însufleţiţi. Aceasta este cea mai bună răzbunare. Căutaţi deci bucuria...această bucurie a sufletului şi a spiritului ce vă proiectează interior foarte sus, acolo unde răul nu vă mai poate atinge.

Multiple activităţi pot constitui pentru noi nişte surse de bucurie. Dar cea mai mare bucurie, cea mai mare împlinire, o putem atinge numai în fuziunea cu Dumnezeu. Dumnezeu a oferit creaturilor sale nişte posibilităţi infinite de bucurie, dar a păstrat cea mai mare fericire pentru cel care, prin sufletul şi spiritul său, se străduieşte să fuzioneze cu El. Iar ca această fuziune să fie perfectă, cel care a trăit aceste clipe de fuziune, care a primit favoarea divină, trebuie să se străduiască să o răspândească în jurul său pentru ca toţi oamenii să beneficieze de ea, să îi ajute, să le arate calea, să devină pentru ei un izvor, un soare care oferă fără încetare.

Da, adevărata bucurie este să ajungi să fuzionezi cu Divinitatea şi apoi să îi faci şi pe alţii să participe la această bucurie, să împărţi cu ei ce ai primit. Da, în

fiecare zi, să pleci „într-o ţară străină” despre care deja v-am vorbit, dar care este în realitate patria noastră, patria noastră celestă, pentru a reveni apoi plin de lumină şi bucurie. Bucuria noastră ia deci în realitate două forme: înălţarea la Cer pentru a aduna de acolo nişte comori, apoi revenirea pe pământ pentru a le împărţi.

La fel cum oamenii confundă fericirea cu plăcerea, tot aşa confundă şi bucuria cu plăcerea. Ce este plăcerea? O senzaţie agreabilă. Or, există nişte activităţi ce nu aduc nici o plăcere, dar care, asemenea devotamentului, sacrificiului, sunt nişte surse de bucurie pură. Iar când aţi trăit astfel de bucurii, în mod conştient, în mod voluntar sau nu, îi faceţi şi pe alţii să beneficieze de ele, în timp ce plăcerile voastre egoiste nu le aduc nimic bun. Credeţi-mă, veţi descoperi într-o bună zi că bucuria se află exact în locul opus celui pe care vi-l închipuiaţi, adică în sacrificiu, în renunţarea la tot felul de bunuri, în limitarea a ceea ce gândeaţi că reprezintă libertatea voastră.

Cele mai mari bucurii, bucuriile spirituale, nu au atât de mult o expresie fizică, deoarece emoţiile, senzaţiile cele mai înalte sunt deseori imperceptibile. Ele se trăiesc ca înţelegere, ca împlinire, ca linişte, şi sunt indestructibile. Despre aceste bucurii vorbea Iisus când îşi anunţa ucenicii: *„Deci şi voi acum sunteţi trişti, dar iarăşi vă voi vedea şi se va bucura inima voastră şi bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi”.*

„Iarăşi vă voi vedea”... Iisus vorbea desigur despre o întâlnire interioară care este o fuziune cu lumea divină. Trebuie să studiezi, să te rogi, să lucrezi foarte mult timp pentru ca această fuziune să se realizeze. De ce Iisus dă această întâlnire în viitor? De ce nu imediat? Fiindcă drumul este lung, fiindcă o lungă

pregătire este necesară. Dar odată ce pregătirea s-a încheiat, este definitiv, şi de aceea Iisus a spus: *„Nimeni nu o va lua de la voi”.* Iisus mai exprimă această idee atunci când spune: *„Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu, şi Tatăl meu îl va iubi, şi vom veni la el şi vom face locaş la el”.*

Atât timp cât nu ştiţi să alimentaţi focul în sufletul vostru, nu foloseşte la nimic să cereţi prezenţa divină. Chiar dacă cineva vă dă această prezenţă, o veţi pierde foarte repede, deoarece focul pe care nu ştiţi să îl întreţineţi în voi se stinge. Doriţi să primiţi Divinitatea aşa cum creştinii primesc anafura dată de preot? Dar Dumnezeu nu se află în anafură; voi trebuie să produceţi starea divină, să o câştigaţi, să o cuceriţi, să o alimentaţi. Ceea ce Biserica a inoculat credincioşilor ei nu este conform cu legile divine. De ce îşi însuşeşte ea dreptul de a-l da pe Domnul? Ea spune: „Deschideţi gura. Binecuvântând anafura, noi vă oferim divinul”. Şi astfel ea întreţine lenea credincioşilor; de aceea mulţi dintre ei rămân dependenţi şi slabi. Nimeni nu vi-l va da niciodată pe Domnul, voi trebuie să îl găsiţi străduindu-vă zilnic să deveniţi nişte conductori ai înţelepciunii şi iubirii sale; iar atunci când El va pătrunde în voi, veţi gusta viaţa veşnică.

Adevăratele bucurii trebuie să le căutaţi foarte sus, în lumile sufletului şi ale spiritului, pentru că lumile sufletului şi ale spiritului sunt nişte izvoare inepuizabile. Dar dacă nu este uşor să atingem aceste stări superioare de armonie, pace, lumină, nu este nici foarte greu; cel mai greu este să le păstrăm. Dintr-o lipsă de atenţie, din neglijenţă, le lăsăm adesea să se şteargă şi uităm chiar că le-am trăit.

Veţi spune că nu puteţi sta ore în şir nemişcaţi, cu ochii închişi, preocupaţi să păstraţi o stare divină.

Desigur, vă aşteaptă alte activităţi, mult mai prozaice. Dar în timp ce vă achitaţi de aceste sarcini, puteţi să vă străduiţi să nu coborâţi la nivelele inferioare ale conştiinţei, veghind asupra acestei stări ca asupra unui obiect preţios pe care îl transportaţi: îl priviţi din când în când pentru a vă asigura că este acolo.

Când mergeţi la bancă ca să retrageţi o anumită sumă de bani, nu o puneţi oriunde în buzunar cu ceilalţi bani, fiindcă nu vreţi să atrageţi atenţia primului venit care ar pune mâna pe ea. Această vigilenţă este deopotrivă necesară, şi chiar mai necesară, în planul astral unde există alţi hoţi, mult mai periculoşi ca aceia din planul fizic, care încearcă fără încetare să vă lipsească de binecuvântările celeste. Sunteţi distraţi, dar ei nu sunt, pândindu-vă cele mai mici clipe de neatenţie pentru a vă sustrage ceva.

Este mai uşor să obţii un lucru decât să îl păstrezi; aceasta se observă deopotrivă în viaţa cotidiană pentru orice achiziţie. Atâţi oameni capabili să-şi concentreze întreaga inteligenţă, voinţă, răbdare, pentru a obţine nişte succese şi lucrurile dorite devin apoi atât de neglijenţi, de imprudenţi, încât pierd totul! De ce se întâmplă aşa?...Dacă vă vin vreo idee, vreo inspiraţie, vreun elan, străduiţi-vă să le păstraţi, şi nu numai să le păstraţi, dar să le hrăniţi, să le amplificaţi.

Să nu uitaţi niciodată că nişte entităţi din lumea invizibilă vă privesc. Ele se interesează ce vă preocupă, ce vă doriţi. Dacă văd că vă concentraţi asupra esenţialului, ele vă vor oferi o bucurie pe care, oricare ar fi eforturile făcute pentru a o obţine, nimic şi nimeni de pe pământ nu va putea vreodată să v-o dea. Păstraţi cu grijă ceea ce aţi primit astfel. Nici măcar nu ştiţi câte entităţi s-au mobilizat pentru ca să o obţineţi.

Da, cum vă închipuiţi că puteţi face totul singuri, fără nici un ajutor?...

Să nu fiţi nici neglijenţi, nici ingraţi, păstraţi această comoară, adăpostiţi-o bine pentru a o folosi şi împărţi cu toate fiinţele din lume.

Cap. 18 - Vizita fiinţelor îngereşti

Nişte entităţi prietene din lumea invizibilă străbat spaţiul pentru a aduce peste tot lumina şi binecuvântările lor. Ele pot trece pe lângă voi în orice clipă şi trebuie să fiţi deci atenţi pentru a le primi cadourile, mesajele.

Aţi trăit cu siguranţă această experienţă: eraţi ocupaţi cu nişte treburi zilnice, nu vă gândeaţi la nimic precis şi aţi simţit deodată un curent, o prezenţă lângă voi, ceva viu ce vă aducea o lumină, o linişte, o bucurie. Ce aţi tăcut atunci?...In asemenea momente, opriţi orice preocupare şi concentraţi-vă asupra acestei prezenţe care a venit să vă viziteze. Sunt nişte clipe rare şi preţioase ce nu trebuie lăsate să treacă dintr-o neglijenţă.

Aceste vizite celeste vă instruiesc, vă îmbogăţesc viaţa. Ele sunt un cadou al lumii divine, şi dacă nu vă opriţi pentru a le surprinde esenţa în momentul când vă apar, s-a sfârşit; în zadar le veţi căuta, vă veţi ruga, aceste entităţi nu vor reveni. Sau vor reveni, dar nu se ştie când... Trebuie să le reţineţi atunci când apar, fiindcă foarte repede apoi nu veţi mai avea nici cea mai vagă idee despre ce v-au adus. Este ca un vis despre care, la trezire, nu ne mai aducem aminte nimic şi totul s-a pierdut.

Eu nu vreau să spun că trebuie să fiţi atenţi, nemişcaţi, concentraţi ore în şir. Trebuie să deveniţi

conştienţi de ceea ce reprezintă aceste vizite celeste pentru ca ele să lase în voi o pecete de neşters. Această irupere subită a lumii divine este o senzaţie care nu înşeală; ceva ce se deschide deodată în voi, se luminează, oferă nişte dimensiuni mai vaste existenţei voastre şi vă ajută să continuaţi cu încredere calea spirituală pe care v-aţi angajat.

Dar dacă astfel de vizite sunt neaşteptate, nu înseamnă că fiinţele îngereşti se îndreaptă fără nici o distincţie oriunde şi lângă oricine. Chiar dacă sunt pregătite să sară în ajutor şi să aducă bucurie tuturor oamenilor, ele îi vor vizita mai uşor pe cei care le pregătesc nişte condiţii propice. Ce faceţi când aşteptaţi vizita unor prieteni? îi invitaţi la masă şi le pregătiţi ceva bun. Dar pentru a atrage nişte păsări la fereastră? Puneţi pe streaşină nişte grăunţe. Cel mai bun mijloc de a atrage creaturile este de a le prezenta hrana ce le place. Este adevărat în planul fizic şi la fel de adevărat în planurile psihic şi spiritual.

Noi producem fără încetare în interior nişte fructe din care se hrănesc alte creaturi, nişte creaturi umane, dar şi nişte creaturi din lumea invizibilă. Aceste fructe sunt gândurile şi sentimentele noastre. În funcţie de fructele ce le producem, atragem nişte fiinţe luminoase sau nişte fiinţe întunecate, deoarece fiecare caută hrana ce îi place, iar cea care îi atrage pe unii, îi respinge în general pe ceilalţi. Depinde deci de noi să ştim pe cine dorim să atragem. Pentru a fi susţinuţi, întăriţi, luminaţi de fiinţele îngereşti, trebuie să fim în stare să le prezentăm singura hrană ce le place: nişte gânduri, nişte sentimente, nişte fapte inspirate de iubirea pentru Dumnezeu şi oameni, de bunătate, de generozitate, de spirit de sacrificiu.

Maestrul Peter Deunov spunea: „Fiecare idee divină în care credeţi este susţinută de nişte spirite luminoase din lumea invizibilă. Fiecare vă aduce sprijinul său, fiecare vă dă un elan pentru realizarea acestei idei. Oricât de slabă ar fi consistenţa unei asemenea idei în conştiinţa voastră, de îndată ce spiritele sosesc, ele o întăresc în mod inevitabil. Da, pentru că spaţiul este plin de entităţi pe care toate tendinţele nobile ale omului le atrag. Este ca şi cum le-am striga: ele vin imediat. Pentru ele nu există distanţă, nu există graniţe. Ele sunt sprijinul invizibil al omului".

Noi aparţinem unei familii imense răspândită nu numai pe întreaga suprafaţă a pământului, dar şi pe alte planete şi stele. Toţi membrii acestei familii primesc zilnic nişte mesaje. Dar nu este de ajuns să le primim aşa ca toate ziarele din cutia poştală şi pe care le aruncăm la coş după ce le-am frunzărit neatenţi. Trebuie să le studiem cu atenţie pentru a găsi în ele nişte indicaţii pentru ziua respectivă, nişte inspiraţii, o hrană.

Fiecare fiinţă umană aparţine prin natura sa acestei familii universale, dar pentru a face cu adevărat parte din aceasta, ea trebuie să răspundă la anumite exigenţe. Aşa ca pe pământ unde aparţineţi unei familii fiindcă aveţi un tată şi o mamă, în planul spiritual sunt virtuţile spiritului, tatăl vostru, şi ale sufletului, mama voastră, care v-au dat naştere şi care continuă să vă hrănească şi să vă formeze.

La fel cum aveţi nişte părinţi, aveţi şi o casă, iar casa în care primiţi cadourile celeste nu poate fi o cocioabă. Mă refer desigur la casa voastră interioară. Aceasta poate fi o grădină, un palat, un templu, o stea. Aceasta poate fi şi o simplă floare, un trandafir...sau

vârful unui munte. Mesagerilor din înalt le plac mult asemenea locuri. Evident, ei vă vor judeca deopotrivă activităţile: dacă ele sunt folositoare, benefice pentru alţii.

Pentru a vă explica realităţile vieţii spirituale despre care cei mai mulţi oameni au numai nişte noţiuni foarte vagi, eu trebuie să iau unele exemple din viaţa cotidiană. Dacă dimineaţa, la trezire, vă simţiţi prost dispuşi, şi în ciuda programului zilei totul vă pare înceţoşat, este pentru că nu aţi primit corespondenţa ce vă era destinată. De ce?.. .Fiindcă în ziua precedentă v-aţi plimbat prin nişte locuri suspecte unde poşta celestă nu vă caută.

Poştaşii celeşti îşi fac bine treaba, dar ceea ce trebuie să vă aducă vi le prezintă numai în nişte locuri luminoase şi pure: voi trebuie să vă căţăraţi până acolo pentru a le primi. Dacă din lene, din neglijenţă, aţi părăsit între timp acest loc pentru a coborî în straturile inferioare ale conştiinţei unde organele voastre spirituale s-au îngreunat, atunci desigur nu veţi primi nimic. Trebuie să reveniţi la această stare pentru a vă lua corespondenţa ce s-a adunat în lipsa voastră. Fiindcă trebuie să ştiţi, nimic nu se pierde, cadourile, mesajele ce vă sunt destinate vă aşteaptă, voi trebuie să le căutaţi acolo unde sunt depozitate.

Noi suntem zilnic vizitaţi de nişte entităţi binevoitoare ale lumii invizibile. Dacă putem continua să respirăm, să mâncăm, să mergem, să lucrăm, este pentru că zilnic ele ne susţin. Şi nu numai că suntem sprijiniţi, ajutaţi, dar primim nişte elemente ce fac din noi creatorii unei noi vieţi.

La rândul nostru, şi noi ajutăm anumite fiinţe care, în momentul în care primesc ajutorul nostru, nu ştiu de unde le vine acesta. Fiecare fiinţă vie emite nişte unde

şi hrănind în noi gânduri, sentimente călduroase, rugându-ne, meditând, emitem unde binefăcătoare ce uşurează creaturile aflate în suferinţă. Cum să nu ne găsim în aceasta motivaţia şi bucuria de a trăi? Ce încurajare pentru noi să simţim că suntem susţinuţi de mii de creaturi evoluate şi că, la rândul nostru, le putem susţine şi noi pe altele!

Ceva sau cineva v-a făcut rău şi mergeţi pe stradă descurajaţi, împovăraţi. Dar iată că întâlniţi un chip, o privire atât de minunată încât vă întoarceţi acasă reconfortaţi, uşuraţi. Cerul nu v-a părăsit şi a trimis pe cineva în mulţime pentru a vă reda curajul. Când întâlnesc o asemenea privire, eu ştiu că nu persoana respectivă mi-a dăruit-o, ci o entitate care a pătruns în ea pentru a mă privi, iar în acea privire citesc atâtea lucruri! Citesc mai ales că există o lume plină de frumuseţe şi lumină unde hărţuiaia pământeană nu are nici un drept să pătrundă.

Asemenea experienţe trebuie să vă facă conştienţi că sunteţi legaţi în mod constant de miliarde de entităţi binevoitoare. Ele vin în întâmpinarea voastră, de ce nu le simţiţi? La suferinţele adevărate pe care le trăiţi, de ce să o adăugaţi şi pe cea de a trăi singuri, lipsiţi de orice apărare? Timp de o clipă sunteţi aproape zdrobiţi, şi dintr-odată vă redobândiţi forţa şi curajul: mulţumiţi atunci tuturor fiinţelor care aleargă spre voi. Cu cât veţi fi mai conştienţi, mai recunoscători, cu atât mai mult veţi atrage aceste prezenţe.

Datorită ajutorului acestor spirite luminoase ale lumii invizibile găsim soluţii la problemele noastre, curajul de a continua să înaintăm şi inspiraţia de a deveni creatori. Ceea ce trăim zilnic, şi chiar numai ce suntem obligaţi să vedem şi să auzim, este uneori atât

greu de suportat! Unde ne-am găsi dacă nişte spirite inteligente, binevoitoare, nu ar participa la viaţa noastră pentru a ne ajuta să ne păstrăm echilibrul?

Eu v-am spus că dacă dorim să primim răspuns invitaţiilor noastre din partea creaturilor, trebuie să ştim ce hrană să le oferim. Iar creaturilor îngereşti le place armonia, ele sunt atrase de muzică şi cântec. Este o credinţă ce îşi are sursa în timpuri foarte străvechi. Oricât de departe am merge în istoria omenirii, muzica şi cântecul au însoţit ceremoniile sacre. Entităţile celeste iubesc muzica, ele însele sunt muzică. De aceea atâţi pictori au reprezentat Paradisul populat de îngeri care cântă şi interpretează la diferite instrumente.

Fie că provin de la instrumente sau voci, sunetele au o putere imensă, nu numai ca să placă urechilor, ci din cauza puterii vibratorii produse. Cunoaşteţi concertul lui Beethoven numit „împăratul”. Acest concert mă impresionează mereu prin forţa şi unitatea lui. De la început la sfârşit el este alcătuit dintr-un singur tempo, dirijat de acelaşi curent de energii şi îndreptat în aceeaşi direcţie. În ciuda diversităţii temelor ce se adaugă fără încetare, el îşi păstrează unitatea. Iar dacă în anumite opere muzicale anumite părţi se juxtapun fără vreo legătură reală între ele, aici se simte că ele decurg unele din altele, ca o fiinţă vie care se dezvoltă ştiind încotro se îndreaptă, fiind convinsă, decisă, că nimic nu o poate întoarce din drum. Tot geniul lui Beethoven se află aici şi ascultând acest concert te simţi purtat de un elan irezistibil, întărit în propriile convingeri.

Şi „Missa Solemnis”…Se degajă din ea o forţă încât simt uneori sufletul că vrea să mi se smulgă de trup şi să se pulverizeze în spaţiu. Nu numai că trebuie să

conştientizăm puterea muzicii, ci să căutăm să folosim aceste vibraţii care, amplificate de senzaţiile celor care o ascultă sau o interpretează, creează o atmosferă favorabilă apariţiei entităţilor luminoase.

Într-o Şcoală Iniţiatică, muzica, şi mai ales cântecul, au un mare rol de jucat. Deoarece în cântec suntem noi înşine instrumentul ce produce sunetele, a cânta are drept consecinţă asupra noastră, a corpului fizic şi a corpurilor noastre subtile, efectele cele mai puternice. Prin cântec noi emitem nişte unde, nişte curenţi de forţă care creează în noi nişte forme, şi de aceea este atât de important să regăsim rolul mistic al cântecului concentrându-ne întreaga atenţie asupra melodiei, dar şi a cuvintelor; şi mai ales să ştim să alegem ceea ce cântăm.

Cuvântul este un creator de lumi, iar aceste lumi sunt capabile să existe vreme îndelungată. Nu putem şti cât timp vor dura efectele lor. Ce să mai spunem despre muzica actuală pe care o auzim din ce în ce mai mult, o muzică isterică însoţită de nişte cuvinte şi mai violente, mai distructive? Nu trebuie niciodată să subestimaţi efectele muzicii, şi în mod special ale cântecului.

Îngerii sunt atraşi de cântecele mistice pe care le cântăm fiind deplin conştienţi de puterea lor şi de dorinţa de a ne armoniza cu ordinea cosmică. Ei se apropie şi spun: „Aici este un loc pentru noi. ’ Şi încep să se instaleze în regiunile superioare ale creierului nostru unde îşi aduc instrumentele, viorile, harpele... şi se amestecă cu vocile noastre. Iar când simt prezenţa acestor vizitatori regali, entităţile întunecate care se mai târăsc prin împrejurimi înţeleg că nu mai există loc pentru ele şi se îndepărtează.

Îmi amintesc de acea epocă în care în oraşele şi satele din Bulgaria existau încă muzicieni şi cântăreţi pe stradă. Trecătorii le dădeau câţiva bani; uneori se deschidea câte o fereastră şi apărea chipul unei fete frumoase care arunca monede, zâmbind. Este o imagine a legăturilor noastre cu lumea invizibilă. Cântăm sub ferestrele palatelor celeste şi îngerii ne aruncă monede: nişte bucurii, nişte lumini.

Cântecele Maestrului Peter Deunov ne asigură un repertoriu atât de bogat! învăţaţi-le, cântaţi-le. Cântaţi: „Blagoslaviai, duşe moia, Gospoda”: „Sufletul meu îl binecuvântează pe Domnul!” punând în el toată conştiinţa voastră, ca şi cum aţi cânta în faţa Divinităţii. Revărsaţi-vă întreg sufletul în acest cântec: nişte îngeri vor veni să vă culeagă rugăciunea şi să o ducă până la tronul ei.

Entităţile lumii invizibile sunt întotdeauna gata să aducă lumina, bucuria, iubirea. Ele sunt nişte grădinari care vin să se ocupe de grădina noastră interioară. În aşteptarea venirii lor, trebuie să creăm în jurul nostru o atmosferă foarte pură, pentru a le atrage, dar şi pentru a le reţine.

Momentul cel mai favorabil pentru această lucrare este răsăritul soarelui. Pe măsură ce se înalţă la orizont, soarele îşi schimbă culoarea. Când apare, este roşu, apoi portocaliu, apoi galben, şi în funcţie de calitatea aerului, poate lua şi câteva nuanţe de verde, albastru, violet. În sfârşit, el devine alb, incandescent. Înălţându-se pe cer, soarele cântă întreaga gamă de culori, şi fiecare dintre ele emite un sunet. Ce simfonie există atunci când ajunge la alb strălucitor!

În această simfonie, în aceste explozii de lumină, aura noastră se purifică, se întăreşte şi vibrează mai intens; ea lansează nişte semnale entităţilor îngereşti

care simt că sunt invitate la o sărbătoare. Ele vin în fugă pentru a participa şi, ca toţi invitaţii care se duc la o petrecere, aduc nişte cadouri.

CUPRINS